

בְּכוֹר הַהֶתוֹף

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ

בְּכוֹר הַהֶתוֹף

סְפּוֹר מִפְּלֵא שְׁהִתְרַחַש בְּיָמָיו שֶׁ
הֶגְאֹן הַקְדוֹשׁ בְּעַל "מִגְלָה עֲמֻקּוֹת" זצ"ל
רִבֵּה שֶׁל קֶרְקוֹב

מאת ב. סוקולוב ז"ל, נערך וסודר ע"י מנחם מנדל, ירושלים ה'תשנ"ח (1997)

ועכשיו!

לאחר שהודפס לפני כ-25 שנה והופץ ע"י כבוד הרב שליט"א
– בעצת הגאון רבי חיים גריינמן זצוק"ל
וחולק בכ-30,000 עותקים! לאיטליזים ברחבי ארץ ישראל
- מודפס שוב!

ע"י מכון 'שופר' ארגון להפצת יהדות (ע.ר.).

מרחשון ה'תשפ"ה 2025 בני ברק

2 סיפורים:

בְּכוֹר הַהֶתוֹף

(עמוד ה', חלקו ניתן לצפיה מהרצאה ברמלה 2006
ובן רחובות 26.05.2015) באתר שופר כ-40 דקות!
ולשמיעה בשופרקול גם בקומה הכשרה 8724*)

האור המופלא

– ספורו של בעל תשובה מלמברג (עמוד קח).

וְאֵלֶּה יַעֲמְדוּ עַל הַבְּרָכָה'

אוריאל בן רויטל

תשובה שלמה, זיווג הגון,
זכה לקבל פני משיח צדקנו ובריאות איתנה.

מגוס. להצלחת משפחת

חברי 'כנישתא חדא' הי"ו

מתאחדים גם בפרייקט זה לזכות יהודים ולהציל נשמות טובות
טועות מרדת שחת ולהאיר להם את אורה של תורה בחיבה יתירה
ולהחיותם בשמחה ובטוב לבב ע"י תיקון השלחן וידיעת גודל מעלת
בעלי התשובה.

יה"ר שיזכו כל חברי הכנישתא חדא הנ"ל

לעלות בתורה וביראת שמים טהורה שפע בו"ה שמחה ואושר
בריאות שלימה ואיתנה להשלים את המשימות הרוחניות בקלות
בנחת ובשמחה עם כל ה-17 תנאים לקיום מצווה בשלימות!
עם כל ישראל אחיהם

וכבוד הרב **אמנון יצחק** שליט"א בראשם
עד (ועד בכלל) לביאת גואל צדק במהרה בימינו - אמן!

ולהבדיל **אסתר** בת **שמחה**
בְּרִיאוֹת שְׁמֻחָה וְנִחָת.

להצלחת מורנו ורבנו גדול מזכה הרבים בארץ ובעולם

הרב **אמנון יצחק** שליט"א

יהי רצון שיזכה להמשיך בכל מפעליו הברוכים להגדיל תורה ולהאדירה ולהשיב את ליבם של ישראל לאביהם שבשמים וללמד טועים בינה והקב"ה ירחיב גבול כבוד הרב מתוך בריאות איתנה, נחת שמחה ואריכות ימים ושנים, אמן כן יהי רצון.

אפרים בן נעמי
כנרת-יקוט בת רחל

וְכָל יוֹצֵא חַלְצִיהֶם
יזכו לתשובה שלמה יראת שמים וללכת בדרך האמת תמיד,
דור ישרים מבורך!!!

בארי בן כנרת-יקוט
רפואה שלמה והתפתחות טובה.

רחמים בן חביבה
חַזְרָה בְּתִשְׁבָּה וְשִׁיזְכָּה לְצֵאת מִהָעוֹלָם בְּתִשְׁבָּה שְׁלֵמָה.

ברכה בת חממה
רפואה שלמה ובריאות איתנה

שרון בן ברכה
זיווג הגון מְהֵרָה

חזרה בתשובה שלמה באהבה ושמחה ל:

**לוטן-ליאון,
נאור-סלומון
נעם
בני אורלי**

סיעתא דשמיא בכל הענינים, שלום בית ובריאות איתנה ל:

**מרדכי בן רחל
ואורלי בת לואיסה.
מנשה בן שרונה
ואופירה בת אורלי
ראובן בן אסתר
ואלבינה בת זינה**

זכו לסיעתא דשמיא בכל הענינים, להקים מפעל של זיכוי הרבים, ביתם יהיה תמיד מלא אורה קדושה ושמחה, ירוו נחת מכל צאצאיהם, שיגדלו להיות צדיקים, צנועים וראי שמים עם מידות טובות. ומבקשים: רפו"ש בריאות איתנה ואריכות ימים להורים היקרים שלנו. בתוך כלל ישראל מהרה אמן.

”נֵר הַשֵּׁם נִשְׁמַת אָדָם” (משלי כ, כז)

לעילוי נשמות:

שִׁמְחָה בֵּת אֶסְתֵּר
יִצְחָק בֶּן רַחֵל
זְכָרְיָה בֶּן שְׁמֵעָה
לִיאֹן-יְהוּדָה בֶּן רַחֵל
לואיסה בֵּת רַחֵל
אָבִי בֶּן לואיסה
לְמִשְׁפַּחַת בִּנְג'וֹ.

סְלוֹמוֹן בֶּן לואיסה
רַחֵל בֵּת שָׂרָה
מִימֹן-רִמִּי בֶּן רַחֵל
לְמִשְׁפַּחַת סוּלָטָן.
לִיזָה בֵּת נִירָה.

תהיה נשמתם צְרוּרָה בְּצִרוּר הַחַיִּים אִמּוֹן

הַתְּנִיחַ:

ה	פָּרָק רֵאשׁוֹן: יְסוּדֵי יְתוּמִים
ו	פָּרָק שֵׁנִי: תַּאֲוֹת הַבָּצַע
ז	פָּרָק שְׁלִישִׁי: הִרְהוּרֵי חֶרֶטָה
ח	פָּרָק רְבִיעִי: זַעֲקַת שֹׁבֵר
ט	פָּרָק חֲמִישִׁי: כְּנוּס הָרַבָּנִים
י	פָּרָק שֵׁשִׁי: גִּזְרֵי הַדִּין
יא	פָּרָק שִׁבְעִי: זְכוּר הַנִּשְׁמָה
יב	פָּרָק שְׁמִינִי: זָכִים וְטְהוּרִים
יג	פָּרָק תְּשִׁיעִי: הַכָּתֵב הַמִּפְרָשׁ
יד	פָּרָק עֲשִׂירִי: לִפְנֵי בֵּית דִּין שֶׁל מַעֲלָה
טו	פָּרָק אֶחָד עָשָׂר: אֲשֶׁרֵיכֶם, בְּעָלֵי תְּשׁוּבָה!

בס"ד

הַתְּקוּן לְהַחטָא שֶׁל הַכְּשָׁלַת אֲלֵפֵי יְהוּדִים בְּנִבְלוֹת וּטְרֵפוֹת
עַל יְדֵי הָרַב הַקְּדוֹשׁ בְּעַל "מַגְלַה עֲמֻקּוֹת" הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ
הַמְּקַבֵּל רַבִּי נִתָּן נָטַע שְׁפִירָא זְכָר צַדִּיק וְקְדוֹשׁ לְבָרָכָה אֲב
בֵּית דִּין קַרְקוֹב

הַקְּדָמָה

גַּם מִי שֶׁשָּׁקַע בְּעֵמְקֵי הַטְּמָאָה וְהוּא עָמוּס בַּחטָא
וְנִשְׁרִי בַתְּהוֹם הַנְּשַׁפְלוּת, יָכוֹל לִפְרֹץ לוֹ דֶּרֶךְ תְּשׁוּבָה, לְהַטְהֵר
וּלְהַזְקֶק, לְהַמְרִיא עַד שְׁמֵי שָׁמַיִם וּלְהַגִּיעַ לְמַעְלוֹת קְדוּשִׁים
וּטְהוּרִים

בְּעַל מַגְלַה עֲמֻקּוֹת הַגָּאוֹן ר' נִתָּן נָטַע שְׁפִירָא נוֹלַד
בְּשַׁנַּת שִׁמ"ה. הוּא הָיָה נִכְדּוֹ שֶׁל ר' נִתָּן נָטַע שְׁפִירָא
הַקּוֹדֵם, שֶׁכֵּהָן בְּרַבְּנוֹת בְּעִיר הוֹרֹדְנָא וְחִבֵּר פְּרוּשׁ עַל
הַסֵּפֶר שְׁעָרֵי דוֹרָא וְגַם פְּרוּשׁ עַל רִש"י עַל הַתּוֹרָה בְּשֵׁם
"אַמְרֵי שֹׁפָר".

בְּשַׁנַּת שַׁע"ז הִתְחִיל לִכְהֵן כְּרַבָּה שֶׁל קַרְקוֹב, שָׁם
הִחְזִיק יְשיבָה גְּדוֹלָה וְעַל תַּלְמִידֵי הָרַבִּים נִמְנָה גַּם הַגָּאוֹן
ר' נִשְׁבְּתִי כֵהֵן (הַש"ף). בְּנוֹסָף לְגֵאוֹנוֹתוֹ בְּנִגְלָה הָיָה גַּם
מִפְּרָסָם בְּתוֹר גָּאוֹן בְּתוֹרַת הַקְּבָלָה וַיְדוּעַ כְּאִישׁ קְדוֹשׁ
וּטְהוּר.

בְּכוֹר הַהִתְנוּךְ

חֲדוּשֵׁיוֹ עַל הָרִי"ף בְּשֵׁם "חֲדוּשֵׁי אֲנָשֵׁי נָשִׁים" מִדְּפָסִים בְּכָל הַשָּׁנָה. אִלֵּם הוּא יָדוּעַ בְּעוֹלָם בְּעֵקֶר בְּגִלּוֹל סִפְרוֹ "מִגְלָה עֲמֻקּוֹת", אֲשֶׁר בּוֹ הוּא מְפַרֵּשׁ אֶת הַפָּסוּק "וְאֶת־חֲנָן" (דְּבָרִים ג, כג) בְּמֵאֲתָיִים חֲמֵשִׁים וְשָׁתַיִם (252) פָּנִים. גַּם פְּרוּשׁוֹ עַל הַתּוֹרָה נוֹשֵׂא אֶת הַשֵּׁם "מִגְלָה עֲמֻקּוֹת".

נִתְבַּקֵּשׁ לִישִׁיבָה שֶׁל מַעֲלָה יוֹם רַבִּיעִי יג' מִנְחָם-אָב שְׁנַת שצ"ג, בְּהִיוֹתוֹ רַק בֶּן אַרְבָּעִים וְשָׁמוֹנֶה (48) שָׁנִים. עַל הַמַּצָּבָה שָׁלוֹ חָרוּט בֵּין הַשָּׂאֵר: "הוּא נְשֹׂאֲמָרִים עָלָיו נִשְׁדָּבֵר אֶתוֹ אֵלֶיהוּ פָּנִים אֶל פָּנִים", זְכוּתוֹ יָגֵן עָלֵינוּ, אָמֵן.

בְּכוֹר הַהִתְנוּחָה

פָּרָק ראשון

יְסוּרֵי יְתוּמִים

בְּשָׁנַת שִׁמ"א לְאַלְף הַשְּׁשִׁי נִפְטָר בְּקֶרֶקוֹב קֶצֶב
אֶחָד וְהַשְׁאִיר אַחֲרָיו יְתוּם קָטָן בֶּן אַרְבַּע. עַל יְתוּם זֶה
נִכְמְרוּ רַחֲמָיו שֶׁל אֶחָד מְדוּדָיו, קֶצֶב גַּם הוּא וְהַכְּנִיס אוֹתוֹ
לְבֵיתוֹ. הַדּוּד הַזֶּה הָיָה אָדָם קָשָׁה מְאֹד, בּוֹר וְגַס רוּחַ וְנוֹסֵף
לְכָן גַּם גָּדַל בְּבֵיתוֹ עוֹד יְתוּם שְׁנִי. הַמֶּלֶה "גָּדַל" בָּאָה רַק
לְתַפְאֶרֶת הַמְּלִיצָה. לְמַעֲשֵׂה הַעֲמִיס עַל כְּתָפֵי הַיְתוּמִים
הַרְכִּים אֶת הָעֲבֻדוֹת הַקְּשׁוֹת בְּיוֹתֵר וְיַחַד עִם זֹאת לֹא נָתַן
לָהֶם מִסְפִּיק לֶחֶם לֶאֱכֹל וְלֹא בָגַד לְלַבֵּשׁ וְלֹא נַעֲלִים
לְרַגְלֵיהֶם.

הַשָּׁכֵם בִּבְקָר, בְּעוֹד בַּחוּץ שׁוֹרֶרֶת אֶפְלָה, נֶאֱלָצוּ
הַיְתוּמִים לְהַנְתִּיק מִהַשְׁנָה הַמְתִּיקָה, לָקוּם מִהַמָּטָה וְלָלַכֶת
לְאֵטְלִיז, שֵׁם הוּטְלוּ עֲלֵיהֶם הָעֲבֻדוֹת הַשְּׁחֹרוֹת בְּיוֹתֵר.

בַּחֲרָף הָיָה הַכְּפֹר "חֹתֶנִי" בְּאַצְבָּעוֹתֵיהֶם כְּמוֹ
בְּסִכְיָנִים, בָּעֵת שֶׁהֵם נָקוּ אֶת הַכְּלִים בְּמִים קָרִים כְּקָרָח.
אֵלּוּ הָיוּ יִשְׁנִים יוֹתֵר וּמִקְבָּלִים יוֹתֵר מְזוֹן, לֹא הָיָה הַקָּר גּוֹרֵם
לָהֶם סָבָל כֹּה קָשָׁה. אֲףֹ הֵם אֲףֹ פַּעַם לֹא יִשְׁנּוּ שְׁנָה
מִסְפִּיקָה וְאֲףֹ פַּעַם לֹא אָכְלוּ לְשַׂבֵּעַ. תְּמִיד הָיוּ סוֹבְלִים
מִקּוֹר וְחוּרִים וּכְחוּשִׁים מִחֲמַת חֹסֶר שְׁנָה וְחֶרֶפַת רָעֵב.

הַדּוּדָה לֹא הָיְתָה יוֹתֵר טוֹבָה מִהַדּוּד "קִדְחַת" נְתָנָה
לָהֶם לֶאֱכֹל... וְכַאֲשֶׁר אֶחָד מִהַיְתוּמִים הָיָה נוֹפֵל אֵין אוֹנִים

יסורי יתומים

מִרְעָב וּמִקָּר, הָיוּ "מִחְזִירִים אוֹתוֹ לַתַּחִּיהַ" עַל יְדֵי מִכּוֹת וּמִהֲלָמוֹת וּמִזְהִירִים אוֹתוֹ לַעֲבֹד בְּמָרָץ וְלֹא לַהֲתַעֲצֹל.

רָעָב בֵּין עֵינֵיהֶם

הַיְתוּמִים גָּדְלוּ לֹלֵא תוֹרָה וְלֹא לְמַדּוֹ אוֹתָם שׁוּם דְּבָר. הֵם הָיוּ רְחוּקִים מִכָּל זִיק שֶׁל יְהוּדוּת: לֹא יָדְעוּ מֵהִי תַפְלָה וּמָה זֶה מִנְהֶג יְהוּדִי וְאִף לֹא לִקְרוֹת אֶת הָאֶלֶף בֵּית. כְּשֶׁהֵם הִגִּיעוּ לַתְּקוּפַת הַהִתְבַּגְּרוּת, הֵם הִתְחִילוּ לַהֲבִין עַד כְּמָה עֲלוּבִים חַיֵּיהֶם וּמָה קָשָׁה גּוֹרָלָם. הִרְגִּישׁוּ אֶת עֲצָמָם מְשֻׁפָּלִים וּנְחוּיִתִים, מְזֻנְחִים וּבּוֹדְדִים לֹלֵא אִחַ וְרַע שְׂרִירָבוֹ אֶת רִיבָם. תִּנְאִי חַיֵּיהֶם הִמָּרִים הִפְכוּ אוֹתָם לְמִין אֲרָחִי-פָרָחִי מְסֻרְבָּלִים וּמִגְשָׁשִׁים. הָרָעָב הִצִּיץ תְּמִיד מִבֵּין עֵינֵיהֶם כְּמוֹ מַעֲיִיבֵי זָאֲבִים בַּיַּעַר. בְּלֵם הַתְּרַחֲקוֹ מֵהֶם, כִּי הֵם נִרְאוּ כְּמוֹ יֶלְדֵי הַגּוֹ'נָגָל: מְלַכְלָכִים וּמִגְדִּילֵי פָרַע, יַחֲפִים, קְרוּעִים וּבְלוּאִים.

בְּאוֹתָם הַיָּמִים הָיוּ הָרְשׁוּיוֹת בְּקִרְקוּב גּוֹבִים מִס כָּבֵד מִבָּשָׂר כָּשָׂר, כֹּף שְׁמֹחִירוֹ הָיָה גְבוּהָ מְאֹד וְרַק אֲנָשִׁים אֲמִידִים הָיוּ יְכוּלִים לַהֲרִשׁוֹת לַעֲצָמָם אֶת הַתַּעֲנוּג לֶאֱכֹל בָּשָׂר בַּיּוֹמֹת הַחֹל. אֲנָשִׁים בְּעָלֵי הַכִּנְסוֹת נְמוּכּוֹת הָיוּ טוֹעֲמִים בָּשָׂר רַק בְּשֶׁבֶת. כִּיּוֹן שְׁמֵרְבִית הַלְקוּחוֹת בְּאֶטְלִיז הָיוּ מִהֲשֻׁכְבוֹת הַגְּבוּהוֹת, בְּעָלֵי הַמָּמוֹן, הָיוּ שׁוֹלְחִים לָהֶם אֶת מְנוֹת הַבָּשָׂר הַבִּיָּתָה. מְלֹאכָה זוֹ הִטְלָה כְּמוֹבֵן גַּם הִיא עַל כִּתְפֵי הַיְתוּמִים. הִיָּתָה לָהֶם אִפּוֹא עֲבוֹדָה כְּפוּלָה: הַשָּׁכֵם בְּבִקָּר הָיוּ עוֹבְדִים עֲבוֹדַת פָּרוֹ כְּמָה שְׁעוֹת בְּאֶטְלִיז עֲצָמוֹ וּלְאַחַר מִכּוֹן הַחֹל מִשְׁעָה שְׁמֵנָה-תִּשְׁעָה (08:00, 09:00) בְּבִקָּר הָיוּ יוֹצְאִים לַחֲלֻקַּת הַבָּשָׂר בְּבִתֵּי הַנְּגִידִים.

בְּסִימָם אֶת עֲבוֹדוֹת-הַפָּנִים שֶׁל הָאֶטְלִיז: לַהֲפָשִׁיט אֶת הָעוֹרוֹת, לָגֵרֶם, לַחֲתוֹךְ וּלְנַקֵּר, לְנִקּוֹת וּלְשֻׁטֵף הָיוּ

בְּכוֹר הַהֶתֶקֶד

מַעֲמִיסִים עַל כְּתֻפֵּיהֶם הָרְפוֹת סִלִּים עִם עֲשָׂרוֹת
קִילוֹגְרָמִים שֶׁל בָּשָׂר וּמְרִיצִים אוֹתָם לְמַרְחָקִים שֶׁל פְּרֻסָּאוֹת
עַל פְּנֵי כָּל הָעִיר. אִם הֵעִזּוּ לְבַקֵּשׁ שְׂיִתְנוּ לָהֶם מִקֶּדֶם לֶאֱכֹל,
הָיוּ הַדִּיד וְהַדֹּדָה מְפִלְיָאִים אֶת מִכּוֹתֵיהֶם בְּגִלְל "חֲצָפָה
שָׁכְזוּ!" וּמִכְרִיחִים אוֹתָם לְצֹאת לְשִׁלְחוּיֹתֵיהֶם,
כְּשֶׁבִטְנִיהֶם מִתְכַּצֵּצוֹת מִרָעָב.

"כֹּאֲשֶׁר תָּבִיאוּ אֶת הַכֶּסֶף מִחֲלֻקַּת הַבָּשָׂר, נִלְעִיט
לָכֶם אֶת הַכֶּסֶס בְּאֶכֶל" ... קִבְּעָה הַדֹּדָה.

לֹא הָיְתָה לָהֶם אִפּוֹא שׁוֹם בְּרָרָה וְהֵם נֶאֱלָצוּ לְצִיָּת.

בְּלִילָה, עַל מִשְׁכְּבֵי הַקֵּשׁ הַצּוֹנְנִים הָיוּ בּוֹכִים עַל מֶר
גּוֹרְלָם וּמִרְטִיבִים אֶת הַקֵּשׁ בְּדַמְעוֹתֵיהֶם, דְּמָעוֹת שֶׁל
יְתוּמִים חֲסֵרֵי יֵשַׁע אֲךָ לְבָכִים לֹא הָיְתָה אֲזַן קִשְׁבָּת.

פָּרָק שְׁנִי תַּאֲוֹת הַבָּצֵעַ

מְצִיָּאָה

פַּעַם מָצָא אֶחָד הִיתוּמִים מְטִבֵּעַ בַּעֲלַת עֶרֶךְ נָכָר,
בְּתַחֲלָה רָצָה הִיתוֹם לִקְנוֹת תְּמוּרַת הַמְטִבֵּעַ מִנָּה הַגּוֹנָה
שֶׁל אָכַל, כְּדִי לֵאכֹל פַּעַם בְּחַיִּים לְשִׁבְעָה, אֲךָ לְאַחַר הִרְהוּר
נוֹסֵף, עָלָה בְּמִחוּ רַעְיוֹן לַעֲשׂוֹת עֵסֶק כְּלִשְׁהוּ עִם הַמְטִבֵּעַ
וּבְרוּחַ שְׂיִפֵּל בְּחֵלְקוֹ לִקְנוֹת לָחֶם!

הוּא הֵלֵךְ לְרוֹבֵעַ הַנוֹצְרִים וְקָנָה שֵׁם נִתַּח גָּדוֹל שֶׁל
בָּשָׂר טָרֶף. וּלְמַחֲרַת בִּבְקָר, כְּאַשֶּׁר מָסַר לוֹ הַדּוֹד אֶת הַסֵּל
עִם מְנוֹת הַבָּשָׂר לְחֵלְקָה בֵּין הַקּוֹנִים וּלְהַבִּיא כֶּסֶף תְּמוּרָתוֹ,
הוּא מָכַר גַּם אֶת נִתַּח בָּשָׂר הַטָּרֶפָה שֶׁלוֹ בְּתוֹר בָּשָׂר כָּשֶׁר
וְקִבֵּל מִחִיר גְּבוּהַ בְּהִרְבֵּה מִזֶּה שֶׁשָּׁלַם, אֶת הַכֶּסֶף שֶׁהָרִוּחַ
הַסְתִּיר הַסֵּתֶר הַיָּטֵב וְכַאֲשֶׁר אָחִיו לָצָרָה חָזַר גַּם הוּא
מִסְבּוּבוֹ בֵּין הַלְקוּחוֹת, הוּא לָקַח אֹתוֹ וְהֵלֵךְ אִתּוֹ לְרַחֹב נֶדַח
וְשָׁם קָנוּ לָחֶם, גְּבִינָה וּבִירָה וּשְׁנֵיהֶם עָרְכוּ סְעוּדָה כְּדָת...

'הַכֶּסֶף מִינִי? שְׁאֵל הַשֶּׁנִּי.

'מִצָּאֵתִי! הִיתָה הַתְּשׁוּבָה.

וְהָאֵחָ-לָצָרָה לֹא שְׁאֵל שְׁאֵלוֹת נוֹסְפוֹת...

כַּעֲבֹר זְמַן מֵהָ קָנָה שׁוּב נִתַּח בָּשָׂר טָרֶף, שָׁם אוֹתוֹ,
לְמַחֲרַת, בֵּין מְנוֹת הַבָּשָׂר הַכָּשֶׁר וְשׁוּב נָפַל בְּחֵלְקוֹ רוּחַ נָכָר.

בְּכוֹר הַהִתְקוּדָה

אחר הצהריים התחמק שוב עם עמיתו לרחוב הנדח, קנה דברי מאכל בשפּע, שהספיק להם לסעודה דשנה.

'היכן השגת פספ, היום?' הקשה החבר היתום שוב.

גם היום נפלה לידי מציאה בא המענה.

כך התנהל הענין כמה ימים: רכישת בשר טרף, ערבובו עם הבשר הכשר ומכירתו במחיר גבוה. צרכני הבשר היו קונים אצלם את הבשר ללא פקפוק, בהיותם בטוחים שהבשר כשר למהדרין. האטליז של הדוד עמד תחת השגחה מעלה ואף אחד לא העלה את החשד שעלולים להביא להם בשר ממקום אחר...

נתחי בשר הטרפה הלכו וגדלו מיום ליום ובד בבד גדלו גם הרוחים. וכך מיום ליום יכלו שני היתומים להרשות לעצמם לבזבז יותר ויותר כסף על ארוחות יקרות ומעדנים משבחים. החבר התחיל לפקפק בקשר למקורות הכסף ויום אחד הטיח בפני מאכיל הטרפה:

'אל תפסם אותי יותר בתרוץ השקוף שאתה מוצא מציאות! קורה שמוצאים פעם (1), פעמים (2), אף לא יום יום! עזב אותי עם השקרים שלך אמר לי את האמת, מנין אתה משיג את הכסף?'

אף הלה החריש וסרב לגלות את האמת.

"שנינו הננו יתומים באותה מדה!" לחץ עליו החבר "לשנינו אין לא אב ולא אם, לא אח ולא אחות... שנינו שקועים באותו בוז וגורלנו גורל אחיד, האם אינך יכול לבטח בי?!"

תַּאֲוֹת הַבָּצֵעַ

מֵאֲכִיל הַטְּרָפוֹת נִתְרַבֵּךְ:

'הֵב לִי אֶת יָדְךָ בְּתִקְיַעַת כֶּף שְׁלֹא תִסְפֹּר לְאַף אֶחָד
וְאֵז אֲגַלֶּה לָּךְ'...

הַשְּׂנִיִּים תִּקְעוּ כֶּף וְלֵאחֶר שֶׁהַחֶבֶר נִשְׁבַּע לִשְׁמֹר עַל
הַסּוּד "עַד עוֹלָם" סֵפֶר לֹו הִלָּה עַל מַעֲשֵׂי הַנְּבִלָּה אוֹתָם הוּא
מִבְצֵעַ יוֹם יוֹם כְּדִי לְהַרְוִיחַ אֶת הַכֶּסֶף.

תַּאֲוֹת הַבָּצֵעַ

כְּדִי לְהַגְדִּיל אֶת הַ"עֶסֶק" הוּא לִמַּד אֶת עַמִּיתוֹ לַעֲבֹב
אֲצִלּוֹ סְבוּמֵי כֶּסֶף מֵהַפְּדִיּוֹן הַיּוֹמִי עֲבוּר הַבָּשָׂר שֶׁהוּא
מִחֶלֶק, לִקְנוֹת בְּכֶסֶף בָּשָׂר טְרֵפָה וּלְמַכְרוֹ בְּתוֹר בָּשָׂר כָּשֶׁר
בְּמַחִיר גָּבוֹה יוֹתֵר וּלְמַחֲרַת לְהַחֲזִיר לְדוֹד אֶת הַקֶּרֶן
וּלְהַמְשִׁיךְ לְסַחֵר בְּכֶסֶף הָרוּחַ, שֶׁיִּלְכוּ וַיִּגְדְּלוּ מִיּוֹם לַיּוֹם.

בְּהִיוֹתָם בּוֹרִים גְּמוּרִים וְחֹסְרֵי חֲנוּךְ לַחֲלוּטִין, לֹא
יָכֻלוּ כָּלֵל לְהַעֲרִיף אֶת גְּדֹל הַפֶּשַׁע שֶׁהֵם מִבְצָעִים. חוּץ מִזֶּה
הָיָה בְּכָךְ מַעֲשֵׂה שָׁטָן כְּדִי לְהַכְשִׁיל יְהוּדִים בְּמֵאכְלֵי טְרֵפָה,
כִּי הַ"עֶסֶק" הַתְּקֵדָם בְּצַעְדֵי עֲנָק וְהַתְּפַתַּח וְהַתְּרַחֵב לֹא
מַעֲצוֹר. בָּזֶה אַחֵר זֶה הִפְכוּ הַמְּטַבְּחִים שֶׁל מְשֻׁפָּחוֹת
חֲרָדִיּוֹת לֵאמֹן סֵפֶר לְמַטְבְּחֵי טְרֵפָה.

בְּמִשְׁךְ שָׁנָה שְׁלֵמָה הַמְּשִׁיכוּ שְׁנֵי הַחֲבָרִים
בְּתִרְמִיתָם הַנִּפְשָׁעִת: עֲרֻבּוֹב בָּשָׂר טְרֵפָה בְּתוֹךְ הַבָּשָׂר
הַכָּשֶׁר וְכֶךָ לְהַגְדִּיל אֶת הַפְּדִיּוֹן וּלְשַׁלְּשֵׁל אֶת הַהִפְרָשׁ
לְכִיסָם.

תַּאֲוֹת הַבָּצֵעַ שְׁלָהֶם לֹא יָדְעָה מַעֲצוֹר וּלְמִרוֹת
שֶׁחֲסָכוּ כְּבֹר סְבוּמֵי הָגוֹן עַל יְדֵי מַעֲשֵׂיהֶם הַמְּבִישִׁים, חֲפָשׁוּ
דְּרָכִים כִּיצַד לְהַגְדִּיל אֶת הַ"עֶסֶק". הֵם נִדְּבָרוּ בִּינֵיהֶם

בְּכוֹר הַהִתְקוֹד

שְׁאֶחָד מֵהֶם יִתְחִיל בְּכוֹנָה תַּחֲלָה לָרִיב עִם הַדּוֹד וּלְהַחֲרִיף אֶת הַחֲכוּכִים עַד כְּדִי שֶׁהַדּוֹד יִסְלַק אוֹתוֹ מִהַעֲבוּדָה וְאֵז הוּא יֵלֶךְ וְיִצִיעַ אֶת עֲצָמוֹ לַעֲבוּדָה בְּאֶטְלִיז אַחֵר בְּאֶזֶר מֶרְחָק, אֲפִלּוּ בְּשֹׁכֵר נִמְוֶה וְלוֹ רַק תַּמּוּרַת אוֹכֵל בַּלְבֵּד. אִין דָּבָר, זֶה יִשְׁתַּלֵּם! כִּי עַל יְדֵי כֶּף תִּנָּתֵן לָהֶם הָאִפְשָׁרוּת לְהַפְיץ אֶת בֶּשֶׁר הַטֶּרֶפָה בֵּין הַלְקוּחוֹת הַחֲדָשִׁים וְלִגְרֹף רוֹחִים נוֹסָפִים.

פְּרוֹבוּקָצִיָּה

אוֹמֵר וְעוֹשֶׂה: הֵי־תוֹם הַמִּבְגֵּר יוֹתֵר פֶּתַח בְּכוֹנָה בְּשׁוּרָה שֶׁל פְּעֻלוֹת פְּרוֹבוּקָטִיבִּיּוֹת כְּדִי לַעֲזֹר אֶת חֲמַתוֹ נֶשֶׁל הַדּוֹד. הוּא עֹבֵד בְּאִטִּיּוֹת מְשֻׁגָּעַת, רָטֹן כָּל הַזְּמַן וְעוֹשֶׂה "מְשֻׁגִּים" עַל כָּל צֶעֶד וְשִׁעַל. כְּשֶׁהַדּוֹד הֵיָה מַעִיר לוֹ עַל כֶּף, הֵיָה עוֹנָה בְּחֻצָּפָה וּבִהְתִּרְבֻּבוֹת וּבְצַפְצוּף אֶרֶץ... לְבִסּוֹף נִתְמַלְאָה הַסָּאָה וְהַדּוֹד סָלַק אוֹתוֹ מִהַעֲבוּדָה וְשָׁלַח אוֹתוֹ "לְכָל הַרוּחוֹת"...

הוּא הַשָּׂאִיר אִפּוֹא אֶת כָּל הַקּוֹנִים בְּשִׁבִּיל חֲבֵרוֹ וְהוּא עֲצָמוֹ הֵלֶךְ לְקָצֵב הַשְּׂנִי שֶׁל קֶרְקוֹב וְהַצְלִיחַ לְהַתְקַבֵּל לַעֲבוּדָה אֲצֵל קָצֵב אַחֵר, שֶׁגַּם בְּאֶטְלִיזוֹ מָכְרוּ רַק בְּשֹׁר כְּשֹׁר לְמַהֲדֵרִין...

כָּאֵן חָזַר מִחֲדָשׁ הַתְּהִלִּיּוֹ הַמִּבִּישׁ. כְּאֲשֶׁר שָׁלַח אוֹתוֹ הַ"בוֹס" הַחֲדָשׁ לְחַלֵּק כַּמּוֹת שֶׁל כֶּף וְכֶף קִילוֹגְרָמִים בְּשֹׁר כְּשֹׁר, הוֹסִיף מִשְׁלוֹ כַּמָּה נִתְחִים שֶׁל בְּשֹׁר טֶרֶפָה שְׂרָכֶשׁ לִפְנֵי כֵּן אֲצֵל הַגּוֹיִם בְּמַחִיר זוֹל וּמָכַר גַּם אוֹתָן בְּתוֹר בְּשֹׁר כְּשֹׁר בְּמַחִיר יָקָר וְאֶת הָרוּחַ הַנָּקִי מִהַפְּרָשִׁי הַמְּחִירִים הֵיָה מְשַׁלְשֵׁל לְכִיסוֹ.

תאונות הבצע

שְׂבִי הַחֲבֵרִים, לַמְרוֹת שֶׁעָבְדוּ בְּאֶטְלִיזִים רְחוּקִים זֶה מִזֶּה, הַמְשִׁיכוּ בַחֲשָׁאֵי לֵהִיּוֹת שְׁתַּפִּים בְּעֶסְקֵיהֶם הַשְּׁפָלִים. הֵם נִשְׁבְּעוּ זֶה לָזֶה בְּתַקִּיעַת כָּף לֹא לְהַעֲלִים זֶה מִזֶּה אִף פְּרוּטָה אַחַת. הֵם הָיוּ נִפְגָּשִׁים לְעֵתִים קְרוּבוֹת, בְּמִקְוֵמוֹת מִיַּעֲדִים, נִסְתָּרִים מֵעֵין זָרִים, כְּדִי לִסְפֹּר אֶת צָרוֹת כִּסְפֵיהֶם וּלְסַכֵּם אֶת הָרְחוּחִים וְכֵן לִלְבֵּן "בְּעִיּוֹת עֶסְקִיּוֹת": כִּיצַד לְתַכְנֵן אֶת הָעֲנִיָּיִם וְהֵיכֵן לְהַשִּׁיג בְּשׂוֹר טְרַפָּה בְּמַחֲרִיר זֵלִים כָּכָל הָאֲפָשָׁר עַל מְנַת לְמַכְרֵם בְּתוֹר בְּשׂוֹר כָּשָׁר בְּמַחֲרִיר גְּבוּהִים.

הַיָּמִים נִקְפוּ וְהָלְכוּ וּשְׂבִי הַחֲבֵרִים הִצְלִיחוּ כָּבֵד לַחֲסוֹף סָבוּם כֶּסֶף גָּדוֹל. וְאָז הִגִּיעוּ יוֹם אֶחָד לַיְדֵי מִסְקָנָא, שֶׁעָבְדוּ דִּי וְהוֹתֵר כְּעָבְדִּים נִרְצָעִים אֲצֵל אֲחֵרִים וְכִי יֵשׁ בִּידָם הַיִּכְלֵת לִפְתֹּחַ לָהֶם אֶטְלִיז מִשְׁלָהֶם וְלֵהִיּוֹת עֲצָמָאִים.

כִּיצַד עוֹשִׂים זֹאת?

הֵם עָבְדוּ בִּינֵיהֶם תְּכֵנִית וּפָעִלוּ עַל פִּיה:

הַיָּתוֹם הַמִּבְגֵּר הִגִּיעַ יוֹם אֶחָד אֶל הָאֶטְלִיז שָׁבוּ עָבֵד חֲבֵרוֹ הַצָּעִיר, כְּשֶׁהוּא צוֹהֵל וְנִרְגָּשׁ:

'מִצָּאתִי אֲרָנָךְ עִם מָאָה (100) דִּינָרִים שָׁל זָהָב!'
הַכְרִיז בְּחִבְקוֹ אֶת חֲבֵרוֹ, שֶׁעָסַק בְּאוֹתָהּ שְׁעָה בְּנִסּוּר רֶגֶל
שָׁל בְּהֶמָה...

ה"בוֹס" שָׁלוּ לְשַׁעֲבֵר קַפֵּץ מִמְקוֹמוֹ בַּחֲמַת זַעַם:

"הַסְתַּלַּק מִכָּאן, לִפְנֵי שְׂאֵנִי עוֹשָׂה מִמָּךְ גֵּל שָׁל
עֲצָמוֹת!"...

"אֲנִי מִצְפָּצֵף עָלֶיךָ" הִטִּיחַ הַיָּתוֹם בְּפָנֵי הַדוֹד וּפָנָה
לְחֲבֵרוֹ: 'בּוֹא וְנִסְתַּלַּק שְׂבִינוּ בִּיחָד... אֵל תַּעֲבֹד יוֹתֵר כָּאן

אֶצֶל דּוֹדֵי הָאֶכָּזָר! אִם שָׁחַק לִי הַמָּזֶל וְזִכִּיתִי בְּהוֹן כְּזֶה, הֲרִי אֲנִי מִקְבֵּל אוֹתָךְ בְּשִׁתְּךָ בְּאֶטְלִיז שְׁאֲנִי עוֹמֵד לִפְתָּח! אֲנִי נִתְחַלֵּק בַּתְּפִקִּידִים: אֵתָּה תִּסְתַּוֵּב בַּכְּפָרִים כְּדִי לִרְכֹּשׁ בְּהֵמָה אוֹ עֵגֶל לְשִׁחִיטָה וְאֲנִי אֶעֱמֵד בְּאֶטְלִיז וְאֶטְפֹּל בְּלִקְוֹחוֹת. אוֹ אִם תִּרְצֶה בְּכֶךָ נִתְחַלֵּף בַּתְּפִקִּידִים. יְהִיָּה לָךְ הִרְבֵּה יוֹתֵר טוֹב מֵאֲשֶׁר פֶּה אֶצֶל הַדּוֹד! אֲנִי נֶעֱבֵד בְּמֶרֶץ וְהָאֶטְלִיז שְׁלֹנוּ יִלָּךְ וְיִשְׁגֹּשֶׁג, עַד שֶׁנִּהְפֹּךְ שְׁנִינוּ לְקֻצְבִּים גְּדוֹלִים! אִם נִשְׁקִיעַ אוֹתָם מֵאֲמָצִים וְאוֹתוֹ עֶמֶל וַיַּגַּע, שְׁאֲנִי מִבְּזָבְזִים עֲבָשִׁיו בְּשִׁבִּיל אַחֲרִים, כְּדִי לִבְנוֹת אֶת עֲצָמֵנוּ בְּגִיעַ לְבִסּוֹף לְעֹשֶׁר רַב!"

בְּהֵתָאם לַתְּכִיבִית שֶׁתִּכְנֶנָּה מֵרֹאשׁ, הַשְּׁאִיר הֵייתוֹם הַצֵּעִיר אֶת הָרָגֶל בְּאֲמָצֶע הַנְּסוּר וּבִהֲכָרִיזוֹ שֶׁהוּא עוֹזֵב אֶת הָעֵבוּדָה בְּרַגַע זֶה כְּדִי לֵהִיוֹת שִׁתְּךָ עִם חֲבֵרוֹ, הַסֵּתִלְקוּ שְׁנֵיהֶם מֵהָאֶטְלִיז.

אֶטְלִיז מִנְשָׁלָהֶם

הֵם שָׁכְרוּ לָהֶם חֲנוּת בְּשִׁבִּיל אֶטְלִיז, קָנוּ לָהֶם עֵגֶל וְהִבִּיאוּ אוֹתוֹ לְשִׁחִיטָה בְּבֵית הַמִּטְבָּחִים, שֶׁלְמוֹ עֲבוֹר הַשִּׁחִיטָה וְהַבְדִּיקָה הַמְהִדֶּרֶת לַמְהִדֶּרֶן מִן הַמְהִדֶּרֶן וְכֵן אֶת כָּל הַהֵטְלִים וְהַמְסִים הַגְּבוּהִים, שִׁיקְרוּ מֵאֵד אֶת הַבָּשָׂר וּבִיעַת וּבַעוֹנָה אַחַת שָׁכְרוּ מַחֲסֵן בְּמִרְתֵּף שֶׁל בִּנְיָן בְּאִיזוֹ סִמְטָה נִדְחַת בְּאֶזְרוֹר מֵרַחֵק בְּרַבַּע הַנוֹצְרִים, מְקוֹם שֶׁם שָׁחֲטוּ בַּעֲצָמָם עֵגֶל נוֹסֵף, שֶׁבָּשָׂרוֹ עָלָה לָהֶם בְּזִיל הַזֹּל וְאַחֵר כֶּךָ עָרְבּוּ אֶת שְׁנֵי סוּגֵי הַבָּשָׂר, מָכְרוּ הַכֹּל בְּתוֹר בָּשָׂר כָּשָׂר וְהִרְוִיחוּ כִּפְלָיִים.

קוֹנִים הָיָה לָהֶם לְרַב, הֵם הִמְשִׁיכוּ לְסִפֵּק בָּשָׂר לְלִקְוֹחוֹת שֶׁל מַעֲבִידֵיהֶם לְשַׁעֲבֵר וְאִף רָכְשׁוֹ לְקוֹחוֹת חֲדָשִׁים בְּאֶזְרוֹרִים הַמִּרְחָקִים בְּיוֹתֵר הָעֲנִיקוּ הַנְּחוֹת עַל יְמִין

תאוות הבצע

ועל שמאל, השכילו להמציא לצרכנים השונים את החלקים המתאימים וחלקו עצמות בתוספת חנם וכלם היו מרצים, אף אחד לא יכול היה להעלות את החשד הקל ביותר, שיש להם עסק עם מאכילי טרפות מהסוג הגרוע ביותר. היתכן?! הרי כל כך הרבה שנים קונים אצלם בשר ואף פעם לא ארעה שום תקלה!

הם עבדו בזהירות רבה. הקפידו להחזיק באטליז רק כמיות בשר כאלה שיתאימו לכמות שנשחטה בשבילם בהשגחה המעלה. בכל פעם שהמשגיחים באו לערוך בקרת, הם מצאו שהכל בסדר ללא כל דפי, את בשר הטרפה החזיקו במחסן נסתר ומשם היו מוציאים אותו ובאין רואים משוקים ללקוחות.

העסק מתפתח

העסק הלך והתרחב משבוע לשבוע. בערבי שבתות ובערבי חג היו כבר צריכים לשחט כמה בהמות, כי הבקוש הלך וגבר. עקרות הבית ידעו שאצל שני הקצבים החדשים אפשר לקנות את החלקים הטובים ביותר במחיר הזול ביותר. הודות למוניטין שייצאו לאטליז שלהם הצליחו לחדר לבתים האמידים ביותר, רכושם הלך וגדל מיום ליום, הם רכשו מבנה גדול עם רפתות וכן קנו להם דירה בשבילם. סוחרים נכבדים ופריצים מהסביבה היו מבאי ביתם ועשו אתם עסקאות גדולות בראשי בקר, צאן וכבשים.

אצל הקצבים האחרים ירד הפדיון במדה נפרת והיו כאלה שנאלצו לסגר את עסקיהם בגללם. אף אחד לא היה יכול להתחרות בהם. הם הפכו לבעלי המקצוע הממחים ביותר בענף. קצבים ותיקים היו מצפים ביראת הכבוד

בְּכוֹר הַהֶתֶקֶד

לְמוֹצָא פִּיהֶם. הַשָּׂנִים הִתְחִילוּ לְהִתְלַבֵּשׁ יָפָה וּבְכָל הַהֲדוּר.
שֶׁדָּכְנִים הִתְדַּפְּקוּ עַל פֶּתַח־הֵם וְהִצִּיעוּ לָהֶם אֶת הַשְּׂדוּכִים
הַטּוֹבִים בְּיוֹתֵר, הֵם פָּזְרוּ נְדָבוֹת וּתְרוּמוֹת לַעֲדָקָה וּלְמִטְרוֹת
צְבוּרִיּוֹת בְּיַד רִחְבָּה.

בְּשָׁעוֹת הַקִּטְנוֹת שֶׁל הַלֵּילָה הִפְכוּ לַהֲיוֹת שׁוֹב
"שׁוּלִיּוֹת" שֶׁל קֶצֶבִים, בְּעֵמֶלֶם הַקִּשָּׁה, בְּמַחֲסֵן הַסֵּתֶר
שֶׁלָּהֶם בְּסִמְטַת הַנוֹצְרִים, לִשְׁחֹט, לִפְשֹׁט אֶת הָעוֹר, לָגֵרֵם,
לְנַסֵּר וּלְחַתֹּךְ וּלְהַפְרִיד אֶת הַחֲלָקִים שֶׁל בָּשָׂר הַטְּרָפָה:
בְּשָׁעוֹת הַבֶּקֶר שׁוֹב עֲבָדוֹ בְּאֵטְלִיז שֶׁלָּהֶם בְּבָשָׂר הַכָּשֵׁר. אָךְ
אַחֵר הַצֹּהֲרִים, לְאַחֵר נִשְׁגְּמוּ אֶת הַשְׂוֹק וְהַחֲלָקָה שֶׁל
הַבָּשָׂר הַכָּשֵׁר וְהַטָּרֵף וְכֶסֶף הַפְּדִיּוֹן גָּדַשׁ אֶת כִּיסֵּיהֶם,
הִתְקַשְׁטוּ בְּבִגְדֵי הַפָּאָר וְצָעְדוּ עַל פְּנֵי רְחוֹבוֹת הָעִיר עָקֵב
בָּצֵד אֲגוּזֵל בְּרֵב הָדָר וְחִשְׁבִּיּוֹת...

שׁוּמְרֵי סוּד

הֵם חַיֵּי חַיֵּי רְיוֹקִים, לֵאלֹא אִשָּׁה וּלְלֹא יְלָדִים, גַּם
מְשֻׁרְתִּים לֹא הָיוּ לָהֶם, כִּי שְׂאֵף אֶחָד לֹא יָדַע עַל מַעֲשֵׂיהֶם
הַנִּפְשָׁעִים וְאֵף צֵל שֶׁל חֲשָׁד לֹא נָפַל עֲלֵיהֶם.

בְּרַבּוֹת הַיָּמִים נִשְׂאוּ לָהֶם נָשִׁים, אָךְ גַּם אֵז הַשְׁכִּילוּ
בְּתַחְבוּלוֹת מְתַחַכְמוֹת, לְהַעֲלִים וּלְהַסְתִּיר אֶת מַעֲשֵׂיהֶם
הַנִּתְעָבִים, כִּי שְׂאֵף נִפְשׁ חַיָּה לֹא יָדְעָה עַל כֵּן. אַחֲרֵי
הַחֲתָנָה נָהְלוּ אֶת אֵרֶח חַיֵּיהֶם בְּיַד רִחְבָּה כִּיָּאָה לְגִבְרִים
בְּעָלֵי מַעֲמָד. בֵּיתָם הָיָה פְּתוּחַ לְרוֹחָה וְכָל אוֹרֵחַ חָשׁוֹב
שֶׁהִגִּיעַ לָעִיר הַתֶּאֱכָסֵן אֲצֵלֶם וְנִהְיָה מִיָּדֵם הַנְּדִיבָה.

הֵם הִתְגּוֹרְרוּ בְּאֶחָד הַבָּתִּים הַיָּפִים בְּיוֹתֵר בְּקִרְקוֹב.
שְׁנֵי הַשְּׂתָפִים הִחֲזִיקוּ דִּירוֹת פָּאָר גְּדוּלוֹת, שֶׁתְּפָסוּ בְּנֵין
שְׁלָם. הַמְשֻׁפְּחוֹת גְּדֹלוֹ נוֹלְדוּ לָהֶם יְלָדִים, שֶׁפִּטְמוּ

תאוות הבצע

במותרות ובתפנוקים. כשהגיעו לגיל חנוך לקחו בשבילם את המלמדים והמחנכים הטובים ביותר. היה להם מספיק חדרים בשביל מורים פרטיים ומקומות אכסון בשביל בני ישיבה ותלמידי חכמים. הם רכשו להם כלים נאים ורהיטי פאר. המזנון התמלא יותר ויותר בכלי כסף ובכלי זהב ואגרטי קריסטל יקרי ערך.

את הילדים השיאו בגיל צעיר מאד והתחתנו עם המשפחות המיחסות והמכבדות ביותר, כי הכסף היה בשפע רב והם יכלו להבטיח נדוניות גדולות וגם החזיקו את הזוגות הצעירים על שלחנם, שנים רבות אחרי החתונה, כדי שפסי הנדוניא ישקעו ב"משכנתאות" שהניבו רבית ורבית דרבית... הונם ורכושם גדלו מיום ליום. העסקים הפשירים בלבד הביאו להם הכנסה די והותר כדי לחיות חיי עשר ורוחה ואלו העסקים השחרים השפלים הכניסו להם הון תועפות.

רק אחרי שנים רבות בא עליהם בחטף המשבר בעסקיהם המתעבים, הדבר התרחש באפן בלתי צפוי לגמרי.

פָּרָק שְׁלִישִׁי הַרְהוּרֵי חֶרֶטָה

הַחֲתָן לּוֹמֵד

פַּעַם חֲזַר אֶחָד מֵהַשְׁתַּפִּים מְנִסִּיעָה מִסְחָרִית
בְּעֲצוּמוֹ שֶׁל הַחֶרֶף. וּבִהְיוֹתוֹ עוֹף מֵהַדֶּרֶךְ וְקוֹפֵא מְקוֹר, נִכְנָס
בְּלִי מִשִּׁים לְאֶחָד מִחֲדָרֵי הַבַּיִת, מְקוֹם שֶׁשֶׁם יוֹשֵׁב חֲתָנוּ
הַצֶּעִיר עַל יַד שְׁלֶחָן עֲמוּס סְפָרִים וְלִמַּד בְּהִתְמַדָּה. הוּא
הַשְׁתַּהָּה בְּחֶדֶר כְּדִי לְהִתְחַמֵּם וְתוֹךְ כְּדִי כֹךְ נִמְשָׁךְ כְּבַחְבְּלִי
קֶסֶם אַחֲרֵי נִגּוֹן הַגִּמְרָא הָעֶרֶב, שֶׁהַשְׁתַּפֵּךְ בַּחֲלָל הָאוֹיֵר,
בְּקוֹלוֹ הַדָּק וְהַצִּלּוֹל שֶׁל חֲתָנוּ עוֹל-הַיָּמִים, בְּנִעִימָה לְבָבִית,
שֶׁהַקְּסִימָה אוֹתוֹ כָּל בַּלּוֹ.

לְפַתַּע הוּא שׁוֹמֵעַ מִבֵּין צִלְיִי הַמִּנְגִּינָה, קִטְעִי
מֵאַמָּרִים שֶׁחֲתָנוּ מִשְׁנֵן מִתּוֹךְ הַסְּפָרִים:

"הָאוֹכֵל חֵלֶב אוֹ בָּשָׂר טְרֵפָה חַיִּב כָּרֵת! עַל עֵבֶרָה זֹו
אֶפְשָׁר לְכַפֵּר עַל יְדֵי תְּשׁוּבָה, אֲךָ אִם לֹא עָשָׂה תְּשׁוּבָה
הָרִיחוּ נִכְרֵת מִהָעוֹלָם וְאִינוּ מִגִּיעַ לְמַחְצִית שְׁנוֹתָיו, בְּרֵם גַּם
מִיִּתָּה אֵינָה מַעֲבִירָה אֶת הָעוֹן כָּלִיל וְהוּא חַיִּב לְרֹדֶת לְגִיּהֵנָם
וְלִהְשָׁרֵף בְּמִדּוֹרִים הַשּׁוֹנִים כְּדִי לְהִטָּהֵר מִהַחֲטָא וְלִזְכּוֹת
לְכַפֵּרָה מְלֵאָה".

"בְּמָה דְּבָרִים אָמוּרִים?" הַמְּשִׁיךְ הַחֲתָן "אִם אָכַל
אֶת הַמֵּאֲכָלוֹת הָאֲסוּרוֹת בְּשׁוֹגֵג, בְּלִי כּוֹזָה, אֲבָל אִם חָטָא
בְּמִזִּיד וְגַם הִחֲטִיא אֶת הָאַחֲרִים טְרָפוֹת בְּזִדּוֹן, הָרִי גַם
הַתְּשׁוּבָה אֵינָה מוֹעִילָה, אִין לוֹ חֶלֶק לְעוֹלָם הַבָּא וְאִינוּ קָם

הרהורי חרטה

בתחית המתים. הוא נדון להקלע בכף הקלע לנצח נצחים! גיהנם כלה והם אינם כלים..."

הרהורי חרטה

זעזוע עמוק עבר בלבו של החותן הבור ועם הארץ, מאכיל הטרפות, בהאזינו לדברים שחתנו צטט מתוך הספרים הקדושים, הוא שקע בברסה בשפניו סמוקים מרב בושה והרהורים כבדים מלאו את מחו, הוא התחיל לתאר לעצמו מה צפוי למאכיל טרפות כמוהו כשיבוא בפני בית דין של מעלה, יורידו אותו לאתר לשאול תחתיות כדי להצלות לנצח באש הגיהנם. תשובה אינה קיימת בשבילו, גם לאחר ביאת המשית, כאשר כל המתים ואפלו הרשעים והפושעים (שכבר מרקו את עונם) יקומו מקבריהם בתחית המתים, אבל הוא יוסיף להקלע ללא הרף בכף הקלע. אש הגיהנם יכלה ואלו הוא, ימשיך להיות נדון ליסוריו תפת לעולמי עולמים.

אימה חשכה ירדה עליו, הוא הרגיש שמררתו נשפכת בקרב ונפשו מרה עליו מאד, הוא קם מברסותו בפיק ברבים וברגלים כושלות ונכנס למעונו, כשהוא נמצא על סף התמוטטות.

אשתו כמעט הכתה בהלם למראה דמותו הנשבורה והרצוצה. פני הקצב שלו, שזרחו תמיד באדמימות שופעת בריאות, היו עתה חורים כסיד וחרושים קמטי אימה ומועקה, הוא הפיל את עצמו על הספה, עם הפנים למטה ופרץ בבכי מר, צמרמרת עברה בכל גופה לשמע בכיו. הקולות פוצו מפיו בצרימה אימה כמו מתוך גרונו של פר שחוט.

הרהורי חרטה

"מה קרה לך?" שאלה אשתו כשהיא רועדת מפחד,
"מדוע אתה כל כך בוכה?"

אולם היא לא קבלה כל מענה. הוא המשיך לבפות
ולילל ללא הרף, נחלי דמעות זרמו מעיניו והוא הלים בשתי
אגרופיו עד שמחו חשב להתפוצץ. הוא צעק בלי הפסק:
"אוי לו ואוי לחייו!!!"

השתף מרגיע

האשה רצה לקרא לשתף, אולי הוא יצליח להציל
מפיו מה קרה, השתף בא בריצה וגם הוא נדהם למראה
שתפו, השרוע על הספה, מטיח אגרופיו בראשו ומשמיע
יללות כשל חיה פצועה.

"מה ארע לך?" הפגיע בו השתף בטלטלו את
כתפיו "אמר מלה!! האם מישהו שיד אותך? האם
הסתבכת בעיני כספים? אל דאגה! נוכל לעמד בכך... יש
לנו מספיק..."

גם אשתו נסתה שוב לדובב אותו בהרעיפה עליו
במתק לשון דברי הרגעה מרככי לב:

"הרי לא חסר לנו שום דבר: נתברכנו ברוך השם
בעשר, בבוד, גדלה, צאצאים משפעים בכל המעלות בלי
עין הרע! חתנים וכלות לשם ולתפארת! דירת פאר עם כל
המוותרות שאין כמוה בכל העיר! האנשים הנכבדים ביותר
גאים להיות מבאי ביתנו, אוכלים אצלנו ומבלים אצלנו ואף
מקבלים אצלנו את התרומות הגדולות ביותר למוסדות
ולמטרות צדקה... אם בן מדוע נפלת פתאום לתוך תהום
כזה של יאוש ושברון לב?"

בְּכוֹר הַהֶתְקוֹדֶה

עֲבָרָה שָׁעָה אַרְכָּה עַד שְׁמַאכִיל הַטְּרָפוֹת יָכוֹל
לְהַרְגֵּעַ וּלְהַפְסִיק אֶת בְּכוֹר, בְּשִׁהְרִים אֶת פְּנֵי הָיָה קֶשֶׁה
לְהַכִּירוֹ, הוּא רָמַז לְאִשְׁתּוֹ שֶׁתֵּצֵא מֵהַחֶדֶר, הוּא רוֹצֵה
לְהַמְתִּיק סוּד עִם שִׁתְּפוֹ בְּאִשֶּׁר יֵצֵא אִשְׁתּוֹ מֵהַחֶדֶר וְהוּא
נִשְׁאָר לְבִדּוֹ עִם חֲבֵרוֹ לִפְשָׁע, פָּרֵץ מִחֶדֶשׁ בְּבִכִּי תִמְרוּרִים
לֹלָא הַפּוּגוֹת, הוּא רָעַד בְּכָל גּוּפוֹ אַחֲזִיז עוֹיִת וּמִתְפַּתֵּל
בִּיְסוּרִים וְהָיָה בְּדָמָה שֶׁהֵנָּה יִתְקַף אוֹתוֹ הַשֶּׁבֶץ...

הַשִּׁתְּף הַסֵּתֵפֶל בְּמַחֲזָה בְּשִׁהְדִּים קוּפָא בְּעוֹרְקֵי
וְצִפָּה בְּכִלְיוֹן עֵינַיִם לְשִׁמְעַ מְלָה בְּלִשְׁהִי שֶׁתְּבַהִיר אֶת סִבַּת
הַבְּכִי הָאִים הַזֶּה.

לְבִסּוֹף הַצְּלִיחַ מַאֲכִיל הַטְּרָפוֹת בְּמַאֲמָצִים מְרַבִּים
לְהַתְגַּבֵּר עַל הַתְּקַפַּת הַיְּגוֹן וּלְשַׁלֵּט קֶצֶת עַל עֲצָמוֹ וּבְגִיּוֹסוֹ
אֶת שְׁאֵרֵי חֹן, לַחֵשׁ לְעֵבֶר שִׁתְּפוֹ:

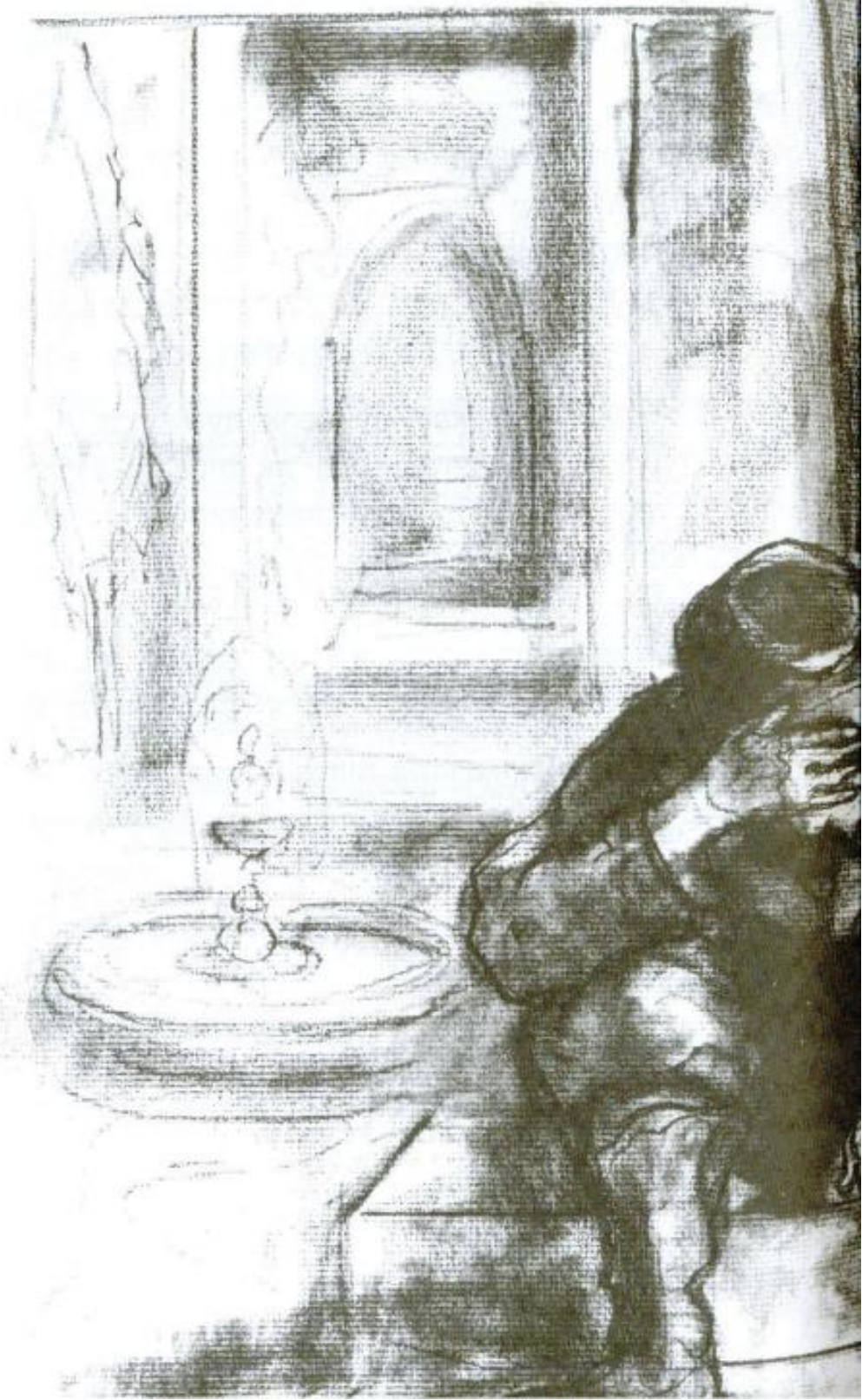
"אֲנִי תִמְנֹךְ בִּי וְנִצָּא לַגֵּן... בְּלֶךְ הַרְחֵק הַרְחֵק, כְּדִי
שָׁאֵף אֶחָד לֹא יִקְשִׁיב לְשִׁיחָתְנוּ..."

הַשְּׁנַיִם יֵצְאוּ לַגֵּן הַנָּאָה וְהַמְטַפֵּחַ, שֶׁהַשְּׁקֵעַ בּוֹ הוּן
רַב וְאִשֶּׁר הָיָה נוֹשֵׂא לְקִנְיָה גַם בֵּין הַפְּרִיִצִים הָעֲשִׂירִים
בְּיוֹתֵר, הֵם נִכְנָסוּ עִמָּךְ לְתוֹךְ חֲרֹשֶׁת יַעֲצִים צְפוּפִים וְשָׁם
מִצָּא מַאֲכִיל הַטְּרָפוֹת אֶת לְשׁוֹנוֹ:

שִׁתְּף לְצִרָה

"דַּע לָךְ, שִׁתְּפִי הַיָּקָר, שֶׁהַשְּׁטֵן הוּא הַיָּצָר הָרַע,
לְכַד אוֹתָם בְּרִשְׁתּוֹ... הוּא סִנּוֹר אֶת עֵינֵיהֶם בְּתַאֲוֹת הַמָּמוֹן
וְעַל יְדֵי כֶּךָ הֵמִיט עֲלֵיהֶם שׁוּאָה שְׁלֹא יִחְלְצוּ מִמֶּנָּה לְנִצָּחַ
נִצָּחִים! כִּי נִגְזַר עֲלֵיהֶם לִהְיוֹת לְדָרְאוֹן לְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים! כָּל
בְּסָפָם וְזִהְבָם, כָּל הַיְּהִלּוּמִים וְאַבְנֵי הַחֹן, הַיִּלּוֹת הַמִּפְאָרוֹת
וְהַגִּנִּים הַפּוֹרְחִים לֹא יִחְלְצוּ אוֹתָם מִצָּרָה זוֹ וְלֹא יוּכְלוּ לְגַרֵעַ

הרהורי חרטה

במאומה מהסבֵּל האִים המצִפֶּה לָהֶם... וְיוֹם הַדִּין אֵינוֹ רְחוּק! כָּבֵד עֲבָרְנוּ כְּמַעַט אֶת מַחְצִית שְׁנוֹתֵינוּ וְאֵין לָהֶם כָּל סִבּוּי לְהֶאָרִיךְ יָמִים... כִּי שְׁנֵיהֶם חִיבִים בָּרַת! זֶה הָעֹנֵשׁ הָרֹאשׁוֹן בְּסִדְרַת הָעוֹנֵשִׁין שִׁיחִילוּ עַל רֹאשָׁם: לְהַכְרִת מִן הָעוֹלָם בְּדַמִּי יְמֵיהֶם! וְאִם תֹּאמַר שֶׁהַמּוֹת אֵינוֹ מְפָחִיד אוֹתָךְ, שֶׁהָרִי רַק פַּעַם אַחַת (1) מֵתִים וְלֹא פַעַמִּים (2) וְלֹא חָשׁוּב לָךְ מִתִּי זֶה קוֹרֶה? אִם כֵּן יָדַע תִּדַּע שֶׁרַק אַז, דּוֹקָא אַחֲרֵי שֶׁנִּסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם, מוֹכֵנִים וּמִזְמָנִים בְּשִׁבְלֵם יִסּוּרֵי תַפֶּת בָּאֵלֶּה שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהַעֲלוֹתָם בְּדַמְיוֹן אֲנוּשׁ! אֶלֶף אֲלֵפֵי מִיתוֹת מְשֻׁנוֹת נִכּוֹנוּ לָהֶם!.."

וְכֵאן חֲזַר בְּפִנּוֹ עַל הַדְּבָרִים שֶׁשָּׁמַע זֶה עֲתָה מִפִּי חֲתָנּוּ, שֶׁקָּרָא אוֹתָם לִפִּי תִּמּוֹ מִתּוֹךְ סִפְרֵי הַקֹּדֶשׁ: עַל גִּזְרֵי דִינּוֹ שֶׁל מִי שֶׁמֵּאֲכִיל בְּבִלּוֹת וְטִרְפוֹת וּמַחֲטִיא אֶת הָרַבִּים, שֶׁגַּם הַתְּשׁוּבָה אֵינָה מַכְפֶּרֶת עָלָיו וְשֹׁאֵין לוֹ תִּקְנָה עוֹלָמִית וְהוּא הוֹסִיף בְּקוֹל רוֹוִי מְרִירוֹת וַיֹּאמֶר:

"הִגַּע בְּעֶצְמָךְ, זֶה שְׁלֹשִׁים (30) שָׁנָה שֶׁהֵם מְצִיפִים אֶת הָעִיר בְּבֶשֶׁר טִרְפָּה וְכִמָּה מֵאוֹת וְאַלְפִים יְהוּדִים תְּמִימִים נִכְשְׁלוּ עַל יָדָם בְּעִבְרוֹת חֲמוּרוֹת בְּיוֹתֵר! רְאֵה מֶה גָּדוֹל כָּחוֹ שֶׁל הַשָּׁטָן! עִיר כְּמוֹ קֶרְקוֹב הַמְּלָאָה סוֹפְרִים וְחִכְמִים, צְדִיקִים וְחֹסִידִים, רַבָּנִים וְאַנְשֵׁי מַעֲשֵׂה וְאֵף אֶחָד אֵינוֹ מַעֲלָה נֶגְדָם אֵף חֶשֶׁד קָל שֶׁבִּקְלִים! כָּלָם מְבַשְּׁלִים וְאוֹכְלִים אֶת בֶּשֶׂר הַפָּגוּל שֶׁהֵם שׁוֹחֲטִים לִילָה לִילָה! בְּנֵי הַמִּשְׁפָּחוֹת הַחֲרָדִיּוֹת בְּיוֹתֵר קוֹנִים אֶצְלָם בֶּשֶׂר לֵלָא כָּל פִּקְפּוּק, בְּחֻתְנוֹת הַמִּפְאָרוֹת בְּיוֹתֵר, בְּסַעֲוִדוֹת בֶּרֶם-מִצְוָה, בְּסִיּוּמֵי הַשֵּׁס, ב'קְדוּשִׁים' שֶׁל שְׂמַחַת תּוֹרָה, שֶׁבָּהֶם מְשַׁתְּתִּפִּים יְהוּדִים עִם שְׁטֵרִימְלָאךְ וְקַפּוּטוֹת שֶׁל מָשִׁי וְקִטְיִפָּה, מַעֲלִים עַל הַשְּׁלַחֲנוֹת נִתְחִי בֶּשֶׂר הַפָּגוּל שֶׁלָּהֶם, נִבְלָה וְטִרְפָּה, חֵלֶב וְדָם! מֶה יִתְרוֹן לָנוּ מִכָּל הָעֹשֶׁר שֶׁלָּנוּ?

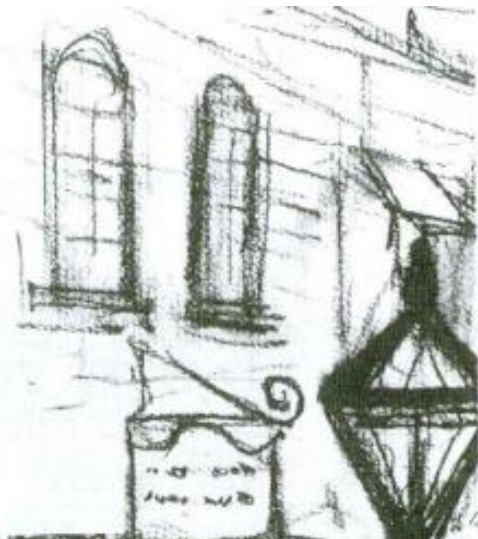
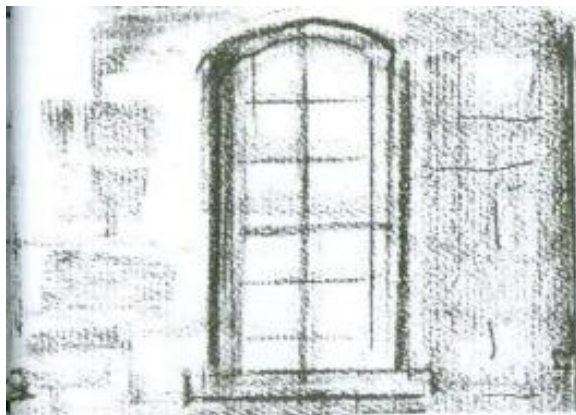
בְּכוֹר הַהִתְקוֹד

הָאֵם אָנוּ אוֹכְלִים בְּשִׁתִּי כַּפִּיּוֹת בְּבֵת אַחַת? הָאֵם הִבְטָן
אֵינָה שְׂבַעָה מֶלֶחֶם וּבְצָלִים בְּאוֹתָהּ מִדָּה שֶׁהִיא שְׂבַעָה
מַעֲוָגוֹת קֶרֶם וּמֵאֲמָצוֹת בָּשָׂר הָדוּ? שְׁנוֹת חִייוֹ הַמַּעֲטוֹת
חוֹלְפוֹת כְּצֵל עוֹבֵר וְכַעֲבָן כָּלָה... וְאִזְ נִצְטָרֵךְ לְהִתְיַצֵּב בְּפָנֵי
בֵּית דִּין שֶׁל מַעֲלָה לְמִסֵּר דִּין וְחִשְׁבוֹן עַל מַעֲשֵׂינוּ! וְשֵׁם לֹא
יִזְעִילוּ לָנוּ שׁוֹם תְּרוּצִים וְשׁוֹם תַּחֲבִילוֹת! מִלֵּאכִי חִבְלָה לֵאמֹר
סֵפֶר כָּבֵד מְצַפִּים לָהֶם כְּדִי לַעֲנוֹתָם בְּגִיהָנָם, בְּעֲנוּיִים
קָשִׁים וְנוֹרָאִים שָׂאִין לְתֹאֲרָם, כָּל הַסֶּבֶל וְהַמְצוּקוֹת שֶׁל
יְלָדוֹתָם אֲצֵל הַדּוֹד, יְתוּמִים רַעֲבִים וְיַחֲפִים, יִרְאוּ כִּגֵּן עֵדֶן
לַעֲמַת רֶגַע אֶחָד (1) בְּמִדּוּרֵי הַתַּתֶּפֶת אֲשֶׁר בְּשִׂאוֹל
תַּחֲתִיּוֹת!!.."

לִשְׁמַע תִּאוּרֵי זִמְזוּמָה אֵלֶּה נִתְקַף גַּם הַשֵּׁתֶף בַּחֲרָדָה
עֲמָקָה. גַּם עָלָיו כָּפְלָה אֵימָה חֲשִׁכָה וְהוּא לֹא יָדַע אֶת נִפְשׁוֹ
מִרֵּב פֶּחַד מִפָּנֵי הָעֵתִיד הָאִים הַצָּפוּי לוֹ וְאֲשֶׁר נִרְאָה לוֹ
בְּרֶגַע זֶה מוֹחֲשִׁי מָאֵד וְשָׂאִין מִמֶּנּוּ מָנוֹס.

שָׁעָה אַרְכָּה צָעֵדוֹ הַשָּׁנִים, בְּשִׁבְלֵי הַגֶּן הַמִּפְאָר,
כְּשֶׁרֶאֱשִׁיָּהֶם רְכוּבִים, פָּנִיָּהֶם חֲרוּשֵׁי יָגוֹן וּמַעֲיִנִיָּהֶם מִצִּיץ
הַיָּאוֹשׁ, הֵם הַחֲרוּשׁוֹ מִרֵּב הָלֶם, כְּשֶׁמַּחֲשָׁבוֹת כְּבִדּוֹת וְנוֹגוֹת
מִתְרוֹצְצוֹת בְּמַחֲם.

כָּל אֶחָד נִסָּה לְתֹאֲרָ לַעֲצֹמוֹ אֶת הַסֶּעָרָה שֶׁתַּחֲחֹלֵל
בְּמִדּוּרֵי הַשִּׂאוֹל כְּשֶׁהֵם יוֹבְאוּ לִשְׁם לְאַחֵר מוֹתָם: דִּוְדִים
מִיְּחָדִים מְלֵאִים זָפֶת רוֹתַחַת יִהְיוּ מִסְקִים בְּשִׁבְלֵם,
שְׂפִידִים עֲנָקִים לוֹהֵטִים יִתְחַבּוּ לְתוֹךְ גּוֹפּוֹתֵיהֶם הַטְּמָאוֹת
וּבָהֶם יִקְלְעוּ אוֹתָם לְתוֹךְ הַיִּירוֹת הָרוֹתַחּוֹת. יִגְמְרוּ בְּדוֹד
אֶחָד יִכְנְסוּ לְדוֹד שְׁנֵי וְכֵן הִלָּאָה בְּלִי סוּף וּבְלִי קֶץ.

הרהורי חרטה

זַעֲקוֹת הַשָּׁבֵר שְׁלָהֶם לֹא יִשְׁמְעוּ, אֲנִיקַת יִסּוּרֵיהֶם תִּפְלְגָה עַל אֲזָנִים אֲטוּמוֹת. כָּל הַשְּׁעָרִים יִהְיוּ בְּעוֹלִים בִּפְנֵיהֶם וְשׁוֹנְעֵתָם לֹא תִגִּיעַ אֶל כֶּסֶּא הַכְּבוֹד. כִּי הֵם הִגְרוּעִים בְּיוֹתֵר מִבֵּין עוֹבְרֵי הָעֵבְרוֹת. דּוֹמָה שְׁהַרְשָׁע הַמְרָשָׁע בְּיוֹתֵר בְּעוֹלָם, לֹא בָצַע בְּמִשְׁךְ כָּל יְמֵי חַיָּו פְּשָׁעִים כָּל כֶּף חֲמוּרִים כְּפִי נְשָׁהֶם עָשׂוּ. יוֹתֵר מְשַׁלְשִׁים שָׁנָה רְצוּפוֹת הָאֲכִילוּ יוֹם מִצּוֹת, לְהַגְעֵל בְּבֶשֶׂר תוֹעֵבָה וְלַעֲבֹר עַל אִסּוּרִים חֲמוּרִים בְּיוֹתֵר!

מחליטים לפנות אל הרב

הֵם הַמְּשִׁיכוּ לַצֵּד בַּדְּמָמָה כְּשֶׁהֵם עוֹשִׂים אֶת חֲשׁוֹן נִפְשָׁם, בּוֹדְקִים וּמִנְתָּחִים אֶת מַעֲשֵׂיהֶם וְטוֹבְעִים בָּיָם שֶׁל חֲרָטָה. אַחֲרֵי הִרְהוּרִים מְרִבִּים וְחֲטוּטִים עֲמָקִים בְּתוֹךְ נִפְשָׁם פְּנִימָה, קָרַע אֶחָד הַשְּׁתַּפִּים אֶת הַדְּמָמָה בְּאִמְרוֹ אֶל חֲבֵרוֹ:

"אַתָּה יוֹדֵעַ מָה? הֲבֵה נִכְנָס אֶל רֵב הָעִיר וּנְגַלָה לְפָנָיו אֶת כָּל לִבִּנו. נִתְּוֶה לְפָנָיו וְדוּי מְלֹא עַל כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ. וּפְשָׁעֵינוּ וְנִסְפָּר לוֹ עַל כָּל הַמַּעֲשִׂים הַנִּתְעַבִּים וְהַשְּׁפָלִים שֶׁבָצַעְנוּ. מֵאֵז עַמְדָנוּ עַל דַּעְתָנוּ וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, לֹא נִכְחַד מִמֶּנּוּ. מֵאוֹמָה! אוֹלִי בְּכָל זֹאת יוֹכֵל הָרֵב לְמַצֵּא בְּשִׁבְלֵנוּ פֶּתַח לַחֲזֹר בְּתִשׁוּבָה.

"אֲנִי מוֹכֵן לְקַבֵּל עַל עֲצָמִי כָּל 'תִּקּוּן' שִׁיטַל עָלַי: לַחֲיוֹת חַיִּי עִבִּי וּמִצּוֹקָה, לַעֲנוֹת אֶת נִפְשִׁי בְּתַעֲנוּיֹת, לִסְבֹּל הַשְּׁפָלוֹת וּבּוֹשׁוֹת וּבִלְבַד לְהִנָּצֵל מִהַגְזֵר דִּין הַנוֹרָא הַצָּפוּי לָנוּ כְּשֶׁנִּסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם. כִּי אִיזָה עֶרֶךְ יֵשׁ לִסְבֹּל וּלְבַזְיוֹנוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה לַעֲמֵת יִסּוּרֵי הַתַּפָּת הָאֵין סוּפִיִּים בְּמִדּוּרֵי הַשָּׂאוֹל בְּעוֹלָם הַבָּא?! כָּאֵן בְּעוֹלָם הַזֶּה יֵשׁ קֶץ לְכָל צָרָה.

בְּכוֹר הַהִתְקוֹדִי

שׁוּם סֶבֶל אֵינוֹ נִמְשָׁךְ לֵלֵא סוּף. וְאֵלּוּ בְּעוֹלָם הִבָּא נִמְשָׁךְ כָּל
דְּבָר לְנִצָּח נִצָּחִים!

"אֵין לָנוּ שׁוּם יַעֲצָה אַחֲרֵת! אָנוּ חִיָּבִים לְהִפָּסִיק מִיָּד
אֶת הָעֵסֶק הַנִּתְעַב וּלְנִסּוֹת בְּכָל הַדְּרָכִים לַעֲשׂוֹת מִשְׁהוֹ
לְתַקוּן נַפְשׁוֹתֵינוּ..."

שְׁנֵי הַנִּשְׁתַּפִּים שָׁפְכוּ לֹא מַעַט דִּמְעָה בְּמִשְׁךְ אוֹתָהּ
שִׁיחָה שֶׁל חֲשָׁבוֹן הַנֶּפֶשׁ וּלְבַסּוֹף קִבְּלוּ אֶת הַהִחְלָטָה
הָאִיתְנָה, שֶׁשְׁנֵיהֶם בְּיַחַד יִכְנְסוּ בְּאוֹתוֹ עָרֵב אֶל הָרֵב שֶׁל
קִרְקוֹב, לְהִתְיָדוֹת בְּפָנָיו עַל הַכֹּל וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ לְהוֹרוֹת לָהֶם
דֶּרֶךְ לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, שֶׁתִּכַּפֵּר עַל חַטָּאֵיהֶם הַכְּבִידִים.

פָּרָק רְבִיעִי

זַעֲקַת שֶׁבֶר

בְּאוֹתָהּ תִּקְוָפָה, בָּהּ הִתְרַחֵשׁ הַפֶּשַׁע הַמִּבְיֵשׁ שֶׁל
הַפְּצַת בִּשְׁר הַטֹּרְפָה, יָשָׁב עַל כֵּס הַרְבָּנוּת בְּקִרְקוֹב הַצִּדִּיק
וְהַמְקַבֵּל הַקְדוֹשׁ רַבִּי נֹתָן שְׁפִירָא, מַחְבֵּר סֵפֶר הַקְּבֵלָה
הַמְּפָרָסֵם "מִגְלָה עֲמֻקּוֹת". הוּא הִיָּה אִישׁ אֱלֹקִים, קְדוֹשׁ
וְטָהוֹר, שֶׁכָּל דָּבָר לֹא אָנִיס לָהּ. עֵינָיו הִפְקוּחוֹת וְהַצְלָלוֹת
חִדְרוֹ כְּלִיּוֹת וְלֵב וַיִּדְעוּ כָּל מָה שֶׁמִּתְרַחֵשׁ בְּסִתְרֵי סִתְרִים,
הוּא הִיָּה בָּקִי בְּחֻכְמַת הַפְּרָצוּף וּבְהִסְתַּכְּלוֹ בְּפָנָיו אִישׁ יָכוֹל
לִקְרֹא אֶת מַחְשְׁבוֹתָיו הַנִּסְתָּרוֹת בְּיוֹתֵר, כָּל הַסּוּדוֹת
וְהַרְמָזִים הַכְּמוּסִים הַכְּלוּלִים בְּאוֹתֵיּוֹת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה,
הָיוּ גְלוּיִם וּבְרוּרִים בְּפָנָיו.

אֲךָ בְּמִקְרָה זֶה כָּאֵלֹו הִעֲבִיר הַשָּׁטָן דֶּק שֶׁל עֶרְפֶּל עַל
פָּנָיו עֵינָיו הִטְהוּרוֹת שֶׁל הָרֵב, כְּדִי שֶׁהוּא לֹא יִבְחִין בְּמַעֲשֵׂים
הַנוֹרָאִים הַמִּתְרַחֲשִׁים סְבִיבוֹ, בְּעִיר שְׁבָה כִּהֵן כְּמָרָא
דְּאַתְרָא וְהוּא לֹא חָשׁ וְלֹא הִרְגִּישׁ בַּפִּשְׁעִים הָאֵימִים
הַמִּבְצָעִים עַל יְדֵי שְׁנֵי בְּעָלֵי בָתִּים חֲשׁוּבִים וְנִכְבָּדִים,
הַחוּטָאִים וּמַחְטִיאִים אֶת הָרַבִּים וּמַכְשִׁילִים אֶת הַיְּהוּדִים
הַחֲרָדִים בְּיוֹתֵר בְּאַסּוּרִים הַחֲמוּרִים בְּיוֹתֵר שֶׁל נִבְלָה,
טֹרְפָה, חֵלֶב וָדֶם.

בְּמִשָּׁן אוֹתָהּ הָעֵת פָּרְצוּ הָרַבָּה פְּעָמִים מַגִּפּוֹת
בְּקִרְקוֹב, פַּעַם בֵּין הַמִּבְגָּרִים, שֶׁנִּתְקַפּוּ פְּתָאוֹם בְּמַחְלוֹת,
נָפְלוּ לְמִשְׁכָּב לְיָמִים סְפוּרִים וְנִסְתַּלְקוּ מִהָעוֹלָם בְּדַמִּי
יְמֵיהֶם: וּפַעַם בֵּין יְלָדִים רַכִּים, שֶׁעוֹד לֹא הִסְפִּיקוּ לְטַעַם
טַעַם הַחַיִּים וְגִוְעוּ לְפָנָיו זְמַנָּם.

בַּעַל "מַגְלָה עֲמָקוֹת", הָרַב נָשָׁל הָעִיר, הָיָה מְכַרִּיז
לְעֵתִים קְרוּבוֹת עַל יְמֵי תַפְלָה וְצוּם לְבַטֵּל אֶת רֵעַ הַגְזֵרָה וְאֶז
חָלָה הַפּוּגָה בְּמַכַּת הַמַּגָּפָה לְזִמְנָן מָה, אֵךְ כַּעֲבֹר תְּקוּפָה
מְסִימָת, הָיְתָה הַמַּגָּפָה מִתְחַדֶּשֶׁת וּמִפִּילָה חֲלָלִים בְּמִסְפָּר
רַב. בֵּית הָעֵלְמִין הָיָה צָר מְלֶהכִיל אֶת הַקְּבָרִים הַחֲדָשִׁים
לְבָקָרִים, שָׁל מְבַגָּרִים וְתִינוּקוֹת רַכִּים שֶׁנִּסְפּוּ בַּמַּגָּפָה.

בַּעַל "מַגְלָה עֲמָקוֹת", הָרוּעָה הַנֶּאֱמָן שֶׁל צֶאֱן עֲדָתוֹ
הָרָגִישׁ בְּחוּשׁ, שָׁאִי שָׁם בְּמָקוֹם סֶתֶר לֹחֶשֶׁת אִשׁ זָרָה...
שֶׁחֲטָאִים נוֹרָאִים מִתְבַּצְעִים בְּמִסְתָּרִים וּבְגִלְלָם נִשְׁפָּךְ חֶרֶן
אֵף ה' עַל כָּל הָעִיר. אֵךְ לְגִלוֹת, מִי, מָה, אִיפֹה? ... דְּבַר זֶה
נִבְצָר מִמֶּנּוּ, הַשָּׁטָן הַפְּעִיל אֶת כָּל כְּחוֹת הַטְּמָאָה כְּדִי
לְהַעֲלִים אֶת הַפֶּשַׁע מֵעֵינָיו הַבְּהִירוֹת שֶׁל בַּעַל "מַגְלָה
עֲמָקוֹת".

כָּל זֶה, עַד אוֹתוֹ לִילָה, בּוֹ הוֹפִיעוּ בְּפֶתַח הַבֵּנִן שֶׁל
בֵּית דִּינוֹ, שְׁנֵי הַנְּגִידִים הַגְּדוֹלִים בְּיוֹתֵר בָּעִיר, שְׁנֵי הַקְּצָבִים
הַשְּׁתֵּפִים, שְׁבִידֵם הִרְחֲבָה הֵם הַחֲזִיקוּ וְתָמְכוּ בְּמוֹסְדוֹת
צְדָקָה רַבִּים, תַּלְמוּדֵי תוֹרָה וְיִשִּׁיבוֹת.

"בְּרוּכִים הַבָּאִים!" קָבְלוּ הַמְּשֻׁמְשִׁים אֶת פְּנֵיהֶם
בְּכַבּוֹד רַב וְחָשׁוּ מִיָּד לְהוֹדִיעַ לְבַעַל מַגְלָה עֲמָקוֹת עַל בּוֹאֵם
שֶׁל שְׁנֵי הַגְּבִירִים הַחֲשׁוּבִים וְהַנְּכַבָּדִים...

לֹא נִשְׁהִיּוֹת יִתְרוֹת הַכֶּנֶסוֹ תִּכְף שְׁנֵי הַקְּצָבִים
הַשְּׁתֵּפִים לְתוֹךְ הַחֹדֶר הַנָּאָה בְּיוֹתֵר בְּדִירַת הָרַב: הוֹשִׁיבוּ
אוֹתָם בְּכִרְסָאוֹת פֶּאֶר וְהָרַב בַּעַל "מַגְלָה עֲמָקוֹת" קָדַם אֶת
פְּנֵיהֶם בְּכַבּוֹד רַב כִּיֵּאָה לַנְּגִידִים בַּעֲלֵי צְדָקָה כְּמוֹתָם.
הַרְבֵּנִית הַבִּיָּאָה כְּבוֹד וְהִגִּישָׁה אֶל הַשֵּׁלֶחַן אֵךְ הָאוֹרְחִים לֹא
רָצוּ לִטְעֹם מֵאוֹמָה, הֵם לִחְשׂוּ לָרַב שֶׁהֵם בָּאוּ לְדַבֵּר אִתּוֹ

זַעֲקַת שָׁבֵר

בְּעֵינַי חָשׁוּב בְּיוֹתֵר וּבְקָשׁוֹ לְהַשְׁאֵר אֶתוֹ לְבַד בַּחֲדָר, כִּי הֵם רוֹצִים לְגַלוֹת לוֹ סוּד גָּדוֹל...

הָרַב צָוָה מִיָּד עַל כָּל הַנוֹכְחִים לַעֲזֹב אֶת הַחֲדָר,
הַדֹּלֶת נִסְגְּרָה וּשְׁנֵי הַקְּצָבִים נִשְׁאָרוּ לְבַד עִם הָרַב.

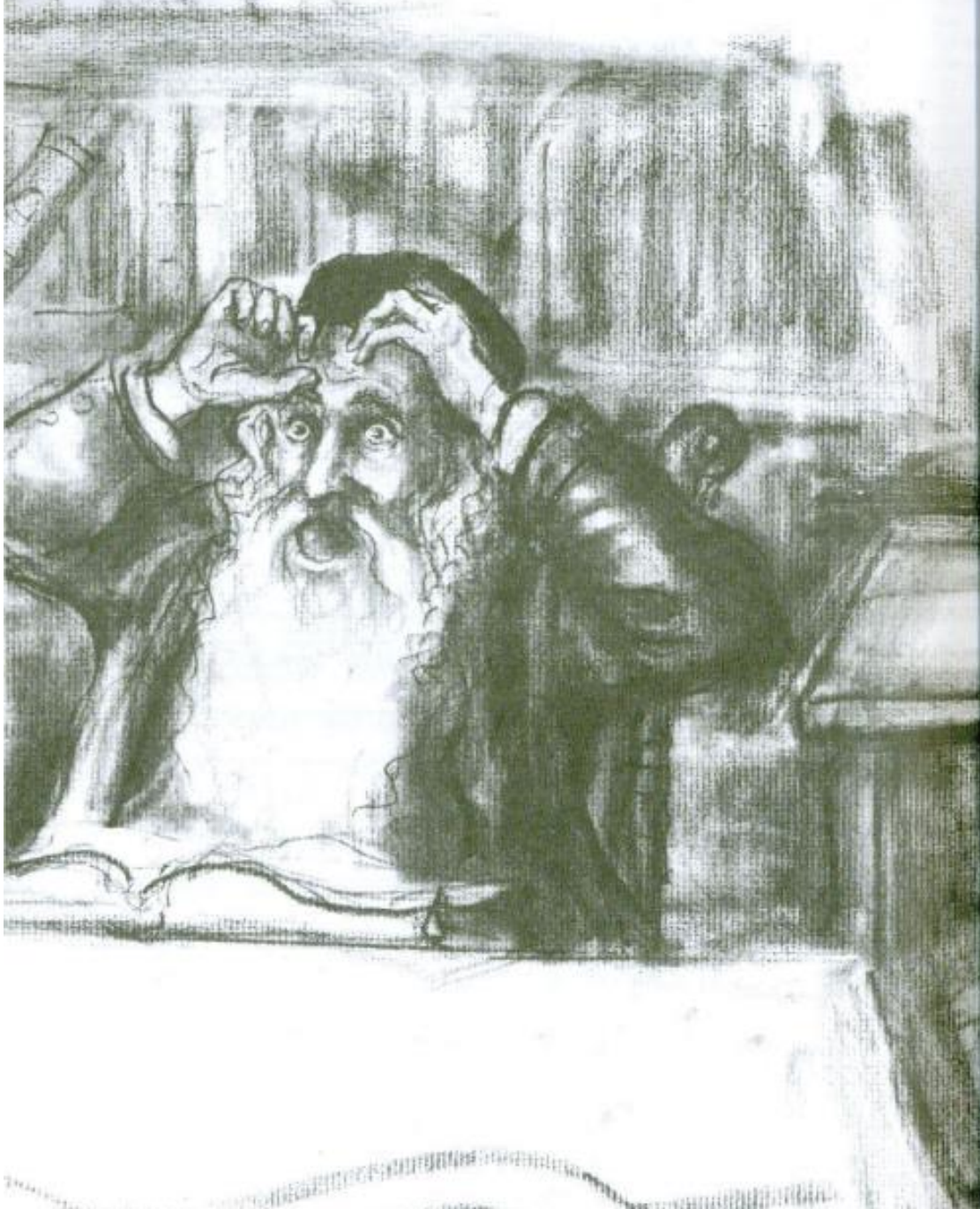
הָרַב נִדְהָם

בְּרֹאשׁ מוֹרֵד וּבִפְנִים לוֹהֲטוֹת מְבוֹשָׁה וּבִקּוֹל רוֹוִי
דְּמָעוֹת, גּוֹלֵל אֶחָד מֵהַשְׁתַּפִּים אֶת כָּל הַפְּרָשָׁה הַמְּבִישָׁה,
בְּהִתְנַדּוּתוֹ בְּפָנֵי הָרַב נִשְׁזָה עֲשָׂרוֹת שָׁנִים שֶׁהֵם מְאֹכִילִים
טְרָפוֹת לְתוֹשָׁבֵי הָעִיר וְכִי כִמְעַט אֵין בֵּית בִּקְרָקוֹב שֶׁמִּטְבָּחוֹ
לֹא נִטְרָף בְּבֶשֶׁר פְּגוּלִים.

הֵם סִפְרוּ לָרַב אֶת כָּל סִפּוּר חַיֵּיהֶם עַל כָּל פְּרִטְיוֹ,
אֶת חַיּוֹתֵיהֶם הַקָּשׁוֹת שֶׁל יָמֵי יְלֻדוּתָם כְּשֶׁנִּשְׁאָרוּ יְתוֹמִים
מֵאֵב וְאֵם וְסָבְלוּ חֲרַפַּת רָעַב וְעַד שֶׁהֶעֱפִילוּ לַפְּסָגַת הָעֵשֶׂר.
הֵם תָּאָרוּ כִּיצַד הִתְחִילוּ לְהִגְנִיב נִתְחִי בָּשָׂר טְרָפָה קִטְנִים
לְתוֹךְ הַשְׁקִיּוֹת שֶׁל הַבָּשָׂר הַכָּשֵׁר; וְאִיךְ הִתְקַדְּמוּ אַחֵר כֹּךְ
וְהִפְכוּ לְקְצָבִים עֲצָמָאִים, שִׁחְטוּ עֵגֶל אֶחָד (1) עַל יָדֵי
שׁוֹחֵט כְּדָת וּכְדִין וְעֵגֶל שְׁנִי (2) שִׁחְטוּ בְּעֶצְמָם בְּמַחֲסֵן סֶתֶר
בְּסִמְטָא נִדְחָת וְאֵז עָבְרוּ לְשַׁחֲיִטַת פָּרָה אַחַת וְאַחֵר כֹּךְ
הַרְבֵּה פְּרוֹת, חֶלֶק בָּשָׂר וְחֶלֶק טְרָפָה וּמִפְצִים יוֹתֵר וְיוֹתֵר
בָּשָׂר פְּגוּל וּמִכְשִׁילִים מֵאוֹת וְאַלְפִים בְּעֵבְרוֹת חֲמוּרוֹת וְכֹךְ
הֵם גּוֹרְפִים הוֹן תּוֹעֲפוֹת וּמְמַלְאִים אֶת בְּתִיהֶם בְּכֶסֶף וְזָהָב,
קוֹנִים קִרְקָעוֹת וּרוֹכְשִׁים נֶכֶס אַחֵר נֶכֶס... וְהַעֲסָקִים
הַנִּתְעַבִּים נִמְשָׁכִים לֹלָא מַעֲצוֹר...

בַּעַל מְגֵלָה עִמְקוֹת הַקְּשִׁיב לְסִפּוּרָם כְּשֶׁדָּמוּ קוֹפֵא
בְּעוֹרְקָיו. תִּחְלָה לֹא יָכוֹל לְהֶאֱמִין לְמִשְׁמַע אֲזִנּוֹ, תּוֹעֵבָה כְּזוֹ
לֹא תִתְּכֵן! אֵךְ כָּכָל שֶׁהַפְּרָשָׁה נִגְלָה בְּפָנָיו עַל כָּל פְּרִטְיָהּ

!דקדוקיה, נוכח לדעת שאמנם אמת נכון הדבר! נעשיתה
הנבילה הזאת בישראל!!! (ע"פ דברים יז, ד).

זַעֲקַת שֹׁבֵר

הַחֹדֶר עִם שְׁנֵי הַקְּצָבִים הַתְּחִיל לְהִסְתַּחֲרֵר לְנֶגֶד
עֵינָיו, מֵעִיו בְּתֵהֶפְכוֹ בְּקִרְבּוֹ וְכָל גּוֹפּוֹ נִתְכַּסֶּה בְּזַעַה קָרָה וְאֵז
הַלִּיט אֶת פָּנָיו בְּשִׁתִּי יָדָיו, כְּשֶׁהוּא רוֹעֵד בְּלוֹ וְשִׁנָּיו "דָּא לְדָא
נִקְשָׁן" (דניאל ה, ו) ... בְּאַמְצוֹ כָּל כְּחוֹתָיו, הַתְּמַלְטָה מִפְּיו
זַעֲקַת שֹׁבֵר קוֹרַעַת לֵב:

"אוֹי וְאֲבוֹי! מָה רַבִּים הֵם הָאֲנָשִׁים הַכְּשָׁרִים,
קְדוּשִׁים וְטְהוּרִים, תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן וְעוֹלָלִים וְיוֹנָקִים
חֲפִים מִפֶּשַׁע שֶׁנִּגְדַּע פְּתִיל חַיִּיהֶם בְּגִלּוֹל מַעֲשִׂים מִתְעַבִּים
אֱלֹהִים!

כַּמָּה תַעֲנִיּוֹת גָּזַרְתִּי, כַּמָּה יָמֵי תִפְלָה קִבַּעְתִּי, כַּמָּה
הִשְׁגַּחְנוּ בְּשֶׁבַע (7) עֵינַיִם, בְּדַקְנוּ וְחֻקְרָנוּ וְדִקְדַּקְנוּ שְׁלֹא
יִדְבַק בָּנוּ שׁוֹם עוֹן אוֹ חֲטָא, שְׁלֹא יִמָּצֵא בְּתוֹכָנוּ "שֶׁרֶשׁ פָּרָה
רֹאשׁ וְלֵעָנָה" (דברים כט, יז) שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִסִּיר מֵעֲלֵינוּ אֶת
חֶרֶן אַפּוֹ וְהַמִּגָּפָה תַעֲצֹר! וְיָמֵי הָיָה יָכוֹל לַחֲלֹם שֶׁהִנֵּה
פְּנִשִּׁים אֵימִים וְנוֹרָאִים כְּאֵלֶּה מִתְבַּצְּעִים יוֹם יוֹם וְשָׁעָה
שָׁעָה מִמֶּשׁ מִתַּחַת לָאָרֶץ וְאִין שׁוֹמֵעַ וְאִין רוֹאֶה!!!

"מִן הַשָּׁמַיִם הָעֲלִימוּ מִמֶּנִּי אֶת דְּבַר הַתַּעֲבָה! עֵינֵי
כְּאֵלוּ בָּסוּ בְּעֶרְפֶּל סָמִיךְ, כְּדֵי שְׁלֹא אֶרְאֶה וְלֹא אֲדַע".

כְּאֲשֶׁר שָׁמְעוּ שְׁנֵי הַשְּׁתַּפִּים אֶת דְּבַרֵּי הָרֵב, שִׁיִּצְאוּ
מִתּוֹךְ לֵב קְרוֹעַ וּמִרְתַּח וְרָאוּ כִּיצַד הוּא מִתְפַּתֵּל וּמִתְיַסֵּר
מֵרֵב צֶעַר וּמוֹעָקָה, פָּרְצוּ לְשִׁנֵּיהֶם בְּבִכֵּי תַמְרוּרִים. גַּם
הַצַּדִּיק בַּעַל מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת בָּכָה לִלְא הַפּוּגוֹת, מִבְּלִי יִכְלֹת
לְהַשְׁלִים עִם הַמַּחֲשָׁבָה שֶׁדִּבֶּר אִים כְּזֶה קָרָה בְּתִקּוּפָה בָּהּ
הוּא מְכַהֵן כְּרֵב הָעִיר.

לְאַחַר שֶׁעִיבִיהֶם כָּבֵד הָיוּ תְּפִיחוֹת מֵרֹב בְּכִי וּמַעֲוִן
דְּמַעוֹתֵיהֶם כָּבֵד הָיָה יָבֵשׁ, הַתְּאוֹשֵׁשׁ הָרֵב וְנִחְלָץ לַפְּעֻלָּה.

"לִכּוּ מִיַּד הַבֵּיתָה" צִוָּה עַל הַשְׁתַּפִּים "וְתִשְׁבְּרוּ וְתִבְעֶרוּ אֶת כָּל כְּלֵי הַבֶּשֶׂר שְׁלָכֶם, כִּי הִכַּל טָרֶף! אַחֵר כֹּף תַּחֲזְרוּ לְכָאן!".

נְתִיצַת כְּלֵי הַבֶּשֶׂר

כְּשֶׁהֵם יֵצְאוּ הַזַּעִיק הָרַב מִיַּד אֶת הַשְׁמָשִׁים וְאֶת כָּל בְּנֵי בֵיתוֹ וְשָׁלַח אוֹתָם לְכָל קְצוֹי הָעִיר כְּדִי לְפָרֶסֶם וּלְהוֹדִיעַ, שְׁלֹפֵי פְקֻדַּת הָרַב יֵשׁ לְבַעַר וּלְשַׁבֵּר אֶת כָּל כְּלֵי הַבֶּשֶׂר, הֵן כְּלֵי הַחֲמִץ וְהֵן כְּלֵי הַפֶּסֶח, מִבְּלִי לְהַשְׁאִיר לָהֶם שְׂרִיד וּפְלִיט, גַּם אֶת הַכְּלִים לְהַשְׁרִית הַבֶּשֶׂר וְגַם אֶת לַחַת הַמְּלִיחָה יֵשׁ לְשָׂרֵף בְּאֵשׁ! נִשְׁלָא וְנִשְׁאַלּוּ לָמָּה וּמִדּוּעַ, אֲלָא יַעֲשׂוּ כְּפִי נִשְׁהַרֵּב מִצִּוָּה, מִבְּלִי לְחוּס גַּם עַל הַכְּלִים הַיְקָרִים בְּיוֹתֵר.

לְמַחֲרַת בִּבְקָר פְּרִסְמָה פְּקֻדַּת הָרַב בְּכָל בֵּיתִי הַכְּנֻסָּת וּבֵיתִי הַמְּדֻרָשׁ וּבְכָל הַשּׁוּקִים הַיְּהוּדִיִּים בְּקֶרֶב, הַכְּרָז גַּם עַל אֲסוּר חֲמור לְקִנוֹת בֶּשֶׂר מֵאִיזָה סוּג שֶׁהוּא, יֵשׁ לֶאֱכֹל רַק מֵאֲכָלִי חָלָב עַד לְהוֹדְעָה חֲדָשָׁה. דְּבָרֵי הָרַב חֲזָקוּ עַל יְדֵי הַטֹּלַת חֶרֶם עַל מִי שִׁימְרָה אֶת פִּי הָרַב וַיְחוּס עַל כֻּלּוֹ.

הָאוֹכְלוֹסִיָּה הַיְּהוּדִית בְּקֶרֶב פְּתָחָה אֶפּוֹא בְּאוֹתוֹ יוֹם בְּמִבְצָע הַשְׁמַדַּת כְּלֵי הַבֶּשֶׂר; נִשְׁבְּרוּ, כָּתְתוּ, שָׂרְפוּ וְהִתִּיכוּ לֹלֵא רַחֲמִים. עַל כָּל צַעַד וְשַׁעַל הַתְּגוּלָּלוֹ עֲרֻמוֹת נֶשֶׁל שְׂבָרֵי כְלִים וּבְכָל רָחוֹב וּבְכָל פֶּנֶה דָּלְקוּ מְדוּרוֹת וּלְשׁוֹנוֹת הָאֵשׁ לַחֲכוּ כְלִים לְאִין סָפֵר. הָיָה זֶה מַחֲזָה נוֹרָא: אֲנָשִׁים נָשִׁים וְטָף עֹמְדֵי וְזָרְקוּ וְהִטִּיחוּ בְּאַרְץ קַעְרוֹת וְצִלְחוֹת חֲרִסִּינָה יְקָרוֹת וּמַעֲרֻכוֹת כְּלֵי אֲכָל שְׁלֵמוֹת, נִשְׁנִשְׁבְּרוּ וְהִתְנַפְּצוּ לְרִסִּיסִים. בְּדָקוּ וְחֻטְטוּ בַּמִּגְרוֹת חֲבוּיוֹת וּבַמְטֻמוֹנֵי סֶתֶר וְשִׁלְפוּ מִשָּׁם כְּלִים שֶׁלֹּא הַשְׁתַּמְשׂוּ בָּהֶם מִזֶּה שָׁנִים

זַעֲקַת שֶׁבֶר

אַרְבוֹת וְאַף הֵם הִכּוּ לְגַל שֶׁל חֲרָסִים מְנַפְצִים, בְּכָל קִרְקוֹב
לֹא נִשְׁאָר אֶף כְּלִי בָּשָׂר אֶחָד לְרִפּוּאָה.

הָרַב לֹא הִסְתַּכֵּל בַּפְּנִיָּה

וְאִזְ חָזְרוּ שׁוֹב שְׁנֵי הַשְׁתַּפִּים אֶל הָרַב, בְּגוֹ שְׁחוּחַ,
בְּרֹאשׁ מוֹרֵד וּבַפְּנִים מְלֵאִים בּוֹשָׁה וּכְלֵמָה, כְּדִי לִשְׁמַע מֶה
יִטַּל עֲלֵיהֶם לַעֲשׂוֹת הִלָּאָה.

הָרַב לֹא הִסְתַּכֵּל יוֹתֵר בַּפְּרָצוּפִם, בְּהִתְאֵם לַהֲלָכָה
שׁ: "אֲסוּר לְהִסְתַּכֵּל בַּפְּנֵי אָדָם רָשָׁע", בְּצִדְדוֹ אֶת פְּנֵיו לַעֲבֹר
הַקִּיר הוּא פֶּתַח וְאָמַר:

"אֲנִי לְבַד אֵינֶנִּי מְסַגֵּל לְהוֹצִיא לָכֶם פֶּסֶק דִּין שֶׁל
תְּשׁוּבָה! כִּי גְדוֹלָה אֲשַׁמְתְּכֶם עַד רוּם שָׁמַיִם! אֲנִי מִכְרַח
לְכַנֵּס לְשֵׁם כָּךְ בֵּית דִּין מִיָּחָד שֶׁל גְּדוּלֵי הָרַבָּנִים וְהֵם יוֹכְלוּ
אוּלֵי לְהוֹרוֹת לָכֶם דֶּרֶךְ כִּיצַד לַחֲזֹר בְּתִשְׁוּבָה וּלְכַפֵּר עַל
פְּשָׁעֵיכֶם! בֵּינֵתִים לָכּוּ הַבֵּיתָה וְאֵל תֹּאכְלוּ וְאֵל תִּשְׁתּוּ אֲלֵא
כְּדִי לִקְיָם אֶת נַפְשֵׁיכֶם. אֵל תִּטְעֶמּוּ בָּשָׂר וְאֵל תִּשְׁתּוּ יַיִן
אֲלֵא בְּשִׁבְתָּ בְּלִבְד לְצֹאת יְדֵי חוּבָה! עַד שִׁיתְאַסְפוּ גְּדוּלֵי
הָרַבָּנִים בְּקִרְקוֹב וְיִרְכִּיבוּ אֶת בֵּית הַדִּין וְאִזְ אֲשַׁלַּח לְקֹרֵא
לָכֶם!"

הַשְּׁנַיִם יָצְאוּ מִבֵּית הָרַב שְׂבוּרִים וְרָצוּצִים,
כְּשֶׁעִינֵיהֶם כְּבוֹשׁוֹת בְּקִרְקַע וּפְנֵיהֶם שְׁחֹרוֹת כְּשׁוּלֵי
קִדְרָה...

בְּכָל קִרְקוֹב לֹא הָיָה אֶף אָדָם לִשְׁאֹל: "מִדּוּעַ צִוָּה
הָרַב לְשַׁבֵּר אֶת כָּל כְּלִי הַבָּשָׂר?"! כָּלָם קִיָּמוּ וְקִבְּלוּ אֶת
פְּקֻדַּת הָרַב בְּמֵלֶא הַמְּשָׁמְעוֹת וּלְלֹא כָּל פְּקוּדָה, הֵם יָדְעוּ
שֶׁאִם הָרַב מְצִוֶּה לַעֲשׂוֹת כֵּן אֵין לְהִרְהֹר אַחֲרָיו.

בְּכוֹר הַהִתְנֻךְ

בְּעַל מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת הַתְּחִיל לִשְׁלַח מִכְתָּבִי הַזְמָנָה
לְגָדוּלֵי הָרֶבֶבִים, שְׂבָהֶם נִתְבַּקְּשׁוּ לָבוֹא לְקֶרְקוֹב בְּמוֹעֵד
שְׁנֵקֶבַע מֵרֹאשׁ, בְּדִי לְהִתְכַּנֵּס יַחַד לְדוֹן וְלִפְסֵק בְּשִׂאֵלָה
קִשָּׁה בְּיוֹתֵר.

פרק חמישי

כנוס הרבנים

בקרקוב, עיר מלאה חכמים וסופרים, לא היה זה חזון בלתי נפרץ, שרבנים וגדולי תורה יתכנסו מפעם לפעם כדי לדון ולהתיעץ בעניני הכלל, כי קרקוב הייתה אז מרכז של תורה ויהדות. שמם של גאוני התורה מקרקוב היה לשם ולתהלה בכל רחבי העולם היהודי. ורבים היו מתלמידי החכמים שנהרו לקרקוב כדי לשאב ממען התורה והחכמה של גאוניה וגדוליה. אף ההתכנסות הזאת, הפעם של כל כך הרבה גדולי תורה בבת אחת ומבלי להודיע מראש במה מדבר, האם זהו ענין של גזרה קשה מצד המלכות, או בעיה מסבכת של הטרעגונה וכדומה הייתה בשביל כלם הפתעה גמורה ועוררה סקרנות רבה ונחישות שונים.

מה קרה?

ביום המועד, כאשר כל גדולי התורה המזמנים, כבר התכנסו בביתו של בעל מגלה עמקות, רבה של קרקוב וכלם מתאמצים לשוא לגלות מה "הולך כאן"... שלח הרב את השמש של בית הדין לקרא את שני הקצבים השתפים ועד שאלה הגיעו נתבקשו הרבנים האחרים להכנס לאולם הגדול של בית המדרש ולתפס שם את מקומות הישיבה שהוכנו בשבילם.

שְׁנֵי הַקְּצָבִים הַשְׁתַּפִּים הִגִּיעוּ מִיַּד כְּפִקְדַת הָרֶב, בְּלוֹיֵת הַשִּׁמְשׁ נֶשֶׁל בֵּית הַדִּין וּלְעִיבֵיהֶם נִתְגַּלָּה מַחְזָה נּוֹרָא הוּד: לְמַעַלָּה בְּכַתֵּל הַמִּזְרָח יָשְׁבוּ בַּחֲצִי גֶרֶן עֲגָלָה, רַבָּנִים בְּעַלֵּי הַדֶּרֶת פָּנִים, עֲטוּרֵי זָקֵנִים אֲרָכִים וּפְאוֹת מְסֻלָּסוֹת, עִם מַגְבָּעוֹת עֲגָלוֹת אוֹ שְׁטְרִימִלִים וּגְלִימּוֹת קְטִיפָה רַחְבּוֹת שְׂרוּוֹלִים וְחִגּוּרוֹת מָשִׁי, כְּשֶׁהֵבְּאִים בְּשָׁנִים שְׁבִינֵיהֶם נִשְׁעָנִים עַל מַקְלוֹת עִם יָדִיּוֹת מְזֻהָבוֹת אוֹ מְכֻסָּפוֹת וְכָל דְּמוּתָם אוֹמֶרֶת כְּבוֹד וְהֶדָר. בְּשָׁעָה זוֹ עָטוּ כָּלֶם אֶרְשֶׁת נֶשֶׁל רְצִינּוֹת וְצִפְיָה דְּרוּכָה לִקְרֹאת הַנוֹשֵׂא הַבִּלְתִּי יָדוּעַ, שְׁעוֹמְדִים לְהַעֲלוֹת לַפָּנִיהֶם.

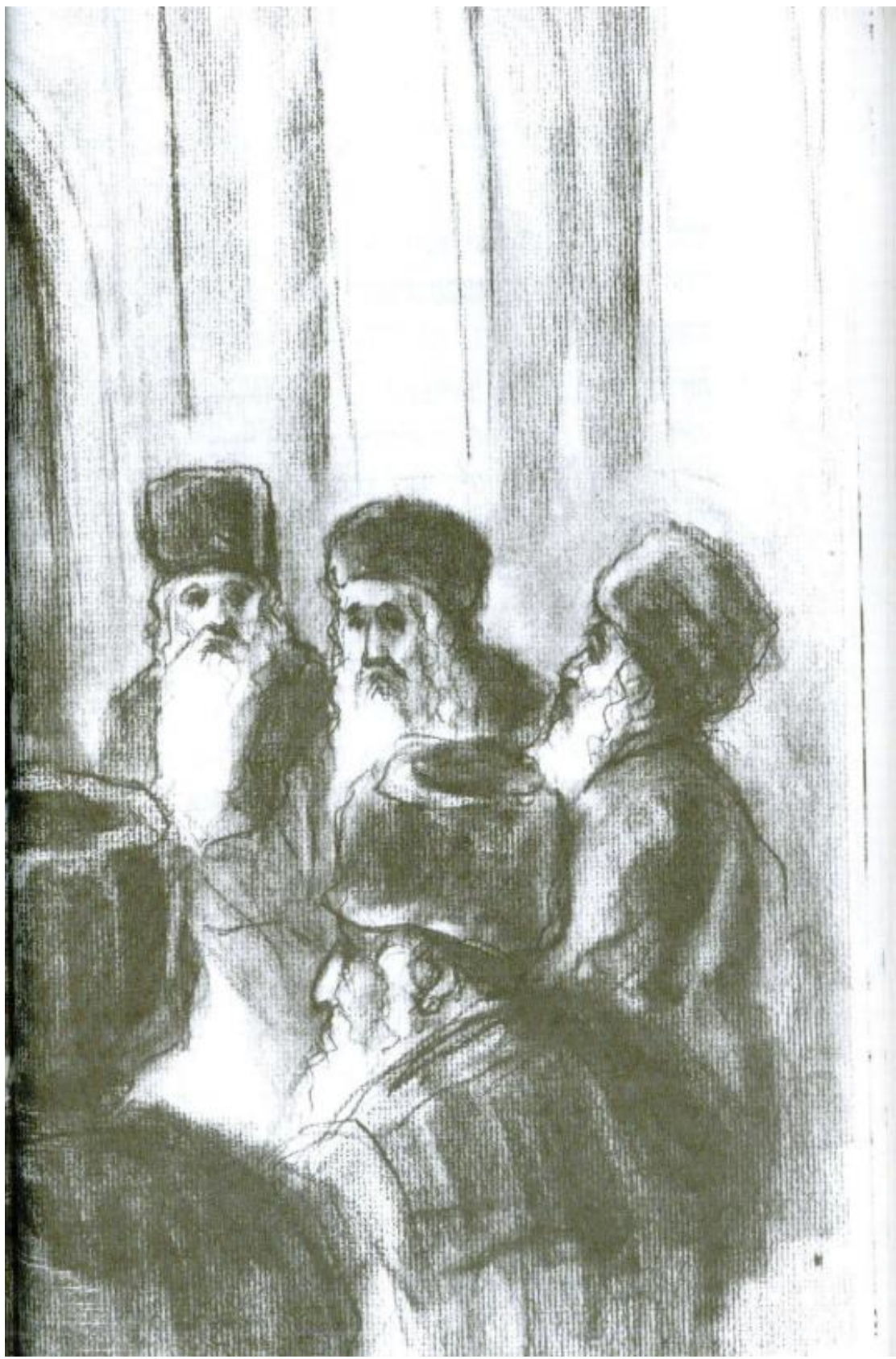
דִּין תּוֹרָה

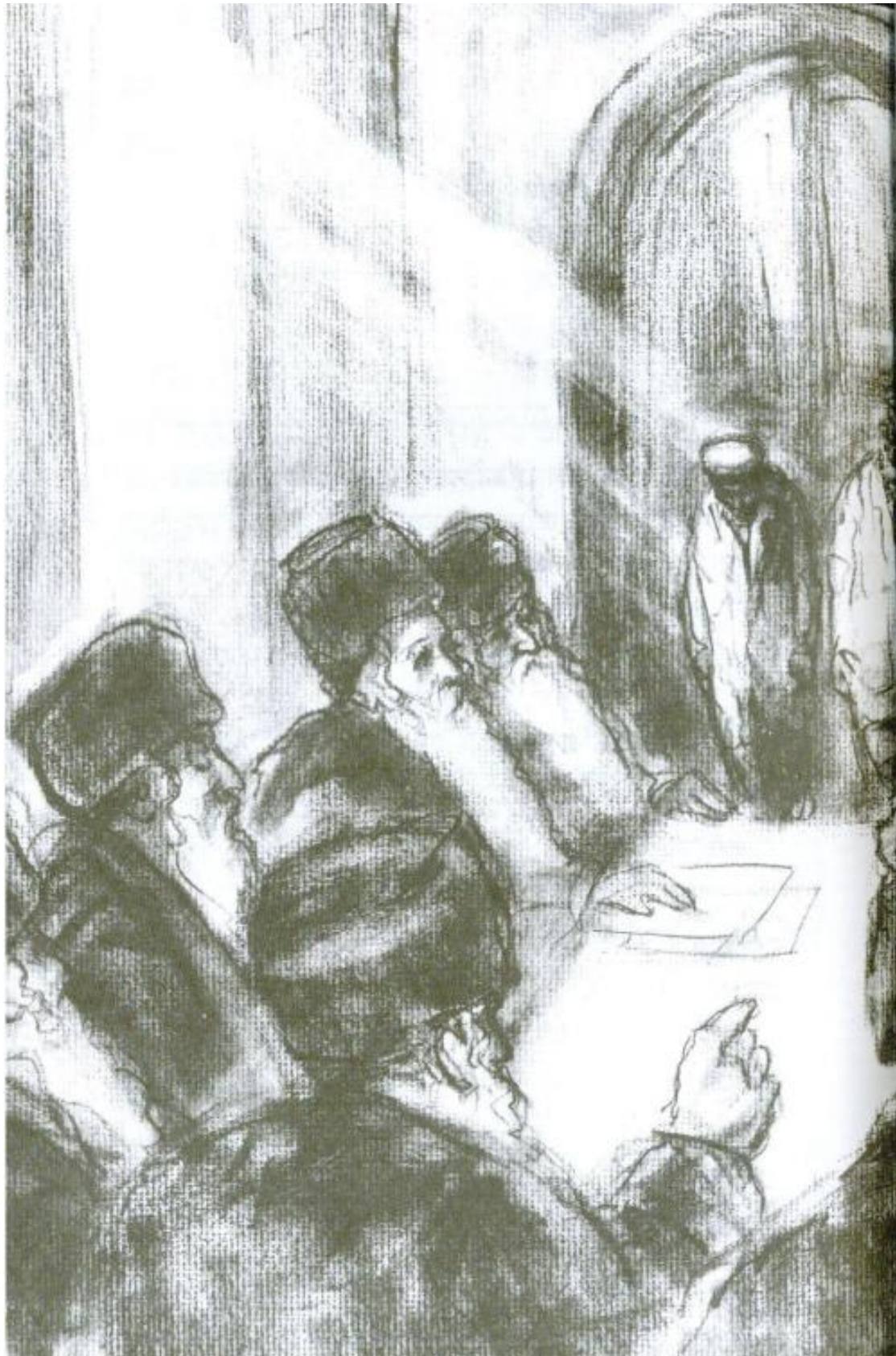
בְּעַל "מַגְלָה עֲמָקוֹת", שֶׁבְּתוֹר מָרָא דְאַתְרָא יָשֵׁב בְּרֹאשׁ הַקְּרוּאִים, פָּנָה אֶל שְׁנֵי הַקְּצָבִים הַשְׁתַּפִּים, כְּשֶׁשִּׁפְתוֹתָיו רוֹטְטוֹת מִהַתְּרַגְּשׁוֹת וּפָנָיו חֹזְרִים כְּסִיד וְקָרָא אֲלֵיהֶם בְּקוֹל מְעוֹרָר פְּלָצוֹת:

"עֲלֵיכֶם לַחֲזוֹר כָּאֵן עֲתָה בְּפָנֵי בֵּית הַדִּין הַגָּדוֹל עַל כָּל סִפּוֹר הַזֹּעָה כְּפִי שֶׁסִּפְרָתֶם לִי".

דְּמָמָה כְּבִדָּה רוֹוִיֵּית אֵימָה הַשְׁתַּרְרָה בְּבֵית הַמִּדְרָשׁ. שְׁנֵי הַקְּצָבִים הַשְׁתַּפִּים הוֹרִידוּ אֶת רְאשֵׁיהֶם בְּבוֹשָׁה וּבִיגּוֹן. הֵם לֹא יָכְלוּ יוֹתֵר לִבְכּוֹת. כִּי לְבוּשֵׁיהֶם כָּאֵלוֹ הִתְאַבְּנוּ וּמִקּוֹר דְּמַעוֹתֵיהֶם הָיָה יָבֵשׁ. בְּקוֹל חֲלוּל כָּשֶׁל בַּר מִנָּן שֶׁיִּצָּא מִקְבְּרוֹ וּמִבְּקֵשׁ תְּקוּן עֲבוֹר נִשְׁמָתוֹ הַחוּטָאֵת, פָּתַח אֶחָד מֵהֶם אֶת דְּבָרָיו וְהִשְׁנִי הַחֲרָה הַחֲזִיק אַחֲרָיו:

"מָזָה עֲשָׂרוֹת בְּשָׁנִים הֵם מְשֻׁקִּים וּמִפְצִים בְּשָׂר טָרֵף בְּכָל רַחֲבֵי קֶרְקוֹב! בְּגִלֵּל תַּאֲוֹת הַבָּצַע הַכְּשִׁילוּ אֶת יְהוּדֵי הָעִיר בְּעֵבְרוֹת חֲמוּרוֹת בְּיוֹתֵר!

כנוס הרבנים

"היו נזכרים בהמות ומנבלים עגלים ומוכרים את בשרם בתור בשר למהדרין מן המהדרין! בשר הטורפה שלהם מצא את דרכו בכל בית יהודי בקרקוב! אין בית אשר מטבחיו לא נתגעל במאכלי פגול שספקו על ידם. הודות לכך הגיעו לרכוש עצום. קנינו לנו בתים מפארים וטירות הטובלות בגנינו מטפחים להפליא, מלאנו את דירתנו בכל שכיות החמדה שבפנינו חשקה בהם: רהיטים יקרים כמו בארמונות מלכים, כלי כסף וכלי זהב, תכשיטי פז ויהלומים נוצצים. באנו בקשרי חתן עם המשפחות המיוחסות ביותר, חלקנו גם סכומי כסף גדולים לצרכי צדקה וכל זה בא להם מהרווחים של הפצת בשר התועבה והכשלת אלפים ורובבות יהודים תמימים שהתפטמו במאכלות אסורות!

"עתה נפקחו עינינו לראות ונזכרנו לדעת מה עוללנו מאז ימי נעורינו ועד היום! אנו בוששים מעצמנו ומלאים יסורי חרטה. אנו יודעים שעבור חטאים כאלה לא יוצאים אף פעם מגיהנום! עד כה לא עמדנו על חמרת הפשע. אנחנו עמי הארצות ובורים: מעולם לא למדו אותנו מאומה! מאז היוותנו ילדים קטנים היינו יתומים מאב ומאם ולא היה מי שיחנך אותנו. עתה נודע לנו כמה אנו צריכים להכות על חטא! אנו מבקשים אפוא ממעלתכם להוציא בשבילנו תשובת המשקל כדי שנוכל לכפר על עונותינו. אנו מוכנים לקבל על עצמנו סגופים קשים ביותר, שייבזו אותנו, שירמסו את כבודנו עד עפר ובלבד להגיע לעולם האמת כשאנו ממרקים ומצרפים מהעברות שבידנו..."

זַעֲקַת שֶׁבֶר

עוד לפני ששני הקצבים השתפים סימו את דברי הודוי שלהם, כבר עברה חלחלה בין שורות הרבנים, שבקשי יכלו להאמין למשמע אַזְנֵיהֶם ופה ושם פָּרְצוּ התיפחויות של בכי ולחש רחש של תמהון ותדהמה, אך לאחר שכל הפרשה בלה נגולה בפניהם על חמרתה, הקיף היגון והכאב את כלם. חלק מהרבנים קרעו קריעה... ירדו לשבת על הרצפה כאבלים ופתחו בנהי וקינה כמו על חרבן בית המקדש.

"שד ושבר!" קוננו הרבנים "כל המאבד נפש אחד מישראל באלו אבד עולם מלא!" כמה נפשות נגדעו מן העולם בטרם עת! בעון ההסתאבות במאכלי נבלה וטרפה וחלב פָּרְצוּ המגפות ועולי ימים ותינוקות של בית רבן נספו בה ופתיל חייהם נתק!!".

"האם ישנה בכלל אפשרות תשובה בשבילם?" נזרקה שאלה מפיו של אחד הרבנים.

"אין להם תקומה! אבדה תקותם!" קבעו רבנים אחרים בסערת רוחם.

"גם כל הארבע מיתות בית דין אינם ענש מספיק בשביל פְּשָׁעִים כָּאלֵה" קרא משהו ברתיעה ובזעם עצור – "שום תשובת משקל לא תוכל לצרף את נשמותיהם החוטאות, נגזר עליהם להתהפך ולהתגלגל בכף הקלע לעולמי עד!.."

שני השתפים הקצבים עמדו פיק ברכים כשעיניהם כבושות בקרקע ודברי הזעם של הרבנים שהוטחו כלפיהם בלהט רב ברגעים החמים של הגלוי

כנוס הרבנים

המדברים, נחתו על ראשיהם כמהלמות עזות ופגעו בהם כמדקרות חרב. מעיהם נתהפכו בקרבם ומררתם באלו נשפכה והרק בפיהם היה מר בלענה.

הם הטילו את עצמם על הארץ בשארית כוחותיהם ופתחו ביללה צרחנית בשל חיה פצועה:

"רבנים קדושים! רחמו על נשמותינו! אל תחוסו על גופנו כלל וכלל! תצוו אפלו לסרוק את בשרנו במסרקות של ברזל ולזרות מלח על הפצעים ואנחנו נקבל את היסורים מבלי לפצות פה ובלבד שנציל את נשמותינו מדראון עולם בשאול תחתיות!!"

כאשר בעל מגלה עמקות התבונן בפניהם הזועמים של הרבנים שבקשי יכלו לשלט ברוחם ולאזניו הגיעו יללות הרפאים המחרידות של הקצבים השתפים, שבקעו מלבותיהם השבורים והרצוצים, נתעוררו רחמיו על שתי הנשמות האבודות והוא פנה אל בית הדין, בקול רך ומשיב חמה, בהתאמצו לשדל את הרבנים להטות אذن קשבת לתחנוניהם של החוטאים המבקשים לפתח להם שערי תשובה - ולנסות בכל זאת למצא מוצא...

אין חוטא שאין לו תקנה

"מורי ורבותי, רבנים ודיינים ממחים!" - פתח הרב את דבריו - "ידועים ומקבלים עלינו דברי רבותינו בעלי התלמוד ונושאי כליהם, אין חטא שאין לו תקנה! התשובה בוקעת ועולה דרך כל הרקיעים ופורצת כל השערים הנעולים! ואמרו בגמרא על מנשה מלך יהודה, אשר העמיד צלם בהיכל ה', כאשר בקש לחזור בתשובה, נעלו המלאכים בפניו את כל השערים, כדי שתשובתו לא

תִּתְקַבֵּל - וְאִזְ גְּבֵרָה מִדַּת הַרְחָמִים עַל מִדַּת הַדִּין וְהַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא בְּבִיכּוֹל עֲשֵׂה לּוֹ כְּמִין מַחֲתֶרֶת בְּרָקִיעַ כְּדִי לְקַבֵּלוֹ
בְּתִשׁוּבָה! וְאִם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ רַחֵם עַל חוּטֵא גָדוֹל כָּזֶה
שֶׁהַכִּנִּיס פָּסַל בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, מִדּוּעַ לֹא יִכְמְרוּ רַחֲמֵינוּ עַל
שְׁנֵי הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה הַמִּתְפַּלְשִׁים בְּעֶפֶר לְרַגְלֵינוּ וּמִתְחַנְנִים
וּמִבְקָשִׁים סְלִיחָה וְכִפָּרָה - מִדּוּעַ לֹא נִנְסֶה לְמַצֵּא מִרְפָּא
לְנַפְשָׁם וּלְחַתֵּר בְּשִׁבְלֵם דֶּרֶךְ לְתִשׁוּבָה?!"

דִּבְּרוּ הַנִּרְגָּשִׁים שֶׁל בַּעַל מַגְלָה עֲמָקוֹת שִׁכְבוּ
בְּמִקְצֵת אֶת סַעֲרַת הָרוּחוֹת וְהַפִּיגוּ בְּמִדַּת מָה אֶת הָרִתְחָה
וְהִזְעָם שֶׁהִפְנוּ נֶגֶד הַשָּׁנִים, כְּשֶׁגָּלוּ אֶת מַעֲשֵׂי הַנְּבִלָה
שֶׁבִצְעוּ, בְּהַכְשִׁילָם עִיר שְׁלֵמָה בְּמִשְׁךְ שָׁנִים בַּעֲבֻרוֹת
חֲמוּרוֹת בְּיוֹתֵר. גַּם הַמֶּרְאָה שֶׁל הַשָּׁנִים שֶׁשָּׁכְבוּ עֵתָה עַל
הָרֹצָפָה בְּהַכְנָעָה וּבַהֲשָׁפָלָה כְּשִׁפְנִיָּהם כְּבוֹשׁוֹת בְּקִרְקַע
וְיִלְלַת הַיָּאוּשׁ שֶׁלָּהֶם מִמְּלֹאֵת אֶת חֲלַל הָאוֹלָם, עוֹרֵר בְּכָל
זֹאת אֶת רִגְשֵׁי הַרְחָמִים שֶׁבִּלְבַב חֲבֵרֵי בֵּית הַדִּין וְהֵם הַתְּחִילוּ
לְהִתְלַחֵשׁ בִּינֵיהֶם וּלְטַכֵּס עֲצָה כְּדַת מַה לַּעֲשׂוֹת.

כְּמָה רַבָּנִים נִגְשׂוּ אֶל בַּעַל מַגְלָה עֲמָקוֹת וְהִצִּיעוּ לוֹ
שְׂיִצּוּהָ עַל שְׁנֵי הַקְּצָבִים לְלַכֵּת בִּינֵיתִים הַבֵּיתָה, כְּדִי שִׁבִּית
הַדִּין יוּכַל לָדוֹן בְּעֵנֶיךָ בְּשִׁקָּט וּלְחַפֵּשׁ דֶּרֶךְ כִּיצַד לְהַצִּיל אֶת
נַשְׁמוֹתֵיהֶם מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֶנָּם.

לְאַחַר שֶׁשְׁנֵי הַשְּׂתָפִים מֵאֲכִילֵי הַטְּרָפָה עָזְבוּ אֶת
הָאוֹלָם, פָּתְחוּ חֲבֵרֵי בֵּית הַדִּין בְּהִתְעַצְּבוֹת קִדְחָתֵינוּ בֵּינָם
לְבִין עַצְמָם, דָּנוּ וְהִתְנַפְּחוּ בְּמֶרֶץ, בְּמֵאֲמָץ לְקַבֵּעַ אֶת
הַמַּעֲשֵׂה וְאֶת הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר לִפְיָהּ יִלְכוּ וַיִּתְנַהֲגוּ הַחוּטָאִים כְּדִי
לְהִגִּיעַ לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה וּלְבֹא לְעוֹלָם הָאֱמֶת כְּשֶׁהֵם מְנַקִּים
וּמִצְרָפִים מַעֲוֹנוֹתֵיהֶם הַכְּבִידִים.

כְּנוּס הָרִבָּנִים

לא בְּנֶקֶל הִגִּיעַ בֵּית הַדִּין לְסִכּוּמִים בְּקֶשֶׁר לְדַרְכֵי הַתְּשׁוּבָה. הַדִּיּוֹנִים וְהַ"שְׁקָלָא וְטָרְיָא" נִמְשְׁכוּ שְׁעָה אַרְבָּה. הַמִּצְחִים הַגְּבוּהִים שֶׁל הָרִבָּנִים נִחְרְשׁוּ קִמְטִים עִמָּקִים מֵרֵב מֵאֲמָץ לְצַלֵּל בַּיָּם הַשֵּׁ"ס וְהַפּוֹסְקִים, רֹאשׁוֹנִים וְאַחֲרוֹנִים וְכָל הַמְּקוֹרוֹת שֵׁישׁ לָהֶם שְׂיִכּוֹת לְסִגְיוֹת שֶׁל חוֹטָא וּמַחֲטִיא, הַכְּשָׁלַת הָרִבִּים, חֲבִיבֵי כְּרֹתוֹת וְחֲבִיבֵי לְאוּיִן, נִבְלָה וְטָרְפָה, חֶלֶב וָדָם.

כְּשֶׁנִּתְעוֹרְרוּ סִפְקוֹת וְחִלּוּקֵי דְעוֹת נִגְשׁוּ לַעֲיִן בְּסִפְרִים. עַד מָהֳרָה הִתְמַלְאוּ כָּל הַשְּׁלַחֲנוֹת בְּסִפְרִים פְּתוּחִים שֶׁהוֹצֵאוּ מֵהָאֶצְטִבָּאוֹת הָרַבּוֹת שֶׁהִקִּיפוּ אֶת הַקִּירוֹת. גַּם הָרַב בַּעַל מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת הֵבִיא מִבֵּיתוֹ סִפְרִים עִתִּיקִים יְקָרֵי עֶרֶךְ, שִׁמְהֵם צֶדֶד לְהוֹכִיחַ, שֶׁתְּשׁוּבָה מִתְאַיְמָה יִכּוֹלָה לְכַפֵּר גַּם עַל הַחֲטָאִים הַנּוֹרָאִים הָאֵלֶּה.

הַדִּיּוֹנִים וְהוֹכּוּחִים הַחֲרִיפִּים נִתְּמַשְׁכוּ עַד שְׁעָה מְאַחֲרֵת בְּלִילָה, כְּשֶׁכָּלֶם סְחוּטִים מֵרֵב עֵיפּוֹת. הַחֲלִיטוֹ לְהַפְסִיק אֶת הַיְּשִׁיבָה וּלְחַדֵּשׁ אוֹתָהּ לְמַחֲרַת בַּבֶּקֶר.

הָרִבָּנִים חֲבָרֵי בֵּית הַדִּין הִנָּאֻסִּים סִדְּרוּ לְמִנוּחַת הַלַּיְלָה אֲצֵל הַבַּעֲלֵי הַבָּתִּים הַחֲשׁוּבִים בְּקֶרֶקוֹב, אִם כִּי אֵלֶּה לֹא יָדְעוּ כָּלֵל "מָה הוֹלֵךְ כָּאֵן" וּבִשְׁל מָה כָּל הַפְּעִילוֹת הַחֲשׁוּבָה הַזֹּאת.

הָרִבָּנִים חֲבָרֵי בֵּית הַדִּין הִקְדִּימוּ לְקוֹם בְּהִשְׁכָּמַת הַבֶּקֶר, הַתְּפִלָּלוּ, סָעְדוּ בַּחֲפִזּוֹן אֶת פֶּת הַשְּׁחֲרִית וּמָהְרוּ לְבֵית הַכִּנְסֶת הַגָּדוֹל כְּדִי לְחַדֵּשׁ אֶת הַדִּיּוֹן שֶׁהִפְסֵק אֲמָשׁ, בְּמִטְרָה לַחֲרֹץ אֶת כָּלֵלִי הַתְּשׁוּבָה עֲבוּר הַקִּצָּבִים מֵאֲכִילֵי הַטָּרְפוֹת.

כֶּךָ עָבְרוּ כַּמָּה יָמִים שֶׁל יְשִׁיבוֹת וְדִיּוֹנִים וְעַדִּין לֹא יָכְלוּ חֲבָרֵי בֵּית הַדִּין לְהִגִּיעַ לַיְדֵי הַחֲלָטָה אַחִידָה בְּדַבַּר דְּרָכֵי

הַתְּשׁוּבָה עֲבוּר שְׁנֵי הַבְּעָלִי הַעֲבָרָה, הַרוֹצִים לְמַרְק אֶת
עֲוֹנוֹתֵיהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּלְהַגִּיעַ זָכָאִים לְעוֹלָם הַבָּא.

הַקְצָבִים מִתְּכוֹנְנִים לַגָּזֵר דִּינָם

בִּינְתִים נִשְׁאָרוּ שְׁנֵי הַקְצָבִים הַשְּׁתֵּפִים סְגוּרִים
בְּדִירוֹתֵיהֶם, קְפּוּאִים וְדוֹמָמִים, פְּנִיָּהֶם רָעִים וּנְפּוּלִים לְבָלִי
הַכֹּהֵן, כִּמְעַט לֹא אוֹכֵל וּלֹא שָׁנָה, רַק בּוֹכִים וּמְקוֹנְנִים,
מִזְמָן לְזָמָן, בְּאִשֶּׁר מְלֵאִי הַדְּמָעוֹת הַתְּחַדָּשׁ...

עִם כָּל זֹאת, לֹא יָדְעוּ הַמּוֹנֵי הַיְּהוּדִים בְּקִרְקוֹב אֶף
שְׂמִיץ קָל עַל מָה הַמְּדַבֵּר, לְשֵׁם מָה הַתְּכַנְסוּ וּבָאוּ לָכָאן כָּל
כָּף הַרְבֵּה רַבָּנִים וּגְדוֹלֵי תוֹרָה וְאִיךָ כָּל זֶה מִתְקַשֵּׁר עִם שְׁנֵי
הַקְצָבִים הַשְּׁתֵּפִים, כִּי הָרַב בַּעַל מְגִלָּה עֲמָקוֹת הַשְּׂכִיל
לִנְהַל אֶת כָּל הַיְּשִׁיבוֹת וְהַהֲתִיעֲצוּיּוֹת בְּסוֹדִיּוֹת מַחְלָטָה. אֶף
אִישׁ, חוּץ מִחֲבָרֵי בֵּית הַדִּין, לֹא הָיָה רֹשֵׁאִי לְהִמָּצֵא בְּבֵית
הַכִּנְסֶת הַגְּדוֹל בְּיָמֵינוּ אֱלֹהֵי. הָאָדָם הַיְּחִיד שֶׁנִּתְּנָה לוֹ רְשׁוּת
כְּנִיסָה הָיָה שֹׁמֵשׁ בֵּית הַדִּין וְהָלָה הַזֹּהֵר בְּאִזְהָרָה חֲמוּרָה
לְשֹׁמֵר אֶת לְשׁוֹנוֹ וְלֹא לְסַפֵּר לְשׁוֹם אָדָם שֶׁבְּעוֹלָם דָּבָר וַחֲצִי
דָּבָר בְּקִשְׁרָה לְגִלּוֹי הַשְּׁעֲרוּרִיָּה הָאִימָה שֶׁל הָאֲכָלֶת בְּשׂוֹר
טֶרֶפָה לְעִיר שְׁלָמָה בְּמִשְׁךָ עֲשָׂרוֹת שָׁנִים עַל יְדֵי שְׁנֵי
הַשְּׁתֵּפִים הַקְצָבִים, הַעֲשִׁירִים וְהַמְּכַבְּדִים בְּיוֹתֵר בְּעִיר - עַד
שֶׁתִּגִּיעַ הַשָּׁעָה שֶׁאֲפָשֵׁר יִהְיֶה לְפָרֶסֶם אֶת הַדָּבָר בְּרַבִּים.

בְּנֵי הַבֵּית שֶׁל הַקְצָבִים הַשְּׁתֵּפִים, נְשִׂיהֶם וְיִלְדֵיהֶם,
חֲתָנֵיהֶם וְכִלּוֹתֵיהֶם, לֹא יָדְעוּ אֶת נַפְשָׁם מִרַב תַּדְהָמָה. הֵם
הַפְּגָעוּ בְּבַעֲלֵיהֶם וּבְאֲבֵיהֶם וְהַתְּחַנְּנוּ לַפְּנִיָּהֶם:

"אָבֵא! חוֹתְנִי! מָה קָרָה? דַּבֵּר! אָמַר מְלָה!"

אֶף לֹא קִבְּלוּ כָּל מַעֲנָה...

כְּנוּס הָרִבּוֹנִים

הֵם הִתְעַנּוּ וְהִתִּיסְרוּ כָּל הָעֵת, לֹא סָדְדוּ אֶת הַבַּיִת,
לֹא הִצִּיעוּ אֶת הַמָּטוֹת - אֶךְ שׁוּם דָּבָר לֹא הוֹעִיל, הַשָּׂבִים הָיוּ
דוֹמָמִים בְּאָבָן.

פָּרָק שְׁשִׁי

גִּזְר הַדִּין

לְבַסּוֹף הִגִּיעַ הַיּוֹם בּוֹ נִפְלָה הַהִכָּרָעָה, נִסְחַת הַהַחְלָטָה הַמְסַכֶּמֶת שְׁנִתְקַבְּלָה עַל יְדֵי בֵּית הַדִּין בְּבֵית הַכִּנְסֶת הַגָּדוֹל נִרְשָׁמָה בְּקוֹלְמוֹס שֶׁל נּוֹצֵת אֶזֶז עַל פְּנֵי גִלְיוֹן נִיר אֶרֶץ וְבָה סְעִיפִים רַבִּים בְּדִבְר דִּרְכֵי הַתְּשׁוּבָה עֲבוּר שְׁנֵי הַשְּׁתַּפִּים מֵאֲכִילֵי הַטְּרָפוֹת.

אֶז שָׁלַח בְּעַל מַגְלָה עֲמָקוֹת אֶת הַשִּׁמְשׁ לְקִרְאָה לְשְׁנֵי הַשְּׁתַּפִּים שְׁיָבוֹאוּ לְהַתִּיצֵב בְּפָנֵי הָרַבָּנִים חֲבָרֵי בֵּית הַדִּין בְּבֵית הַכִּנְסֶת הַגָּדוֹל.

הָרַבָּנִים כִּמְעַט שָׁלָא הִפִּירוּ אֶת שְׁנֵי הַבָּאִים, שָׁרְאוּ אוֹתָם רַק לְפָנֵי יָמִים מִסְפָּר. שְׁנֵיהֶם הִשְׁתַּנּוּ פְּלָאִים בְּמִשְׁךְ יָמִים סְפוּרִים אֵלּוּ, כָּאֵלּוּ הַחֲלִיפּוֹ צוּרָה. פְּנִיָּהֶם הָיוּ כְּפָנֵי אָדָם הַנוֹטָה לְמוֹת, חֲלָשִׁים וְתִשׁוּשִׁים כָּאֵלּוּ אֶזְלָה מְגוּפָם טַפַּת דָּמָם הָאֲחֻרוֹנָה... בְּקִשִּׁי יָכֵלוּ לַעֲמֹד עַל הָרַגְלִים...

חֲזוּתָם הַמְזַעֶזֶעַת שֶׁל שְׁנֵי מְבַקְשֵׁי הַתְּשׁוּבָה אֲשֶׁר מְקַצְבִּים גְּבֻרָתָנִים, שֶׁהִדָּם כִּמְעַט פָּרֵץ מִפְּנִיָּהֶם מֵרַב אוֹנִים וּבְרִיאוֹת, הִפְכוּ תוֹךְ יָמִים סְפוּרִים לִצֵּל אָדָם, אֶף וְרַק עֵקֶב הַצַּעַר וְיִסּוּרֵי הַחֲרָטָה עַל מַעֲשֵׂיהֶם בְּעֶבֶר, נִגְעוּ מְאֹד לֵלֶב חֲבָרֵי בֵּית הַדִּין וּבְעֵינֵי רַבִּים נִצְנְצוּ דְּמָעוֹת שֶׁל רַחֲמִים וְחֶמְלָה.

"אִם הֵם מִתִּיַּסְרִים בְּיִסּוּרֵי חֲרָטָה כָּאֵלּוּ, הֲרִי הֵם בְּעַלִּי תְּשׁוּבָה מִמָּשׁ!" קָרָא אֶחָד הָרַבָּנִים, שֶׁלְבוֹ נִתְכַּוֵּץ בְּקִרְבּוֹ מֵרַב רָגֶשׁ.

גזר הדין

"הרי מעוט חלבם ודמם, צריך להתקבל כאלו הקריבו קרבן עולה על מזבח התשובה!" החרה החזיק אחריו רב שני בקול רווי דמעות.

הרב בעל מגלה עמקות קם ממקומו וביבית הכנסת השלף הס, הוא פנה אל שני הקצבים, שנשארו עומדים ליד הפתח כשעיניהם נעוצות ברצפה ושאל אותם בקול רם:

"האם מוכנים ומזמנים אתם לקבל על עצמכם לשמר ולעשות ולקיים את כל מה שבית דין זה יטיל עליכם?"

"כן!!!" ענו שניהם כאחד בכל כחם. "אפלו אם תצוו שיגזרו אותנו לגזרים בעודנו בחיים, נקבל את הענש באהבה! לא יצטרכו לעקד אותנו! נשכב בשקט ונסבל את היסורים בדממה, מבלי להוציא הרה! אנחנו רק נקדים ונאמר: יהי רצון שיהא זה לכפרה על כל עונותינו..." - - -

השפדת הרכוש

- "ובכן, הקשיבו היטב!" אמר בעל מגלה עמקות - "לכו הביתה וכה תעשו: תאספו את כל החפצים של הבנים והבנות, הגרים אצלכם, את כל הרהוט, המלבושים והתכשיטים ותמסרו לכל אחד חלקו - ועליהם לעזב מיד את הבית ולחפש להם מקומות מגורים אחרים. לעמת זאת בשביל נשיכם תשאירו את דברי הלבוש וכלי המטה - אך לא את התכשיטים! בשבילכם עצמכם אל תשאירו אפלו את המלבושים, פרט לבלאי סחבות על מנת לכסות את בשרכם וערדלים מרפטות להגן על רגליכם. את כל הרכש הנשאר תערימו לערמה גדולה במרכז הרחבה של

בְּכוֹר הַהֶתֶקֶד

חָצַר בֵּיתְכֶם וַתַּעֲלוּ הַכֹּל בְּאֵשׁ! אֶל תַּחֲוִסוּ עַל שׁוֹם דָּבָר:
בְּגָדִים, תַּכְשִׁיטִים, חֶפְצֵי בֵּית, רְהִיטִים, מְרַבּוֹת, מַגְלָשֵׁי
שֶׁלֶג וְכָל דְּבָרֵי הָעֶרֶךְ הַיְקָרִים בְּיוֹתֵר - הַכֹּל חַיֵּב לַעֲלוֹת עַל
הַמוֹקֵד וּלְהִהָפֵךְ לְאֶפֶר, מִבְּלִי שִׁישָׁאָר מֵהֶם שְׂרִיד וּפְלִיט!
אַחֵר כֹּךְ תִּמְכְּרוּ אֶת כָּל בַּעֲלֵי הַחַיִּים שֶׁבִּמְשָׁק בֵּיתְכֶם וְאֶת
כָּל הַנֶּכֶסִּי דְּלֹא נִידִי: אֶת הַסּוּסִים, הַבְּהֵמוֹת וְהַעוֹפּוֹת וְאֶת
הַבְּתִים, הַגְּנִים הַשְּׂדוֹת וְהַיַּעְרוֹת - וְאֶת הַכֶּסֶף שֶׁתִּקְבְּלוּ
תִּמְוֶרְתֶּם תִּשְׂרְפוּ בְּאֵשׁ! אֵל תִּשְׁתַּמְּשׁוּ בַּכֶּסֶף זֶה אִפְלוּ
לְמַטְרוֹת צָדָקָה, כִּי זֶה אֲסוּר בַּהֲנָאָה! נָשִׁיכֶם יִתְגּוֹרְרוּ
בִּינְתֵימָם אֶצֶל הַיְלָדִים!

"וְאַחֲרֵי שֶׁתִּבְצָעוּ אֶת כָּל זֶה בְּדִיוֹק לְפִי הַהוֹרְאוֹת" -
סִיִּים הָרַב אֶת דְּבָרָיו - "תְּבוֹאוּ אֵלַי וְאֲנִי אוֹמֵר לָכֶם מָה
לַעֲשׂוֹת הָלָאָה!"

שְׁנֵי הַקְּצָבִים הַשְּׁתֵּפִים מֵהָרוּ לְרוֹץ הַבֵּיתָה וַעֲשׂוּ
אֶת כָּל אֲשֶׁר צִוָּה עֲלֵיהֶם בַּעַל מַגְלָה עֲמֻקּוֹת.

הֵם חִלְקוּ לִילְדֵיהֶם אֶת הַחֶפְצִים וְכָל הָאֲבִיזָרִים
שֶׁהָיוּ נִשְׁיָכִים לָהֶם וְהַשְּׂאִירוּ בַּשָּׁבִיל נְשׁוֹתֵיהֶם אֶת
הַמַּלְבוּשִׁים הַחַיּוֹנִיִּים בְּיוֹתֵר וְכָלִי מִטָּה מִיְּבִמְלִיִּים וְאֶת כָּל
הָרְכוּשׁ הַנִּשְׁאָר אֲסָפוּ לַעֲרֵמָה גְּדוֹלָה בְּרַחֲבֵת הַחֹצֵר, שָׁפְכוּ
עָלֶיהָ נֶפֶט וְהִצִּיתוּ אֶת הָאֵשׁ... וַכְּשֶׁכָּל הָעֲרֵמָה הִעֲנִיקָה
הַפָּכָה לְמַאֲכֶלֶת אֵשׁ, שֶׁכָּלְתָה אֶת הַנֶּכֶסִּים יְקָרֵי הָעֶרֶךְ,
שֶׁהֵם רָכְשׁוּ בְּמִשְׁךְ עֲשָׂרוֹת שָׁנִים, לֹא הִרְגִּישׁוּ שְׁנֵי
הַשְּׁתֵּפִים שׁוֹם עָצָב בְּלִבָּם. לְהִפֹּךְ, רָגַשׁ נֶשֶׁל שִׂמְחָה מְלֵא
אֶת כָּל יְשׁוּתָם.

גזר הדין

"יהי רצון שְׁכַף יִשְׂרָאֵל וְיַעֲלֶמוּ כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְחַטָּאֵינוּ"
- נִשְׁאֹו הַשָּׁנִים תִּפְלֶה בְּכָל הַלֵּב - "מוֹטֵב שְׂרָכּוֹשְׁנוּ יַעֲלֶה
בָּאֵשׁ וּבִלְבָד שְׁנִשְׁמוֹתֵנוּ יִמָּצֵאוּ אֶת תְּקוּנָן וְיִנָּצְלוּ מִדִּינָה שֶׁל
גִּיהֶנֶם!".

לא בְּמַהֲרָה בַּצָּעָה מְשִׁימַת הַחֲסוּל וְהַהֲשָׁמָדָה שֶׁל
כָּל הָרְכוּשׁ. הַנִּכְסִים הָיוּ כָּל כָּךְ מְרִבִּים שֶׁהַדָּבָר אָרַךְ יָמִים
עַל יָמִים. וְכֹאשֶׁר נִסְתִּימָה הַמְשִׁימָה וּמִכָּל הָרְכוּשׁ לֹא
נִשְׁאַר אֶף שְׂרִיד - בָּאוּ הַשָּׁנִים שׁוֹב אֶל הָרֵב בַּעַל מַגְלָה
עֲמָקוֹת וְהוּא נָתַן לָהֶם הוֹרָאוֹת נֹסְפוֹת בְּקֶשֶׁר לַחֲלֹק הַבָּא
שֶׁל דֶּרֶךְ הַתְּשׁוּבָה.

גְּלוֹת שֶׁל שְׁלֹשׁ שָׁנִים

"עֲכָשִׁיו" אָמַר בַּעַל מַגְלָה עֲמָקוֹת לִשְׁנֵי הַקְּצָבִים
הַשְּׁתֵּפִים בַּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה "לְאַחַר שֶׁהֵעֲלִיתֶם בָּאֵשׁ אֶת כָּל
הוֹנְכֶם וְרוֹכּוֹשְׁכֶם וְהִשְׁאַרְתֶּם לַעֲצָמְכֶם רֶק אֶת כְּסוּתְכֶם
לְבִשְׁרְכֶם - עֲלִיכֶם לַכְתֵּת אֶת רַגְלֵיכֶם בְּרַחוּבוֹת הָעִיר וּלְחַזֵּר
עַל הַפִּתְחִים! תֵּלְכוּ מִבֵּית לְבֵית וּתְבַקְשׁוּ נִדְבוֹת! אַתֶּם
חִיָּבִים לְהַתְּגַבֵּר עַל רֶגֶשׁ הַבוּשָׁה וּלְדַפֵּק עַל כָּל דֹּלֶת, אֲפִלּוּ
שֶׁל הַמְּכָרִים וְהַקְּרוּבִים בְּיוֹתֵר וּלְהוֹשִׁיט יָד כְּקִבְּצָנִים לְכָל
דָּבָר! תִּצְרְפוּ פְּרוּטָה לַפְּרוּטָה וְכֹאשֶׁר יִהְיֶה בְּיָדְכֶם מִסְּפָר
זְהוּבִים, תֵּלְכוּ אֶל שׁוּק הַסְּמֻרְטוּטִים, מְקוֹם שֶׁם מוֹכְרִים
דְּבָרֵי לְבוּשׁ יִשְׁנִים וּמִשְׁמָשִׁים וְתִקְנוּ לָכֶם מִכְּנָסִי בְּתִנְה
יִשְׁנִים, כְּתַנֵּת טְלָאִי עַל גְּבִי טְלָאִי, טְלִית קָטָן יִשָּׁן נוֹשֵׁן, זֹג
נַעֲלִים מְרַפְטוֹת וּקְרוּעוֹת וְכוּבַע חֲרָפִי מְקֻמָּט וּמִשְׁפָּשֶׁף...

אֶת הַבְּגָדִים הָאֵלֶּה תִּלְבָּשׁוּ עַל גּוֹכֶם וְאִלּוּ אֶת
הַבְּגָדִים שֶׁאַתֶּם לּוֹבְשִׁים כְּעַת תִּשְׂרְפוּ גַם כֵּן בָּאֵשׁ, שֶׁכֵּן הֵם
שְׂאִרֵית מִהָרְכוּשׁ שֶׁלְכֶם, שֶׁבָּא לָכֶם עַל יְדֵי הַכְּשָׁלַת יְהוּדִים
בְּבִשָּׁר טְרֵפָה וְלָכֵן גַּם הֵם אֲסוּרִים בַּהֲנָאָה! בְּמִלָּה אַחַת:

בְּכוֹר הַהִתְקוֹד

אָסוּר שִׁישָׂאָר עַל גּוּפְכֶם אֶפְלוּ חוּט אֶחָד שְׁנִקְנָה בְּכֶסֶף
שֶׁהֲרוּחָתֶם מִבֶּשֶׁר הַטָּרְפָה, תִּלְבָּשׁוּ רַק מָה שֶׁתִּקְנוּ בְּכֶסֶף
הַנִּדְבוֹת שְׁאֲנָשִׁים טוֹבֵי לֵב יַעֲנִיקוּ לָכֶם! לָכוּ אִפּוֹא וְעִשׂוּ מָה
שְׁאֵנִי מְצוּה עֲלֵיכֶם! כְּאִשֶּׁר תִּבְצְעוּ אֶת הַדָּבָר וְעַל גּוּפְכֶם
לֹא יִשָּׂאָר שׁוּם שְׂרִיד וּפְלִיט מִרְכוּשְׁכֶם הָאָסוּר בַּהֲנָאָה,
תִּחְזְרוּ שׁוֹב אֵלַי כְּדִי לִקְבֹּל הוֹרָאוֹת נוספות בְּדָבָר צַעֲדִי
הַתְּשׁוּבָה הַבָּאִים.

"רַבִּי קְדוּשָׁ!" קִרְאוּ הַשָּׁנִים בְּבֵת אַחַת "נַעֲשֶׂה
וְנִקְיִים בְּרָצוֹן וּבִשְׁמִיחָה בְּדִיּוּק נִמְרָץ כִּפִּי שְׁכַבּוּדוֹ מְצוּה
עָלֵינוּ! מוֹטֵב לָנוּ לִסְבֹּל בְּזִיוּנוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה מֵאִשֶּׁר לָבוֹא
בְּבִשְׁת פָּנִים לְעוֹלָם הָאַמֶּת..."

כְּאִשֶּׁר שְׁנֵי הַנְּגִידִים הַגְּדוֹלִים מֵאֲתָמוֹל, נִרְאוּ
בְּסִמְטָאוֹת קְרוֹקוּב כְּשֶׁהֵם לְבוּשִׁים בְּבִלְוֵי סְחָבוֹת וּמַחְזָרִים
עַל הַפְּתָחִים, עוֹרֵר הַדָּבָר תִּדְהָמָה וְהַשְׁתוֹמָמוֹת שֶׁקָּשָׁה
לְתַאֲרָן. אִם כִּי דְמוּתָם הִיְתָה זֹועֶתִית וְחִזּוֹתָם הַשְׁתַּנָּתָה
כָּלִיל, הַצִּלְחוֹ הָאֲנָשִׁים בְּכָל זֹאת לְזֹהוֹת אוֹתָם וְהַתְּחַלְחָלוֹ
לְמִרְאִיהֶם.

הַדָּבָר עוֹרֵר אֶת רַחֲמֵי הַבְּרִיּוֹת וְרַבִּים רָצוּ לָתֵת לָהֶם
נְדָבוֹת גְּדוֹלוֹת יוֹתֵר, אֲךָ הֵם סָרְבוּ לִקְבֹּל מְטַבְּעוֹת גְּדוֹלוֹת
יוֹתֵר, אֲלֹא הַקְפִּידוּ לִקְבֹּל מִכָּל אֶחָד לֹא יוֹתֵר מִפְּרוּטָה אַחַת.

הֵם לֹא רָצוּ שֶׁאֲסוּף הַנִּדְבוֹת בְּשִׁבִּיל מִלְבוּשֵׁיהֶם
הַדְּלִים יַעֲלֶה לָהֶם בְּנִקְל.

"אָסוּר לָנוּ לִהְיוֹת יוֹתֵר מִיַּחְסִים מֵאִשֶּׁר כָּל קִבְצָן זָר
הַמְּגִיעַ לָעִיר כְּדִי לִקְבֹּץ נְדָבוֹת" - אָמְרוּ אֶחָד לַשְּׁנֵי - "אִם
יִתְיַחֲסוּ אֵלֵינוּ אַחֲרַת, הֲרִי נִפְיֵק טוֹבַת הַנָּאָה מִהַעֲבָדָה,
שֶׁלִּפְנֵי כֵן הָיָה לָהֶם מַעֲמָד שֶׁל עֲשִׁירִים גְּדוֹלִים וְנִכְבָּדִים,

גזר הדין

עקב גריפת הון ותועפות מהפצת בשר טרפה בתור בשר
בשר".

ולכן זה לקח להם כמה ימים והם נאלצו לדפק על
הרבה פתחים, לקבל פרוטה-פרוטה, עד שהצליחו לקבץ
סכום של כמה זהובים.

מחזה מחריד

לבסוף חזרו אל בעל מגלה עמקות, כשהם
מלבשים בחלצות בלויזות ובמכנסי בתנה עבים, שלא לפי
מדתם, מקמטים ומטלאים טלאי על גבי טלאי בחוטים
גסים; על רגליהם נעלו מיני ערדלים מעץ עבה ומחספס,
גדולים מאד ובלתי מהקצעים ובלכתם הדהדו צעדיהם
כשל אסירים הגוררים ברגליהם כבלים כבדים ועל ראשם
חבשו כמיתות צמר עקמות, מרפטות ומלכלכות כאלו
הוצאו ישר מהזבל. וכתוספת לתלבשת מחרידה זו, היה
מראה פניהם צהב כשעור מחסר מזון וממעוט שנה
והלכלוף בצבץ מכל קמט בגלל העדר הרחצה.

כאשר בעל מגלה עמקות התבונן על מראיהם
ונסה להשוות אותם בדמיונו עם חזותם שופעת העושר
והבראות מלפני זמן קצר, בעת שהם באו אליו בפעם
הראשונה - הוא כמעט התעלף... דמעות רותחות שטפו
את פניו ולבו התפוצ בקרבו מרב רחמנות על שני בעלי
התשובה המענים.

"רבוננו של עולם!" פרצה קריאה ממעמקי נפשו
של הרב, בהרימו את שתי ידיו כלפי השמים "היט נא
וראה, איזה עם סגלה בחרת לך! איזה סבל ואיזה ענויים
הם מוכנים לקבל על עצמם למענך, כדי לקדש את שמך

בְּעוֹלָם הַזֶּה וּלְגִדְלָךְ וּלְרוֹמְמָךְ עַד שְׁמִי מְרוֹם! דְּבַר בָּזָה לֹא תִמָּצֵא אֶצֶל שׁוֹם אֲמָה וְלִשׁוֹן, אֶפְלוּ אֶצֶל הַטּוֹבִים וְהַחֲסִידִים שֶׁבָּהֶם! וּמָה עוֹד אֶצֶל שְׁבִי בּוֹרִים גְּמוּרִים שֶׁהֵם בְּעָלֵי הַתְּשׁוּבָה הָאֵלֶּה, שֶׁלֹּא קָרְאוּ וְלֹא שָׁנוּ מֵעוֹלָם וְאִינֶם יוֹדְעִים בְּדִיוֹק מָה זֹאת יְהוּדִית! יְתוּמִים מֵאֵב וְאֵם מֵאֵז יְמֵי יְלֻדוּתָם, שְׂאִינֶם יוֹדְעִים אֶפְלוּ לְהִתְפַּלֵּל כְּהִלְכָּה! וְהֵם מְקַדְּשִׁים אֶת שְׁמִךְ בָּזָה וּבְבָא!

לְהִצִּילִים מְדִינָה שֶׁל גִּיהֶנֶם

בְּעַל מַגְלָה עֲמֻקּוֹת רָצָה לְהוֹרוֹת לָהֶם אֶת הַחֶלֶק הַבָּא שֶׁל סְעִיפֵי הַהִמָּשָׁךְ בְּפֶסֶק דִּין הַתְּשׁוּבָה, שֶׁהוּצֵא עַל יְדֵי בֵּית הַדִּין הַגָּדוֹל, אֲךָ הִיָּה קִשָּׁה לוֹ לְהוֹצִיא הֶגְהָ מִפִּיּוֹ. לְבוֹ שְׂתֵת דָּם לְמִרְאָה סִבְלָם שֶׁל בְּעָלֵי הַתְּשׁוּבָה וְכָל כָּלָּה הִיָּה נִפְעָם וְנִרְגָּשׁ.

רַק אַחֲרֵי מֵאֻמָּץ רַב עָלָה בִּידּוֹ לְהִתְגַּבֵּר עַל הַתְּרַגְּשׁוּתוֹ וּפְתַח וְאָמַר:

"לֵהוֹי יָדוּעַ לָכֶם, שֶׁכָּל אוֹתָה עֵת שֶׁגּוֹפְכֶם מִצֵּטְמָק וְהוֹלֵךְ מִיִּסּוּרֵי הַחֲשׁוּבָה וְהַחֲרָטָה, הִרִי גַם אֲנִי סוֹבֵל, לֹא פָחוֹת מִמָּכֶם! אֵינֶנִּי אוֹכֵל וְאֵינֶנִּי שׁוֹתָה אֲלֹא אֲךָ וְרַק כְּדֵי לְהַחֲיוֹת אֶת נַפְשִׁי וְאֵינֶנִּי יָשֵׁן אֲלֹא שֹׁנָה אֶרְעִית לְבַד! אֵינֶנִּי מִפְסִיק לְבִכּוֹת וּלְקוֹנֵן עַל כֶּךָ, שֶׁמֵּאֲרַע אִים וְנוֹרָא בָּזָה הִיָּה יָכוֹל לְקִרוֹת בְּעִיר, בָּהּ אֲנִי מְכַהֵן כְּמִרְא דְאַתְרָא! הֵיִיתִי מֵאֵד רוֹצֵה לְהַקֵּל עַל סִבְלָכֶם וְלֹא לְהַטִּיל עֲלֵיכֶם כָּל כֶּךָ הַרְגָּה בְּזִיוֹנוֹת וְהַשְׁפָּלוֹת! אֲךָ דוֹקָא מִפְּנֵי שֶׁאֲנִי מְשַׁתֵּתָּ בְּצַעְרְכֶם וּמִפְּנֵי שֶׁכָּל יִשְׂרָאֵל חֲבֵרִים וְ"אֲנָשִׁים אַחִים אֲנַחְנוּ", בְּנֵי אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, לָכֵן עַז חֲפָצִי לְהִצִּיל אֶת נַפְשֵׁיכֶם מְדִינָה שֶׁל גִּיהֶנֶם! לְפִיכֶךָ אֲנִי חַיֵּב לְהִתְגַּבֵּר עַל רָגְשִׁי

גזר הדין

הרחמים המפעמים בלבי ולצוות עליכם לעשות ולקיים את כל מה שנאמר בגזר הדין של בית הדין הגדול!"

"כשם שלרופא הפירוג, אסור להתרגש נכח יסורי החולה בעת שהוא חותך בבשר החי", המשיך הרב "ועליו להחדיר את אצמלו עמק יותר ויותר פנימה, ללא רחמים, כדי להגיע למקומות הנגועים, לקדח ולשרש עד העצם ולפעמים אף לקטע את העצם עצמו כף אסור לי לחוס ולחמל על גופכם הגשמי, אלא ליסר אתכם ולענות אתכם בענויים וכאבים קשים ומרים ביותר ובלבד להציל את נשמותיכם מלהצלות באש הגיהנם לנצח נצחים!"

דרך התשובה

"ובכן, הקשיבו אפוא ואגידה לכם מה הם הצעדים הבאים שעליכם לעשות בדרך התשובה:

"על שניכם לעבר בכל בתי הכנסת ובכל בתי המדרש שבקרקוב, בשעה שהם מלאים מתפללים, לעלות על הבימה ולהכריז בקול רם כדלהלן:

"רבותי! הננו מודיעים ומתנודים בפניכם, שהם חוטאים ופושעים! עוכרי ישראל! במשך עשרות שנים הפיצו ביניכם בשר טרפה והכשילו אתכם בעברות חמורות ביותר! המיטו אסון עליכם ועל נשמותיכם על ידי שפטמו אתכם בנבלות ובחלב! מי יודע כמה מקרוביכם או ילדיכם נגדעו מן העולם בעון זה, נכרתו בדמי ימיהם, כחיבי כרתות!! והם מודים ומתנודים על כך ברבים ומבקשים ומתחננים לפניכם לסלח לנו על כל מה שעוללנו לכם ולהתפלל בעדנו אל

בְּכוֹר הַהִתְקוּף

אֱלֹקֵי הָרַחֲמִים שָׁגַם הוּא יִקְבֹּל אֶת תְּשׁוּבָתְנוּ וְיִמְחַל לָנוּ עַל כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ...

"אֵל תִּמְהָרוּ לָרֶדֶת מִהִבִּימָה" - הוֹרָה לָהֶם הָרַב -
"אֵלָּא תִשְׁאַרוּ שָׁם וְתִמְשִׁיכוּ לַבָּפוֹת וּלְקוֹנָן וּלְהִתְחַנֵּן,
לְהַכּוֹת עַל חֹטֵא וּלְתַלֵּשׁ אֶת שְׁעֵרוֹתֵיכֶם וְלֹא לִסְגֹר אֶת מַעַן
הַדְּמָעוֹת, עַד שִׁיכְמְרוּ עֲלֵיכֶם רַחֲמֵי הַקֹּהֵל וְהֵם יוֹדִיעוּ לָכֶם
שֶׁהֵם מוֹחֲלִים לָכֶם בְּמַחֲלָה גְמוּרָה וְשֶׁהֵם יִתְפַּלְּלוּ עֲלֵיכֶם
שָׁגַם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִסְלַח לָכֶם עַל חֲטָאֵתֵיכֶם.

"עַם סִיּוּם הַתְּפִלָּה, לִפְנֵי שֶׁהִקְהֵל יוֹצֵא מִבֵּית
הַכְּנֶסֶת, תִּשְׁכִּיבוּ אֶת עַצְמְכֶם עַל מִפְתָּן פֶּתַח הַיְצִיָּאָה וְכָל
מִי שֶׁיֵּצֵא מִבֵּית הַכְּנֶסֶת יִצְטָרֵךְ לְדֶרֶךְ עֲלֵיכֶם וְלִירֹק
בְּפָנֵיכֶם...

"כָּל אוֹתָהּ שָׁעָה בָּעֵת שֶׁתְּהִי שְׁטוּחִים עַל הָאָרֶץ
וְקֹהֵל הַיְצִיָּאִים מִבֵּית הַכְּנֶסֶת יַעֲבֹר וְיִדְרֹךְ עֲלֵיכֶם, תִּגִּידוּ וְדוּי
כְּמוֹ בַּיּוֹם הַכְּפוּרִים וְתָכוּ עַל לִבְכֶּם בְּ"עַל חֹטֵא"!

"כֹּף תַּעֲשׂוּ בְּכָל בֵּיתִי הַכְּנֶסֶת בְּעִיר וּבְשִׁתְּגָמְרוּ
לַעֲבֹר אֶת כָּל בֵּיתִי הַכְּנֶסֶת וּבֵיתִי הַמִּדְרָשׁ, מִבְּלִי לְהַחֲסִיר אָף
בֵּית תְּפִלָּה אֶחָד, תִּצְאוּ לְבֵית הָעֵלְמִין, לְהִשְׁתַּטֵּחַ עַל
קְבֻרוֹת הַצַּדִּיקִים וְעַל קְבֻרוֹתֵיהֶם שֶׁל אֵלֶּה שֶׁנִּפְטְרוּ זֶה לֹא
מִכָּבֶד וְשֶׁל אֵלֹה שְׁמִתוֹ בַּמַּגָּפּוֹת. תִּבְקְשׁוּ מִחִילָה מִהַצַּדִּיקִים
הַקְּדוּשִׁים וְשֹׁאֵר הַנִּפְטָרִים, שְׁאוּלֵי נִסְפּוּ בַּעֲוֹנוֹתֵיכֶם
וְתַעֲזֹרוּ אֶת רַחֲמֵיהֶם שֶׁהֵם יִתְפַּלְּלוּ בַּעֲדֵכֶם וְיִמְלִיצוּ טוֹב
בַּעֲדֵכֶם בְּפָנֵי בַּעַל הָרַחֲמִים.

"לְאַחַר כָּל זֹאת תַּעֲזְבוּ אֶת הָעִיר קֶרְקוֹב וְתִלְכוּ
לַעֲרֹךְ "גְּלוּת" לְתַקּוּפָה שֶׁל שְׁלֹשׁ שָׁנִים. עֲלֵיכֶם לִכְדֹּד רַק
בְּרָגֶל, תַּמִּיד לְהִיּוֹת נֶעַ וְנָד, אֵל תִּתְעַכְּבוּ בְּמָקוֹם אֶחָד יוֹתֵר
מִמַּעַת לַעֲת, חוּץ מִשְׁבָּתוֹת וְחַגִּים, תִּמְשִׁיכוּ בְּנִדְוִידֵיכֶם בְּכָל

גזר הדין

מִזְג אֲוִיר שֶׁהוּא. אֵל תִּתְעַכְּבוּ לֹא מַחֲמַת גִּשְׁם וְלֹא מַחֲמַת
בָּרֶד, לֹא מַחֲמַת שֶׁלֵּג וְלֹא מַחֲמַת רוּחוֹת סוּעֵרוֹת. בְּמָקוֹם בּוֹ
תִּלְוְנוּ הַיּוֹם אֶל תִּלְוְנוּ מָחָר. וּבְכָל יְשׁוּבַּ יְהוּדֵי שְׁאֵלָיו תִּגְיֵעוּ,
תִּלְכוּ, רֵאשִׁית כָּל אֶל בֵּית הַכִּנְסֶת, תַּעֲלֵוּ עַל הַבִּימָה וְתַחֲזְרוּ
עַל הַהִכָּחָה:

"יְהוּדִים! לֵהוֹי יְדוּעַ לָכֶם, שֶׁהֵם פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל!
בְּמִשְׁךְ עֲשֻׂרוֹת שָׁנִים הָיוּ מֵאֲכִילֵי טְרָפוֹת וְהַכְּשִׁילוּ אֲלֵפִים
וּרְבָבוֹת בַּעֲבֻרוֹת חֲמוּרוֹת בְּיוֹתֵר! עֲתָה אָנוּ מִתְחַרְטִים עַל
כָּל זֶה וְרוֹצִים לַחֲזֹר בְּתִשׁוּבָה! אָנָּה, בְּמִטּוֹתָא מִמְּכֶם,
הַתְּפִלָּלוּ בַּעֲדָנוּ וּבַעֲד נִשְׁמוֹתֵינוּ שֶׁנִּזְכָּה לְסִלִּיחָה
וּלְכַפָּרָה!."

"בְּמִשְׁךְ כָּל יָמוֹת הַשְּׁבוּעַ בֶּל יָבֹא אֶל פִּיכֶם שׁוֹם
מֵאֲכָל בָּשָׂר, רַק בְּשִׁבְתּוֹת וַיָּמִים טוֹבִים יִהְיֶה מִתֵּר לָכֶם
לְטַעַם בָּשָׂר, אֲךָ רַק כִּזְיֹת, כְּדִי לְצֹאת יְדֵי חוּבָה. לִישׁן - תִּשְׁנִנוּ
רַק עַל הָאָרֶץ עִם אָבֶן לְמִרְאֲשׁוֹתֵיכֶם. בְּמִשְׁךְ כָּל אוֹתָהּ
תִּקּוּפָהּ, תַּחֲזְרוּ עַל הַפְּתָחִים כְּקַבְּצָנִים. אֲךָ תִּקְבְּלוּ נִדְבוֹת
רַק כְּדִי קִיּוֹם בְּדַחַק וּבְצִמְצוּם לְיוֹם אֶחָד בְּלִבָּד וְרַק כְּדִי
לְהַחֲזִיק אֶת הַנִּשְׁמָה, אֶל תִּשְׁאִירוּ שׁוֹם דָּבָר בְּיַדְכֶם עֲבוּר
יוֹם הַמָּחָר.

"לְאַחַר שֶׁתִּתְנַהֲגוּ בְּצוּרָה כְּזוֹ בְּמִשְׁךְ שְׁלֹשׁ שָׁנִים,
תַּחֲזְרוּ לְקִרְקוֹב בְּרָגֶל וְאִם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יִתֵּן לִי חַיִּים עַד
אָז, אֲמַשִּׁיף לְהוֹרוֹת לָכֶם אִם יִרְצֶה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כָּל צַעֲדֵי
הַתִּשׁוּבָה הַבָּאִים! אִם חֵס וְשָׁלוֹם כָּבֵר לֹא אֶהְיֶה אָז בְּחַיִּים,
תִּמְצְאוּ אֲצֵל מִמֶּלֶא מְקוֹמִי מִכְתָּב סְגוּר וְחֲתוּם שֶׁיְכִיל אֶת
כָּל הַהוֹרָאוֹת עַל דֶּרֶךְ הַתְּנַהֲגוּתְכֶם בְּדֶרֶךְ הַתִּשׁוּבָה בְּעֵתִיד.

פָּרָק שְׁבִיעִי זְכוּיִּת הַנְּשֻׁמָּה

יֵשֶׁר מֵאוֹלָם בֵּית הַדִּין שֶׁל בַּעַל "מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת"
יֵצְאוּ שְׁנֵי הַשְּׂתָפִים בַּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה לַעֲבֹר בְּתֵי הַכְּנָסֶת שֶׁל
הָעִיר לְמִלְאוֹת אֶת פְּקֻדַּת הָרֹב. תּוֹשְׁבֵי הָעִיר נִדְּהָמוּ
וַשְׁעֵרוֹת רֹאשֵׁם סָמְרוּ לִשְׁמֹעַ וַיִּדְוִימוּ שֶׁל שְׁנֵי הַקְּצָבִים
הַעֲשִׂירִים, בְּתַחֲלָה לֹא הָאֲמִינוּ לְמִשְׁמַע אֲזַנֵּיהֶם. לֹא קָל
הָיָה לָהֶם לַעֲבֹל אֶת הַיְדִיעָה הַמְדֵּהִימָה כִּי אֲכֹן הָעִיר כָּלָה
הַגָּעֵלָה בְּמִאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת מִשֶּׁן רַבּוֹת בְּשָׁנִים. אוֹלָם וַיִּדְוִימוּ
שֶׁל שְׁנֵי הַקְּצָבִים, שֶׁבָּרוֹן לָבִם וּבְכִים הַקּוֹרֵעַ לֵב אֲשֶׁר אֶת
פְּסָקוֹ שֶׁל הָרֹב. עֲתָה נֹדַע לָהֶם פֶּשֶׁר הַכְּרָזָתוֹ שֶׁל הָרֹב
וּפְקֻדָּתוֹ הַחֲמוּרָה לְנַתֵּץ אֶת כָּל כְּלֵי הַבָּשָׂר שֶׁל תּוֹשְׁבֵי הָעִיר
וּלְנַפְצָם לְרִסְיָסִים מִבְּלֵי הַשָּׂאִיר מֵהֶם שְׂרִיד וּפְלִיט.

הָעִיר כָּלָה רַעֲשָׁה וְגַעֲשָׁה. רַבִּים מִלְּאוּ אֶת בְּתֵי
הַכְּנָסִיּוֹת וּבְתֵי הַמִּדְרָשׁ וְשָׁפְכוּ אֶת לָבִם כַּמִּים נֶכַח פְּנֵי ה',
לְכַפֵּר עַל עֲוֹנָם שֶׁנִּכְשְׁלוּ בַּשְּׂגָגָה בַּעֲבֻרוֹת כֹּה חֲמוּרוֹת.

אֲוִירָה שֶׁל תְּשׁוּבָה אֲחִזָּה בְּכָל תּוֹשְׁבֵי הָעִיר וְהֵם
קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם לְהַזְהִיר בְּמִשְׁנֵה זִהִירוֹת בְּכָל הַבָּא אֶל פִּיהֶם,
לְבַדֵּק בַּשָּׁבַע (7) עֵינִים וּלְהַתִּיחֵס בְּרָצִינוֹת מְרֻבָּה לְכָל
הַשִּׁיף לְכַשְׁרוֹת. הוֹסִיפוּ לָכֵךְ גַּם שְׁנֵי בַּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה,
שֶׁעוֹרְרוּ אֶת הַקָּהָל עַל יְדֵי סְבוּבָם בְּבֵתֵי הַכְּנָסֶת וַיִּדְוִימוּ
הַנוֹרָא, בְּהִשְׁכִּיבָם עֲצָמָם עַל מִפְתֵּן הַפֶּתַח, כְּמִדְרָשׁ לְכָל
עוֹבֵר.

זכור הנשמה

לאחר ששני הקצבים קימו את פקדת הרב בכל הנוגע לעיר קרקוב ואחר שהשתטחו על בית העלמין ובקשו סליחה ומחילה משוכני העפר, יצאו שני השתפים בעלי התשובה לדרך נדידיהם, כדי להתחיל מיד לסגף את עצמם בסבלות ה"גלות" ככפרה עבור חטאיהם. הם אפלו לא הלכו להפריד מנשיהם וילדיהם לפני צאתם לדרך הארצה ורבת הסבל, מבלי לקחת אתם מאומה פרט לכסותם לעורם, עזבו מיד את עיר מולדתם והחלו לכתת את רגליהם בדרך נכר לא נודעות.

השנים הלכו ללא מטרה וללא כוון, לא היה חשוב בשבילם מתי יגיעו למקום זה או אחר ולא חקרו לדעת איך קוראים למקום ומה טיבו, האם זה כרף, ישוב או כפר, להפך, הם העדיפו להטלטל בשבילים הרחוקים ממקומות ישוב, להתגורר בשדות עזובים או ביערות. תחת כפת השמים, לשבר את רעבונם בצמחי בר ובגדולי פרא ולהשקיט את צמאונן במי מעין - ובלבד שלא יצטרכו למתנת בשר ודם.

בהרחיקם מן העיר ובצעדם לבד על פני שדות ויערות דוממים יכלו להרהר בשקט ובאין מפריע, העבדה שמעטה יכול כל שעל אדמה לשמש להם כמקום משכב בלילה וכל אבן יכולה להיות בר למראשותיהם, פקחה את עיניהם לראות ולהבין איזה כסילים היו כל ימיהם ברדפם אחרי העשר ובהתמכרותם לתאות הבצע במדה כזו עד כדי לעבר את העברות החמורות שבתורה. הנדידה בחיק הטבע, באשר צרכי הקיום שלהם היו במעט אפסיים, עוררה בהם שוב ושוב את ההפכה כמה טוב לו לאדם לחיות חיי צנע עם מצפון נקי, מאשר לשאף לחיי מותרות

בְּכוֹר הַהִתְקוֹד

וְעַל יְדֵי כֹךָ לְהִסְחֹף לְמַעֲשִׂים נִפְשָׁעִים, לְחַטָּא וּלְהִחְטִיא אֶת
הָאֲחֵרִים.

בְּשֵׁאֲבָם עֲדִיד מֵהִחְלָטָתָם הַנְּחוּשָׁה לְקַבֵּל עַל
עַצְמָם יְסוּרִים בְּאַהֲבָה, צָעֲדוּ הַשְּׁנַיִם בְּדֶרֶךְ לֹא דֶרֶךְ, מִבְּלִי
לְדַעַת לֹאן יוֹבִילוּם רַגְלֵיהֶם. הֵם פָּסְעוּ בְּדַמְמָה, בְּשִׁפְתֵיָם
חֲשׂוֹקוֹת, הָרָאשִׁים מוֹרְדִים וְהַעֲיִנִּים נְעוּצוֹת בְּקֶרֶקַע וְכָל
אֶחָד נִשְׁקוּעַ בְּמַחְשְׁבוֹתָיו.

מָה הַשְּׁעָה כָּעֵת? הָאֵם קְרוּבָה נִשְׁעַת הָעֶרֶב? מָה
יְהִיָּה מִזַּג הָאָוִיר? הָאֵם מִתְקַרְבֶּת סוּפָה? הָאֵם יִתֵּךְ גֶּשֶׁם
אַרְצָה? - כָּל הַשְּׁאֵלוֹת הָאֵלּוּ לֹא עֲנִינוּ אוֹתָם כָּלֵל. בְּכָל פֶּסֶת
קֶרֶקַע, בָּהּ תִּדְרֹכְנָה רַגְלֵיהֶם עִם בּוֹא הַשֶּׁמֶשׁ, שֵׁם יִשְׁאָרוּ
לִשְׁכַּב לְמִנוּחַת הַלַּיְלָה. וְכֹאשֶׁר יִתְפַּס אוֹתָם הַגֶּשֶׁם אוֹ
תִּפְגַּע בָּהֶם הַסּוּפָה, רַק אִזּוֹ יִחְפְּשׂוּ מַחֲסֵה כְּדִי לִמְצֹא מָגֵן
מִהֶקֶר וְהִרְטִיבוּת.

מִפְעַם לִפְעַם הָיוּ מַחְלִיפִים בִּינֵיהֶם מְלָה אוֹ שְׁתֵּי־
אֶף אֶלֶּה יֵצְאוּ מִפִּיהֶם בְּנִחַת וּבַעֲנָה וְהַכְנָעָה בְּלִתִּי רַגְלִים,
רְחוֹק כְּרֹחַק מִזֶּרֶחַ מִמַּעַרֵב מִדֶּרֶךְ דְּבוּרָם שֶׁל שְׁנֵי סוֹחֲרִים
גְּדוֹלִים כְּמוֹהֶם, שָׂרֵק לִפְנֵי שְׁבוּעוֹת מִסְפָּר נִהְלוּ עִסְקוֹת
עֲנִק. הַחֲזָרָה בְּתִשּׁוּבָה נֶשֶׁהֶם קִבְּלוּ עַל עַצְמָם בְּכָל לֵבָם
וּנִפְשָׁם, הִפְכָּה אוֹתָם בְּבֵת אַחַת לְמִינִי יְצוּרִים נִשְׁלֹא
מַעֲלָמָה הָדִין, נִשְׁאִין לָהֶם נְשִׁיכוֹת לְחַיֵּי אֲנוּשׁ רַגְלִים.

גְּלוֹת אֲרֶכָּה

כְּשֶׁגָּבְרָה עֵיפוּתָם וְרַגְלֵיהֶם פָּקוּ מִרֵּב הַלִּיכָה, הָיוּ
מְטִילִים אֶת עַצְמָם עַל הָאֲדָמָה הַצְּחִיחָה, בְּשׁוּחָה כְּלִשְׁהִי,
אֶחָד עַל יַד הַשְּׁנִי וְשׁוֹקְעִים בְּשֵׁנַת יִשְׂרָאֵל. כְּשֶׁהָיוּ

זכור הנשמה

מתעוררים בלילה הם לא התענינו לדעת מה השעה. ומיד
בשהאיר השחר היו קמים מ"משכבם" וממשיכים בדרךם.

כאשר הרעב התחיל להציק להם, היו סורקים
בעיניהם את הסביבה עד שמבטם נפל על מבנה כלשהו
וצעדו לעברו כדי לבקש שיתנו להם לקים את נפשם.
פסת לחם יבשה וספל מים מהבאר היה מספיק בשבילם.
הם סרבו לקבל חלב או תבשיל מכל מי שלא יהיה. ואם
קרה שאיש מושב, מכניס אורחים, היה מפציר בהם מאד
להצטרף אל שלחנו לארוחת צהרים או לסעודת הערב
ולהשאיר ללון אצלו על ספסל השנה במטבח - היו
מצהירים בפניו בקול רואי כאב ויגון:

"יהודי יקר! להו ידוע לך, שהם עוכרי ישראל!
עשרות שנים היו מאכילים טרפות ליהודים יראים ושלמים
והכשילו אותם בעברות חמורות ביותר! אין הם ראויים
אפלו שתתנו להם דריסת רגל בצל קורתכם! גם את
פרוסת הלחם היבשה ואת המים במשורה אין להם זכות
לקבל! אך אין להם ברירה, כי אחרת יגועו ברעב!"

ובעוד המארח טוב הלב נשאר בפה פעור מתמהון,
היו סובבים על עקבם ועוזבים את המקום.

ואם ארע שבדרך הנדודים שלהם, חסרת המטרה,
נקלעו לעיר או עירה, היו פונים מיד לבית הפנסת של
הקהלה ומחכים שם עד שקהל המתפללים התאסף
לתפלת מנחה ומעריב. ואז היו עולים על הבימה, מבקשים
שיהיה שקט וחוזרים על ההכרזה:

"יהודים! כאן עומדים לפניכם שני פושעי ישראל
שבמשך עשרות שנים הכשילו אלפים ורבבות במאכלות
אסורות! אנו מתחרטים עתה על כל מה שעוללנו

וּמִבְקָשִׁים לַחֲזֹר בְּתַשׁוּבָה כְּדִי לִכְפֹּר עַל עֲוֹנוֹתֵינוּ! אָנָּה יְהוּדִים רַחֲמָנִים בְּנֵי רַחֲמָנִים, בְּקֶשׁוֹ רַחֲמִים עָלֵינוּ! הַפִּילוּ תַחֲנוּנֵיכֶם לִפְנֵי רַבּוֹן הָעוֹלָמִים שֶׁתְּשׁוּבַתְנוּ תִּתְקַבֵּל בְּרָצוֹן וְלִתֵּקֶן אֶת נִשְׁמוֹתֵינוּ שֶׁלֹּא נֵאבֵד לְעַד בְּשָׂאוֹל תַּחֲתִיּוֹת!"...

אֶת דְּבָרֵיהֶם הָיוּ מְסִימִים בְּבָכֵי תַמְרוּרִים, כְּשֶׁהֵם מְטִיחִים אֶת אֲגֻרֹפֵיהֶם בְּלֶבָם. וְעַם גִּמְרֵ הַתְּפִלָּה הָיוּ מְטִילִים אֶת עֲצָמָם עַל הַמַּפָּתָן שֶׁלִּיד פֶּתַח הַיְצִיָּאָה וּמִתַּחֲנָנִים יָחַד בְּקוֹל קוֹרֵעַ לִבָּבוֹת:

"אָנָּה אֲחִים יְקָרִים, עֲשׂוּ עִמָּנוּ חֶסֶד וְתַגְמְלוּ לָנוּ טוֹבָה וְתִדְרָכוּ בְּרַגְלֵיכֶם עַל גּוֹפְנוֹ וְתִרְיָקוּ בְּפִרְצוֹפֵנוּ, כְּדִי לְמַרְקֵ אֶת חֲטָאֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ!..."

פֶּה וְשֵׁם נִמְצְאוּ כְּאֵלֶּה שֶׁהִטִּילוּ סִפֵּק בְּכַנּוּת דְּבָרֵיהֶם וְנָטוּ לְרֹאוֹת בְּכַף מִין הַצָּגָה מְבִימֶת שֶׁל נֹכְלִים, שֶׁכָּל חִפְצָם הוּא לְזָכוֹת לְאַהֲדַת הַצְּבוֹר כְּדִי לִהְיוֹת מִמֵּתֵנוֹת יָד הַגּוֹנוֹת. אֵף הָעֵבֶדָה שֶׁהֵם סָרְבוּ בַּעֲקֻשָׁנוֹת לְקַבֵּל שׁוּם נְדָבַת כֶּסֶף. וְרַק לְעֵתִים נְדִירוֹת הָיוּ מְסַפִּימִים לְקַבֵּל אֶצֶל מִיִּשְׁהוּ תַבְשִׁיל חֲלָבִי שֶׁנִּשְׁאָר מֵאֲתָמוֹל וְאָכְלוּ אוֹתָהּ בַּעֲמִידָה בַּחֲצַר הַבַּיִת אוֹ בַּפֶּתַח הַדִּירָה וּמִיָּד אַחֵר כִּף הִלְכוּ לִ"הַכְּנֶסֶת אוֹרְחִים", מְקוֹם שֶׁם שָׁכְבוּ לִישֹׁן עַל הָאָרֶץ עִם אֶבֶן לְמֵרָאשׁוֹתֵיהֶם (אִם כִּי הָיוּ שֶׁם מְטוֹת וּשְׂמִיכוֹת בְּשִׁבִּיל עוֹבְרֵי אֲרֶחַ עֲנִיִּים) - שֶׁכִּנְעָה אֶת כָּלָם שְׁאִין לָהֶם עֶסֶק עִם אֲנָשֵׁי מֵרָמָה, אֲלֵא עִם חוֹזְרִים בְּתַשׁוּבָה בְּאַמֶּת, הַמַּפְקִידִים אֶת עֲצָמָם לְסִבָּל וּלְעַנּוּיִים עַל מְנַת לְזָכוֹת לְמַחִילָה וּלְכַפָּרָה וְאִזְ הָיוּ הַבְּרִיּוֹת מְרַחֲמִים עֲלֵיהֶם וְכָל אֶחָד אַחֵל לָהֶם שֶׁתְּשׁוּבַתָּם תַּעֲלֶה וְתִגִּיעַ עַד כֶּסֶף הַכְּבוֹד וְתִתְקַבֵּל בְּרָצוֹן "כְּקָרְבֵן עוֹלָה וְכַקְטֹרֶת כָּלִיל..."

זכור הנשמה

רק בליל שבת ובשבת בבקר היו נענים בחפץ לב להזמנתם של בעלי בתים להתלוות אליהם ולהיות אורחיהם לסעודת השבת. בשבת קבלו פחות או יותר צורה אנושית, כי לקראת שבת מלכתא היו מנערים את האבק מעל בגדיהם ונעליהם ורוחצים את הפנים ואת הידים. כל שעת הסעודה היו יושבים בקצה השלחן, על חדו של כסא ומכל המאכלים שהיו מגישים לפניהם היו רק טועמים משהו על קצה המזלג כדי לצאת ידי חובה בלבד לכבוד שבת. הם בקשו בעקר רק פרוסת לחם וספל מים להשקיט את רעבונם. בגמרם לאכל ולברך ברפת המזון היו חוזרים ל"הכנסת אורחים" כדי לתת מנוחה לעצמותיהם העיופות מטלטולי הדרך של כל השבוע בנדידתם המיגעית חסרת היעד.

איתנים ברוחם

כך, לפי סדר חיים זה, ללא כל שנויים ומבלי לנסות להקל על עצמם במאומה את סאת הסבל והענויים, עברו עליהם ימים, שבועות וחדשים. תקופות השנה התחלפו, מזג האוויר השתנה, אך אצלם לא חל כל שנוי. אותם המלבושים שמשו כסות לגופם הפחוש בין בקר ובין בחרם, בין ביום ובין בלילה, בין בחל ובין בשבת.

כל מי שהסתכל בהם ראה לפניו שני עניים מרודים, מצמקים ומקמטים, גבם שחוח ומעיניהם נשקפת ההכנעה ונמיכות הרוח של פושטי יד מימים ימימה, מעל פניהם נמחק כל זכר לאותה שביעות רצון של חיי העשר והרוחה בעבר. הם נראו בקבצנים מדורי דורות, בהבדל היחידי, שהם לא נשאו על כתפם שום תרמיל, כי לא היה להם שום דבר להכניס לתוכו.

אף על אף הסבֵּל הקִּשָּׁה - הַקֹּר, הָרָעב וְטִלְטוּלֵי
הַדֶּרֶךְ הַמִּפְרָכִים - נִשְׁאָרוּ אִיתָנִים בְּרוּחַם לֹא חָתָה, נֶאֱמָנִים
לְהַחֲלֹטָתָם לִקְבֵּל יְסוּרִים בְּאַהֲבָה. הֵם לֹא נִצְלוּ שׁוּם
הַזְדַּמְנוּת לְתֵת קֶצֶת מְנוּחָה לְגוֹפָם הַיָּגֶעַ, בְּיוֹם חֹל, אוֹ
לְהַרְשׁוֹת לַעֲצָמָם נְגִיסָה טְעִימָה אוֹ לְגִימָה שֶׁל תַּעֲנוּג.
לְעֵתִים קְרוּבוֹת הָיוּ מְצִיעִים לָהֶם אֲרוּחָה דְּשָׁנָה וְיוֹתֵר
מִקֶּרְטוּב מִשְׁקָה מַחֲמָם עֲצָמוֹת. וְלֹא פָעַם עָלוּ לְנַחֲרִיהֶם
רִיחוֹת הַנִּיחֹחַ שֶׁל תַּבְשִׁילֵי הַדָּגִים וְשֶׁל צְלִי הַבָּשָׂר וְכוֹסִיּוֹת
הַיֵּין שָׂרָף, בָּעֵת שֶׁעָמְדוּ לִיד דֹּלֶת מְטֻבָּח, בְּשִׁידָם הַכְּחוּשָׁה
מוֹשֶׁטֶת בְּבִקְשָׁה לְחִיתִיכַת לֶחֶם יִשְׁנָה, אוֹ שְׂאֵרִית שֶׁל אוֹכֵל
חֻלְבֵי מֵאֲתָמוֹל אוֹ מִשְׁלֵשִׁם. הֵם הָיוּ אִיתָנִים בְּסֹלֶעַ וְלֹא זָזוּ
כְּמֵלֶא נִימָא מִדֶּרֶךְ הַתְּשׁוּבָה כְּפִי שֶׁהִתְהַוָּה לְפָנֵיהֶם עַל יְדֵי
בְּעַל מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת בְּהִתְאָם לְפָסֵק הַדִּין שֶׁל בֵּית הַדִּין
הַגָּדוֹל, רַק בְּדֶרֶךְ זוֹ יַעֲלֶה בִּידָם לְכַפֵּר עַל חֲטָאֵיהֶם.

עִם תָּם הַגָּלוּת

כִּךְ עָבְרוּ עַל שְׁנֵי הַשְּׁתָּפִים בְּעָלֵי הַתְּשׁוּבָה שֶׁלֹּשׁ
(3) שָׁנִים תְּמִימוֹת. שֶׁלֹּשׁ שָׁנוֹת סָבָל בַּל יִתְאַר. הַדְּמִיוֹת
הַגְּבֵרִיּוֹת שֶׁל שְׁנֵי הַקְּצָבִים שׁוֹפְעֵי הַמֶּרֶץ וּבְרִיאֹת הָיוּ עֲתָה
מְצוּמָקוֹת וְרָזוֹת, שְׁבוּרוֹת וְרָצוּצוֹת וּמִדְּכָאוֹת עַד עֶפֶר.
בְּמִשְׁךְ שְׁלֹשֶׁת הַשָּׁנִים הָלָלוּ לֹא נִהְנוּ מִהַעוֹלָם הַזֶּה אֶפְלוּ
הַנָּאָה קֹלָה שְׁבִקְלוֹת. לְהִפָּךְ, הֵם בְּרָחוּ כְּמִטְחֹוִי קִשְׁת מִכָּל
דָּבָר שֶׁעָלוּל לְגָרֵם לָהֶם תַּעֲנוּג כְּלִשְׁהוּ, כְּדִי שֶׁלֹּא לְבוֹא לִידֵי
נִסְיוֹן. הַשְּׂמִחָה וְהַנָּאָה הָיוּ רְחוּקִים מֵהֶם בְּרָחֵק מְזָרָח
מִמַּעֲרָב וְאֵף פָּעַם לֹא עָלָה הַחִיוּךְ עַל פְּנֵיהֶם. בְּמָקוֹם שֶׁם
יִשְׁנֵנו הַיּוֹם לֹא יִשְׁנֵנו מָחָר. תְּמִיד הָיוּ נָעִים וְנָדִים, לֵלֵא כָּל
הַפּוּגָה. בְּקִיץ צָעֲדוּ יַחֲפִים תַּחַת קֶרְבִי הַשְּׂמִשׁ הַחֲמוֹת
שֶׁהָבֹו עַל רִאשָׁם וְלָהֲטוּ עַל בְּשָׂרָם הַכְּחוּשׁ. עֲקֻבוֹת רַגְלֵיהֶם
נִתְקַשּׁוּ וְנִתְחַסְּנוּ עַל יְדֵי כִּךְ כְּמוֹ סִלּוֹת שֶׁל עוֹר. הָיָה בְּכָךְ

זכור הנשמה

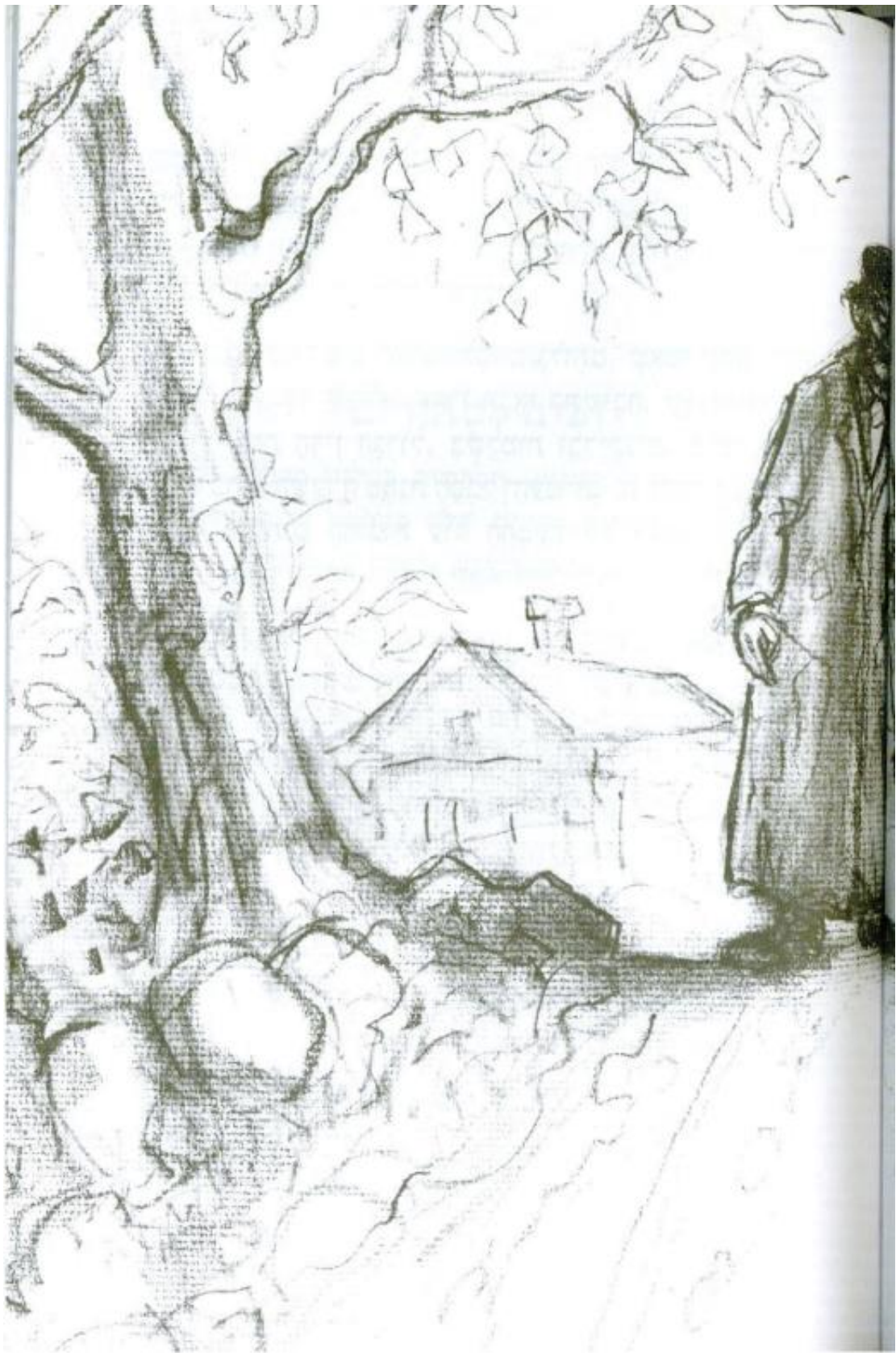
לפחות יתרון שזה הגן עליהם בדרךם על צורות וחדים
אבנים ובבוססם בבץ ובשוליות מים. בחרף לא עצרו
בעדם, לא גלי קר מקפיאי עצמות ולא סופות שלג כבדות
ביותר, מלהמשיך בנדידיהם בדרך לא דרך, על פני שדות
פתוחים, חשופים לפגעי הטבע הקשים וצפויים לסכנת
מות משלג ומקר.

לא פעם ארע שאחד מהם, זה או זה, נתקף
במחלה, חם גבוה, צמרמרת, כאב ראש אימים, אפיסת
כחות "כל אכל תתעב נפשם ויגיעו עד שערי מות" (תהלים
קז, יח) - אף גופם, שהתחסן על ידי יסורים וכאב ורוחם
העשויה לבלי חת, סיעו להם להתגבר גם על כל המחלות
ואולי היתה זאת זכותו של בעל מגלה עמקות שעמדה
להם, שיוכלו לעבר את מבחן היסורים של שלש שנות
התשובה, כדי לתקן את נפשותיהם לעולם הבא.

ברם, בינתיים נתנו האבק והזעה את אותותיהם
עמק-עמק בעור בשרם ובקמטי פניהם. כי במשך כל
שלשת השנים, אף פעם לא התרחצו כהגן, לא הסתפרו
ולא עשו את צפריניהם. שערותיהם גדלו פרע ופרצופיהם
כשולי קדרה.

נוסף לכל זאת היו תמיד עיפים וסחוטים, סחבו
את רגליהם הפושלות, לא בכחות עצמם, אלא בכח הרצון
העז וההחלטה הנחושה, לא להרפות מן המאמץ לבצע
את
משימת התשובה שהטלה עליהם כדי לטהר אותם
מפשעיהם.

רק בְּהִתְקַרֵּב הַחֲדָשִׁים הָאֲחֵרוֹנִים שֶׁל שְׁלֹשׁ שָׁנוֹת
הַתְּשׁוּבָה, הִתְחִילוּ לְהִתְעַבֵּן לְאֵן נִקְלְעוּ בְּדֶרֶךְ נְדִידָתָם
הָאֲרָכָה וְרַבַּת הַתְּלָאוֹת, מֵה שֵׁם הַמָּקוֹם בּוֹ הֵם נִמְצְאוּ,
מֵה הַמְרָחֵק מִמֶּנּוּ וְעַד קִרְקוּב עִיר מוֹלָדָתָם וְכַמָּה זְמַן צָרִיךְ
לְקַחַת כְּדֵי לְהִגִּיעַ לְשֵׁם בְּרָגֶל. לְפִי זֶה יָדְעוּ מִתִּי עֲלֵיהֶם
לְהִתְחִיל לַעֲשׂוֹת אֶת דְּרָכָם חֲזָרָה לְקִרְקוּב וּבְאִיזוֹ מְהִירוֹת
עֲלֵיהֶם לָלֶכֶת כְּדֵי לְהִגִּיעַ לְשֵׁם בָּתֵּם שְׁלֹשֶׁת הַשָּׁנִים.

כָּכֵל שֶׁהִתְקַרֵּב הַמוֹעֵד לְסִיּוֹם מְשִׁימָתָם, שָׁאִפוּ
יוֹתֵר וְיוֹתֵר עֲדִיד וְחֲזִיק מִהַעֲבָדָה שֶׁהֵם מְלֹאוּ אַחֲרֵי תְּנָאִי
הַתְּשׁוּבָה, שֶׁנִּגְזַר עֲלֵיהֶם עַל יְדֵי בֵּית הַדִּין הַגָּדוֹל, בְּשִׁלְמוֹת
וּבְדִיקוֹנוֹת, מִבְּלִי לְגִרְעַ אֶפְלוּ כְּחוּט הַשַּׁעֲרָה מִמִּנַּת הַסֶּבֶל
וְהַעֲנוּיִים שֶׁנִּקְבְּעָה בְּשִׁבְלֵם. לְהַפֵּךְ, לְעֵתִים קְרוֹבוֹת עוֹד
הַחֲמִירוּ עַל עֲצָמָם בְּהַגְבִּירָם אֶת סְגוּפֵיהֶם מִחֲמַת הַחֲשָׁשׁ
שֶׁמָּא אֵינָם יוֹצְאִים יְדֵי חוֹבָתָם...

כָּךְ נִקְפּוּ וְחָלְפוּ הַיָּמִים, בְּדֶרֶכָם חֲזָרָה - וּבְדִיּוֹק עִם
סִיּוֹם שְׁנַת הַנְּדוּדִים הַשְּׁלִישִׁית הִגִּיעוּ לְקִרְקוּב.

פָּרָק שְׁמִינִי

זָכִים וְטְהוּרִים

חוֹזְרִים לְקֶרְקוֹב

שְׁתֵּי בְּרִיּוֹת מְשֻׁנוֹת, מְלַבְּשׁוֹת בְּבִלְיֵי סְחָבוֹת,
שֶׁעָשׂוּ רֶשֶׁם זְעֵעֲתִי בְּרוּחוֹת רְפָאִים שֶׁלֹּא מַעֲלָמָא הָדִין,
בְּדַמְיוֹת שֶׁל שְׁנֵי מֵתִים שִׁי־צָאוּ מִקְבְּרֵיהֶם, לְאַחַר שִׁבְשָׁרָם
נֶמֶק מִזְמַן וְרַק שֶׁלְּדִידָהֶם קִבְּלוּ שׁוֹב בְּשָׁר תְּנוּעָה - נִכְנָסוּ
לְקֶרְקוֹב וּפְלִסוּ לָהֶם דֶּרֶךְ יֵשֶׁר לְעֵבֶר בֵּיתוֹ שֶׁל רַב הָעִיר.

אֲנָשִׁים הַבִּיטוּ אַחֲרֵיהֶם בְּתַדְהֶמָּה, אֵף אֶחָד לֹא זָהָה
אוֹתָם, כִּי בְּצִאתָם הָיוּ גְבָרִים נָאִים בְּמִיטֵב שְׁנוֹתֵיהֶם וְאִלּוּ
עָתָה בְּחִזָּרָם מִגְּלוּתָם, נִרְאוּ כְּזֻקְנִים, שִׁבְרֵי כַּלִּים, מִגְדְּלֵי
פָּרַע וְקֶרְעֵי סְמֶרְטוּטִים עוֹטְפִים אֶת גּוּפֵיהֶם אֲכֹלֵי הָרָזוֹן.

בַּעַל מַגְלָה עֲמָקוֹת, אֲשֶׁר בְּמִשְׁךְ כָּל שְׁלֹשֶׁת הַשָּׁנִים
לֹא הִסִּיחַ אֶפְלוֹ יוֹם אֶחָד אֶת דַּעְתּוֹ מִשְׁבִּי הַקְּצָבִים בַּעֲלֵי
הַתְּשׁוּבָה, בְּהִרְגִּישׁוֹ וּבְהַשְׁתַּתְּפוֹ בְּכָל סִבְלוֹתֵיהֶם וְעִנְיֵיהֶם
- חֲכָה בְּאוֹתוֹ יוֹם, יוֹם הַשָּׁנָה הַשְּׁלִישִׁי לְצִאתָם לְנִדְוִידָהֶם,
בְּצִפְיָה דְּרוּכָה לְבוֹאֵם בְּחִזָּרָה. מֵאֵז שְׁעוֹת הַבֹּקֶר הַמִּקְדָּמוֹת
עָמַד לִיד הַחֲלוֹן, צוּפָה הַחוּצָה בְּכִלְיוֹן עֵינָיִם וּבְמִתִּיחוֹת
רַבָּה.

זָכִים וְטְהוּרִים

וּבְרִאוֹתוֹ מִרְחוֹק אֶת שְׁתֵּי הַדְּמִיּוֹת הַמוֹזָרוֹת
וּמַעוֹרְרֵי הַסְּלִידָה, יָדַע מִיָּד שֶׁאֵלֶּה הֵם בַּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה. הוּא
אֵץ הַחוּצָה בְּחֲלֹק הַשָּׁנָה וּבְלִי מַגְבַּעַת וְרֹץ לְקֶרְאָתָם בְּאִלּוּ

בְּכוֹר הַהִתְקוֹד

הָיָה נַעַר עוֹל יָמִים וּבִפְרָשׁוֹ אֶת יָדָיו לְרוֹחָה הַכְרִיז בְּקוֹל רוֹטוֹט מִהִתְרַגְּשׁוֹת:

"בְּרוּכִים הַבָּאִים, צְדִיקִים וְקְדוֹשִׁים! בְּעָלֵי תְשׁוּבָה זָכִים וְטְהוֹרִים!".

הוא נָתַן לָהֶם שְׁלוֹם בְּרַב חֲדָוָה, לַחֵץ אֶת יָדֵיהֶם בְּחִמְיּוֹת בְּהִרְיוֹחַ אֶת רִיחָם בְּתַעֲנוּג רוּחָנִי עֲלֵאֵי:

"הִרִי אַתֶּם מְפִיצִים סְבִיבְכֶם רִיחַ שֶׁל גֵּן עֵדֶן!"

הוא הִכְנִיס אוֹתָם לְבֵיתוֹ בְּרַב כְּבוֹד, כִּשְׁהוּא מְפִיז וּמְכַרְכֵּר סְבִיבָם בְּחֶבֶה רַבָּה, מְשַׁמֵּשׂ אוֹתָם בְּעֶצְמוֹ, מְבִיא לְכְבוֹדָם אֶת הַבְּרָסָאוֹת הַנָּאוֹת בְּיוֹתֵר וּמְבַקֵּשׁ מֵהֶם לְשִׁבְתָּ וְתוֹף כְּדִי כֵּךְ הוּא נּוֹפֵל עַל צִוְאָרָם וּמְחַבֵּק אוֹתָם וְלוֹחֵץ אוֹתָם אֵלָיו בְּאַהֲבָה וּבְהַעֲרָצָה.

"אֲשֶׁרִיכֶם וְאֲשֶׁרִי חֲלֻקְכֶם!" מְבִיעַ הָרַב אֶת רַחֲשֵׁי לְבוֹ - "הִרִי אַתֶּם בְּעָלֵי תְשׁוּבָה גְּמוּרִים! אֲפֹלוּ גְדוּלֵי הַצְּדִיקִים לֹא יִנְחָלוּ בְּעוֹלָם הַבָּא כְּבוֹד וּגְדוּלָה כְּמוֹכֶם! בְּמָקוֹם שֶׁבְּעָלֵי תְשׁוּבָה עוֹמְדִים אֵין צְדִיקִים גְּמוּרִים יְכוּלִים לַעֲמֹד!"

הוא הִבִּיא לַפְּנִיָּהֶם כְּבוֹד מְכֹל טוֹב וּבִרְאוּתוֹ אֶת מַבְטֵי הַשְּׁאֵלָה עַל פְּנִיָּהֶם, אִם כְּבָר מֵתָר לָהֶם לֶאֱכֹל מִזֶּן מְשֻׁבָּח, הִרְגִיעַ אוֹתָם בְּדַבְּרֵי עִידוּד וְנִחְמָה:

"אֲכָלוּ, בְּנֵי, אֲכָלוּ! מַעֲתָה הַכֹּל כְּבָר מֵתָר לָכֶם! מֵהֵיוֹם וְהָלָאָה לֹא תוֹסִיפוּ לֵהִיּוֹת נָעִים וְנָדִים בְּעוֹלָם וְלֹא תַעֲנֶנּוּ יוֹתֵר אֶת נַפְשֵׁיכֶם בְּיִסּוּרֵי הַגְּלוּת! תּוּכְלוּ לְהַשְׁאֵר לַגּוֹי בְּקִרְקוּב יַחַד עִם נְשׁוֹתֵיכֶם! בְּרֵם, יֵהִי אֶסוּר לָכֶם לַעֲסֹק בְּמַסְחָר, אֲלֹא לְהִתְפָּרֵס בְּיִשּׁוּר מַעֲבֹדֹת כְּפִיִּים!"

זָכִים וְטָהוּרִים

תּוֹכְלוּ לִהְיוֹת סְבִלִים, חוֹטְבֵי עֲצִים, שׁוֹאֲבֵי מַיִם, שׁוֹמְרֵי לֵילָה וְכַדּוּמָה, מֵה שִׁיזְדַּמֵּן לָכֶם! וְאַנִּי יָכוֹל לְהַבְטִיחַ לָכֶם שְׁעַבְדוֹדָה לֹא תַחֲסֹר לָכֶם! אֲבָקֵשׁ מִבְּעַלֵּי הַבָּתִּים, תּוֹשְׁבֵי הָעִיר, שִׁיזְדָּאֻגוּ לָכֶךְ שֶׁתּוֹכְלוּ לְהַרְוִיחַ אֶת לַחֲמֻכֶּם וְשִׂאֵף אֶחָד לֹא יַעֲלֶה עַל דֶּל שִׁפְתָיו וְלֹא יִזְכִּיר לָכֶם אֶת מַעֲשֵׂי הַחֲטָא שֶׁלָּכֶם בְּעֶבֶר! כִּי חֲטָאֵיכֶם אֵינֶם קִיָּמִים עוֹד! הֵם נִשְׁטָפוּ וְנִמְחָקוּ בְּדָם וּבִזְעָה וּבְמַחַ עֲצָמוֹתֵיכֶם הַמְעֻנּוֹת! לֹא יִזְכְּרוּ וְלֹא יִפְקְדוּ וְלֹא יַעֲלוּ עַל לֵב לְעוֹלָם!"

יְהוּדֵי קֶרְקוֹב כָּבֵר כִּמְעַט שִׁכְחוּ אֶת הַמֶּאֲרַע שֶׁל שְׁנֵי הַקְּצָבִים, שֶׁהִכְשִׁילוּ אֶת הָעִיר בְּמֵאכְלֵי טֶרֶף וּבְמִשְׁפָּךְ שָׁנִים רַבּוֹת וְאֲשֶׁר בֵּית הַדִּין הַגָּדוֹל גָּזַר עֲלֵיהֶם לְהַשְׁמִיד אֶת כָּל רְכוּשָׁם וְלִהְיוֹת נָעִים וְנָדִים בְּעוֹלָם. מֵאֲז עָבְרוּ כָּבֵר שְׁלֹשׁ שָׁנִים וְהָעֵנָן נִשְׁכַּח מִלֵּב כָּל.

נִקְיִים מִכָּל חֲטָא וּפָשַׁע

אֲךָ לִפְתַּע הַכְּרִיז הַשֹּׁמֵשׁ שֶׁל בֵּית הַדִּין בְּכָל בָּתֵּי הַמִּדְרָשׁ וּבָתֵּי הַתַּפְּלָה, בַּפְּקֻדַּת הָרַב דְּמָתָא אֶת הַהוֹדָעָה הַבָּאָה:

"מְכַרְיָזִים וּמוֹדִיעִים בָּזָה לְכָל בְּעַלֵּי הַבָּתִּים בְּעִיר, שְׁשֵׁנֵי הַקְּצָבִים בְּעַלֵּי הַתְּשׁוּבָה חֲזָרוּ לְקֶרְקוֹב לְאַחֵר שְׁלֹשׁ שָׁבוֹת גָּלוּת וְקִיָּמוּ בְּשִׁלְמוֹת אֶת גְּזַר דִּין הַתְּשׁוּבָה שֶׁהִטַּל עֲלֵיהֶם! מֵהִיוּם וְהִלָּאָה הָרִי הֵם צְדִיקִים גְּמוּרִים וְנִקְיִים מִכָּל חֲטָא וּפָשַׁע! הָרַב שְׁלִיט"א מְטִיל אִפּוֹא חוֹבָה עַל כָּל בְּעַלֵּי הַיִּכְלָת לְתַמּוֹ בָּהֶם וְלַעֲזֹר לָהֶם לְהַשִּׁיג עֲבוֹדָה, בְּדִי שִׁינְכְּלוּ לְפָרְנֶס אֶת עַצְמָם וְאֶת נַשְׁיָהֶם. יֵשׁ לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל הָאֲפָשָׁר עַל מִנַּת לְמַצָּא עֲסוּקִים בְּשִׁבְלִים: חֲטִיבַת עֲצִים, הַעֲבֵרַת חֲבִילוֹת, שְׁלִיחִיוֹת, שְׁמִירָה בַּלִּילוֹת - וְלִשְׁלֹם לָהֶם שֶׁכָּר הוֹגֵן!

"וְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִזֶּהָר בָּזָה בְּאַזְהָרָה חֲמוּרָה לֹא לְהִזְכִּיר לָהֶם עֲוֹנוֹת רָאוּשׁוֹנִים וְלֹא לִפְגַּע בְּכַבֹּדָם בְּכָל צוּרָה שֶׁהִיא!! אֲדַרְבָּה, יֵשׁ לְהִתִּיחַס אֲלֵיהֶם בְּמֵלֶא הָאֵהָדָה, לְהַקֵּל עֲלֵיהֶם כְּכָל הָאִפְשָׁר וּלְחַפֵּשׁ בְּשִׁבְלֵם רַק עֲבוֹדוֹת נֹחוֹת, לְאַחַר שֶׁעָנּוּ אֶת נַפְשׁוֹתֵיהֶם בְּמִשְׁךְ שְׁלֹשׁ שָׁנוֹת גְּלוּתָם בְּסִגְיוֹפִים קָשִׁים בְּיוֹתֵר! כָּלֵם חֲיִבִּים לְדַאֵג לְכֶךְ שֶׁלֹּא יִחְסֹר לָהֶם פְּרִנְסָה וְשֶׁלֹּא יִקְפְּחוּ אוֹתָם! הֵם, שְׁנֵי בְּעָלֵי הַתְּשׁוּבָה עֲצָמָם, שֶׁלְמַדּוֹ לִהְיוֹת נִכְנָעִים וּמִשְׁפָּלִים עַד דָּבָא, הֲרִי לֹא יִגְיְבוּ וְלֹא יִתְקוּמְמוּ בְּגַד עוֹל וְקִפּוּחַ, לָכֵן יֵשׁ לְנַהֵג כְּלִפְיָהֶם בְּמִשְׁנֵה זְהִירוֹת שֶׁלֹּא יִפְגְּעוּ בָם אִפְלוּ פְּגִיעָה קְלָה שֶׁבְּקִלּוֹת!"

בְּעַל מַגְלָה עֲמָקוֹת הַלֵּוָה לָהֶם סָכוּם כֶּסֶף קָטָן מִקַּפַּת הַקְּהָלָה, שֶׁהִסְפִּיק בְּשִׁבְלֵם כְּדִי לִקְנוֹת מַלְבוּשִׁים פְּשׁוּטִים וְזֻלָּיִם מְאֹד, אֲךָ לֹא קְרוּעִים וְכְדִי לְשַׁכֵּר דִּירוֹת יְשׁוּנוֹת בְּשִׁבְלֵם וּבְשִׁבִּיל נְשִׂיהֶם. הֵם הִתְחַיְבוּ לְהַחֲזִיר אֶת כֶּסֶף הַהֲלָאָה בְּתִשְׁלוּמִים קֹטְנִים, שֶׁיִּצְלִיחוּ לְחַסֵּךְ פְּרוּטוֹת-פְּרוּטוֹת מִשְׁכָּר עֲבוֹדָתָם וּבְלִבָּד שֶׁלֹּא יִהְיוּ מִמַּתַּנֵּת בְּשָׂר וָדָם, אֲלֹא מִהֶכֶסֶף שֶׁיִּפֹּל בְּחֵלְקָם מֵעֵמֶל כְּפִיָּהֶם.

יְהוּדֵי קֶרְקוֹב הֻכְיָחוּ נִכּוֹנוֹת רַבָּה לְקַיֵּם אֶת פְּקֻדַּת רַבָּם הַדָּגוּל. כְּאַשֶׁר שְׁנֵי בְּעָלֵי הַתְּשׁוּבָה הָעֲשִׂירִים הַמְּכַבְּדִים בְּיוֹתֵר לְשַׁעֲבֵר הוֹפִיעוּ בְּשׁוּק, בְּבִגְדִים פְּחוּתִים וְגִסִּים, חֲגוּרִים בְּחִבָּלִים שֶׁל סִבָּלִים מְסַבִּיב לְמַתְנִיָּהֶם וְהִתְחִילוּ לְתוֹר בְּעֵינֵיהֶם מְסַבִּיב, לֶאֱנֹן לִפְנוֹת כְּדִי לְהַרְוִיחַ כְּמָה פְּרוּטוֹת עֲבוֹר לָחֵם לֶאֱכֹל, נִמְצְאוּ מִיַּד קוֹפְצִים רַבִּים, שֶׁהִתְחַרּוּ בִּיבִיָּהֶם בְּשִׁפְעַת שֶׁל הַצָּעוֹת עֲבוֹדָה בְּשִׁבְלֵם:

"בּוֹאוּ אִתִּי! יֵשׁ לִי בְּשִׁבְלֵכֶם עֲבָדָה!"

זָכִים וְטָהוֹרִים

"לא! יותר טוב שֶׁתבואו אתי! אֲצִלִי תְהִיָּה לָכֶם
עֲבֹדָה קְלָה יוֹתֵר!"

"לכו אחרי! אֲצִלִי תִקְבְּלוּ שָׂכָר יוֹמֵי יוֹתֵר גְּבוּהָ!"

"אֲצִלִי לֹא תִצְטָרְכוּ לַעֲבֹד כָּלֵל! תִּמְלְאוּ רַק תִּפְקִידֵי
שְׁמִירָה וְתוֹכְלוּ לַתֵּת מָנוּחַ לַעֲצֻמוֹתֵיכֶם הַיְּגָעוֹת!"

נְדִיבֵי הַלֵּב מִמֶּשׁ מִשְׁכּוּ אוֹתָם בְּשׁוּלֵיהֶם זֶה לְכָאן
וְזֶה לְכָאן וְשִׁבְי בַּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה נִתְּנוּ לָהֶם לַעֲשׂוֹת בָּהֶם
כְּחִפְצָם מִבְּלִי לַפְּצוֹת פֶּה, בָּאֵלוּ הָיוּ יְצוּרִים לֹלֵא כֹחַ רָצוֹן
כָּלֵל. הֵם לֹא הִתְעַנְּבוּ לַדַּעַת אִיזוֹ עֲבֹדָה מַצִּיעִים לָהֶם וְלֹא
שָׁאֲלוּ מֶה יִתְּנוּ לָהֶם תְּמוּרָתָהּ, מִיָּד עִם הַגִּיעָם לְמָקוֹם
הָעֲבֹדָה, הִתְחִילוּ לֹלֵא שְׁהִיּוֹת לַעֲבֹד בְּמֵלֶא הַמֶּרֶץ, מֶה
שְׁאֲחִירִים שָׁעֲשׂוּ בְּמִשְׁךְ כָּל הַיּוֹם, גָּמְרוּ הֵם בְּשָׁעָה שְׁעֵתִים
וְדָרְשׁוּ עוֹד וְעוֹד עֲבֹדָה וּבִלְבָד לִהְיוֹת בְּטוֹחִים שֶׁלֹּא יִקְבְּלוּ
חֶס וְחִלָּה תִּשְׁלוּם שֶׁלֹּא יִהְיֶה לוֹ כִּסּוּי מֵלֵא בַּעֲבֹדָה
חֲרוּצָה וִיעִילָה.

רַבִּים הָיוּ בָּאִים לְמָקוֹם עֲבֹדָתָם כִּדִּי לַחֲזוֹת
בַּתּוֹפָעָה הַנִּדְיָרָה וְלִלְמַד מוֹסֵר הַשֶּׁכֶּל מִשְׁנֵי בַּעֲלֵי
הַתְּשׁוּבָה, שְׁלֵמֵרוֹת שֶׁנִּשְׁאָר מֵהֶם עוֹר וְעֻצְמוֹת בִּלְבָד, יָדְעוּ
לְהַפְעִיל אֶת כֹּחַ רָצוֹנָם וּלְדַרְבֵּן אֶת עַצְמָם לַעֲבֹד בְּלֵהֶט
וּבְמֶרֶץ נְעוּרִים שָׁעוֹת עַל שָׁעוֹת לֹלֵא הַפּוּגָה. אֵלֶּה שֶׁזָּכְרוּ
אֶת מַרְאֵה פְּנֵיהֶם מִתְּקוּפַת הָעוֹשֶׁר שֶׁלָּהֶם מִלִּפְנֵי שְׁלֹשׁ
שָׁנִים, כֹּאשֶׁר הִבְרִיאוֹת וְהָאוֹן שֶׁפָּעוּ מִכָּל יְשׁוּתָם, לֹא יָכֻלוּ
שֶׁלֹּא לְהִתְרַגֵּשׁ עֲמָקוֹת בְּהִסְתַּכָּלֵם עִתָּה עַל שְׁנֵי הַסִּבִּלִּים,
שְׁעוֹרֵם הַצְּהִיב כְּמוֹ קֶלֶף מִיָּבֵשׁ וְעֻצְמוֹת לְחִייהֶם הַחֲדוֹת
בְּלֻטוֹ הַחוּצָה וְלֹא אֶחָד הוֹרִיד דְּמָעָה מֵרַב רַחֲמָנוּת
וְהַשְׁתַּתְּפוֹת בְּצַעְרָם.

כְּדִי לֹא לְהִבִּיא אוֹתָם בְּמִבְוּכָה, הָיוּ הָאֲנָשִׁים
מְצִיצִים בָּהֶם מִבֵּין סוּרְגֵי הַגָּדָר שֶׁמְסָבִיב לַמַּבְנָה שֶׁבַעֲלִי
הַתְּשׁוּבָה עָבְדוּ שָׁם וְהָיוּ מְסַתְּלָקִים מִהָר כְּשֶׁהִבְחִינוּ שֶׁהֵם
מִרְגִּישִׁים שֶׁמְסַתְּכָלִים בָּהֶם.

לֹאט-לֹאט הִתְאַקְלָמוּ שׁוֹב בְּעִיר, הִפְכוּ לְאֲנָשִׁים
שֶׁהֶצְבֹּר נִזְקַק לְשִׁרוּתָם וְהִרְוִיחוּ אֶת לַחֲמֵם בְּיֶשֶׁר
וּבִנְאָמְנוּת. הֵם מְצָאוּ לָהֶם מְגוּרִים מְחוּץ לְעִיר, כִּי הַתְּבִינָה
לְגוּר בְּשִׁכְנוּת עִם יְהוּדִים, נִשְׁאֲלִי יִזְכִּירוּ לָהֶם עֲוֹנוֹת
רָאוּשׁוֹנִים. הֵם גַּם לֹא רָצוּ לְגֵרֵם אִי נְעִימוֹת לִילְדֵיהֶם
וּלְכַדֵּיהֶם. מִדּוּעַ יִסְבְּלוּ עֲבוֹר עוֹן אֲבוֹתֵיהֶם?!

פרק תשיעי

הכתב המפרש

ערב אחד, אחר יום של עמל מפרך, באו שני בעלי התשובה אל בעל מגלה עמקות, כשפניהם מביע דאגה עמקה. הם עמדו בהסוס ליד הדלת וחכו שהצדיק ישא את עיניו ויזמין אותם להכנס.

"ברוכים הבאים, בני היקרים!" קרא בעל מגלה עמקות כשהבחין בהם "אתם נראים לי מדאגים מאד... מה הסבה? האם חסר לכם משהו? האם מישהו העליב אתכם, או גרם לכם עול? ספרו נא לי ואעשה כל מה שביכולתי כדי לעזור לכם".

"רבנו הצדיק!" - געו שניהם באחד בבכי תמרורים "לבנו מלא פחד מיום הדין הנורא המשמש ובא! ימי הזקנה מתקרבים והולכים ולא רחוק היום בו יופיע מלאך המות בעל אלף העינים ויביא אותנו בפני בית דין של מעלה ושם יהיה עלינו למסר דין וחשבון על כל מעשינו בעולם הזה! אמן סגפנו את עצמנו במשך שלש שנים וקבלנו באהבה את הסבל והענויים של הגלות, אך מי יערב לנו שדי בכך? מי יודע אם זה מספיק כדי לכפר על הפשעים החמורים שבצענו במשך עשרות שנים? צמרמרת תוקפת אותנו כשאנו נזכרים במה נשצפוי להם לרשעים בעולם הבא ומתעורר בנו הרצון לצאת שוב

בְּכוֹר הַהֶתֶקֶד

לְגָלוּת וּלְהִמָּשִׁיךְ לְסִגְף אֶת עַצְמִנוּ בְּעֵנֵי יוֹתֵר גְּדוֹלִים
וּבְלִבֵּד לְהִיּוֹת בְּטוּחִים שְׂנוּכִל לְתֵקֵן מֶה שֶׁפָּגְמֵנוּ בְּרַב
חֲטָאֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ!".

"הֲרָגְעוּ נָא, בְּנֵי וְאֵל תִּכְרֹסְמוּ אֶת לִבְכֶּם בְּהִרְהוּרֵי
דְּאָגָה!" - הַשְׁתַּדֵּל הָרַב לְהַשְׁקִיט אֶת בְּכִים - "אֵין כָּל סִפֵּק
בְּדָבָר שְׂאֲתֶם כָּבֵר עִתָּה צְדִיקִים גְּמוּרִים! אֲנִי מֵאֲחֵל לְעַצְמִי
"לְזִבּוֹת" לְהַגִּיעַ לְעוֹלָם הַבָּא כֹּה נָקִי מִחֲטָא וְעוֹן כְּפִי שְׂאֲתֶם
תִּגְיֵעוּ לְשֵׁם לְאַחֵר מֵאָה וְעֶשְׂרִים, נָקִים וְטְהוּרִים מִכָּל סִיג
וּפָגָם! חֲלֻקְכֶם בְּגַן עֵדֶן יִהְיֶה לְמַעַלְה מִחֲלֻקָּם שֶׁל צְדִיקִים
גְּמוּרִים, כִּי 'הַשֵּׁב בְּתִשׁוּבָה מֵאֲהָבָה - זְדוֹנוֹת נַעֲשׂוֹת לוֹ
כְּזִבּוֹת' (יומא פו:).

"אֲבָל רַבֵּנוּ הַקְדוּשׁ וְהַטְהוּר, אֲנִי בְּכָל זֹאת זֹחֲלִים
וְרוֹעֲדִים וְלִבֵּנוּ חוֹשֵׁשׁ וְדוֹאֵג מֶה יִהְיֶה בְּסוֹפֵנוּ..." לֹא יָכֹל.
הַשָּׂנִים לְעַצֵּר בְּעַד מַעֲיֵן דְּמַעוֹתֵיהֶם "אֱלֹהֵינוּ הֵיינוּ זֹכִים
לְפָחוֹת לְקַבֵּל אוֹת אוֹ מוֹפֵת אוֹ אֲשׁוּר בְּכֻתָּב, שֶׁיִּחַזֵּק בָּנוּ
אֶת הַבְּטָחוֹן שְׂאֲכֹן יֵשׁ לָנוּ חֵלֶק בְּעוֹלָם הַבָּא..."

"הֲרִיכֵי נַעֲתֵר לָכֶם גַּם לְזֹאת!" - הַשִּׁיב הָרַב, בְּרֹאוֹתוֹ
שְׂאֲחֶרֶת לֹא יוֹכֵל לְהַרְגִיעַ אֶת רוּחָם - "אֲמָסֹר בְּיָדְכֶם כְּתָב
מִפְּרֹשׁ שִׁינִיחַ אֶת דַּעְתְּכֶם!".

מַגִּלַּת הַקֶּלֶף

לְמֹרוֹת הַשָּׁעָה הַמֵּאֲחֶרֶת, הַתִּישֵׁב בַּעַל מַגִּלָּה
עֲמָקוֹת לֵיד שְׁלַחְנוֹ, נָטַל לִידוֹ אֶת נֹצֶת הָאֵז, טָבַל אוֹתָהּ
בְּדִין וְרָשָׁם עַל הַקֶּלֶף אֶת הַשּׁוּרוֹת הַבָּאוֹת:

"אֲנִי הַחֲתוּם מִטָּה, רַבָּה שֶׁל קֶרְקוֹב וְאֵב בֵּית הַדִּין
הַגָּדוֹל שֶׁהוֹצִיא אֶת פֶּסֶק הַדִּין נֶגֶד שְׁנֵי הַקְּצָבִים הַשְׁתַּפִּים
וְגָזַר עֲלֵיהֶם אֶת תִּשְׁבּוּת הַמִּשְׁקָל הַחֲמוּרָה, כְּדִי לְכַפֵּר עַל

הכתב המפרש

פְּשָׁעֵיהֶם הַעֲצוּמִים וְשָׁהֵם קִיָּמוּ אוֹתָהּ בְּשִׁלְמוֹת לְכָל פְּרִטְיָהּ וְדִקְדִּיקָיָהּ. - הֲרִינִי גּוֹזֵר בְּזֶה, שְׁפָשֶׁם שֶׁקִּבְּעֵנוּ בְּבֵית דִּין שֶׁל מִטָּה, כִּךְ יִקְיָמוּ בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה. וְהַשְּׂנִים יִהְיוּ מִנְּקִיִּים מִכָּל עוֹן וְאַשְׁמָה וְרָשָׁע".

כְּאֲשֶׁר סִיִּים הָרַב אֶת כְּתִיבָתוֹ, הִקְרִיא אֶת הַכְּתָב בְּפָנָי בַּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה וְשִׁנִּיהֶם הוֹשִׁיטוּ אֶת יְדֵיהֶם לְקַבְּלוֹ מִיָּדָיו. בַּעַל מַגְלָה עֲמָקוֹת לֹא יָדַע לְמִי מֵהֶם לְמַסֵּר אֶת הַכְּתָב הַמִּפְרָשׁ. לְבִסּוֹף מָסַר אוֹתוֹ לְיָדֵי זֶה, שֶׁנִּתְעוֹרַר רַאשׁוֹנָה וְעוֹרַר אֶת שִׁתְפוֹ לִפְתֹּחַ בְּדֶרֶךְ הַתְּשׁוּבָה.

רק אז חזרו השנים הבייתה בלב שקט ובטוח.

מַגְלַת הַקֶּלֶף שֶׁנִּמְסְרָה לְיָדָם עַל יְדֵי בַּעַל מַגְלָה עֲמָקוֹת נִסְכָּה לְתוֹכָם הִרְגִּישׁת בְּטָחוֹן בְּמַקְצֵת וְחִזְקָה בָּהֶם אֶת הַתְּקוּהָ שֶׁאֵבָן כִּפְרוּ עַל חֲטָאֵיהֶם בְּשִׁלֹּשׁ שָׁנוֹת סְגוּפֵיהֶם וְשׁוֹב לֹא יַעֲנִישׁוּ אוֹתָם בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה בַּעֲוֹן הַכְּשָׁלָת הָרַבִּים בְּמֵאכְלֵי טְרָפָה, הֵם הַמְּשִׁיכֵי לְהַתְנַהֵג בְּהַכְנָעָה וּבִשְׁפָל בֶּרֶךְ, עֲבָדוּ בְּפָרֶךְ בַּעֲבֹדוֹת הַשְּׁחָרוֹת בְּיוֹתֵר, שֶׁסִּפְקוּ לָהֶם עַל יְדֵי בַּעֲלֵי הַבָּתִּים בָּעִיר וְהָרִיחוּ אֶת לַחֲמָם בִּישׁוֹר וּבַעֲמָל כִּפִּים.

כָּל עָרַב, אַחֲרֵי הָעֲבֹדָה וּבִשְׁבֹּת כִּמְעַט כָּל הַיּוֹם, הָיוּ יוֹשְׁבִים בְּבֵית הַמִּדְרָשׁ שֶׁל הַקְּהֵלָה, מְקַשִּׁיבִים בְּדוּמְיָה לְשַׁעֲרֵי תוֹרָה וְסוֹפְגִים לְתוֹכָם דִּינִים וְדִבְרֵי מוֹסֵר וְיִרְאָת שָׁמַיִם שֶׁהֵחִיו אֶת רוּחָם וְהִבִּיאוּ מִרְפָּא לְלִבָּם הַשְּׁבוּר וּלְכַפְשׁוֹתֵיהֶם הַדּוֹאֲבוֹת.

הֵם זָרְחוּ מִמַּשׁ מֵאֲשֶׁר כְּאֲשֶׁר נִתְּנָה לָהֶם הַזְדַּמְנוֹת לַעֲשׂוֹת נְשׂוֹת כְּלָשָׁהּ עֲבוּר לּוֹמְדֵי הַתּוֹרָה, לְהַגִּישׁ כּוֹס תְּה לַמַּגִּיד הַשְּׁעוּר אוֹ לְמֵלֵא כָּל מִינֵי שְׁלִיחוֹת עֲבוּר תַּלְמִידֵי הַחֲכָמִים חוֹבְשֵׁי בֵּית הַמִּדְרָשׁ. אֵין לְתַאֵר אֶת שִׁמְחָתָם

בְּכוֹר הַהִתְקוֹד

בְּשִׁהְיוּ רָצִים לְקַיֵּם אִיצוּ מִצְוָה. הַקְפִּידוּ לְהִרְבּוֹת בַּעֲנִיּוֹת
"אָמֵן" וְ"אָמֵן יֵהָא שְׁמָה רַבָּא" וְעַמְדוּ עַל הַמִּשְׁמֵר לְשִׁמְעַ
"קִדְיָשִׁים" וּבִרְכוּת וְ"לַחֲטָף" עוֹד וְעוֹד "קְדוּשׁוֹת" וּבִיחוד
בְּשִׁבְתוֹת וּבִיָּמִים טוֹבִים.

הַזְקָנָה קוֹפָצָת

כֹּךְ עָבְרוּ עֲלֵיהֶם שָׁנוֹת חַיֵּיהֶם הָאֲחֵרוֹנוֹת, בְּשִׁהְיֵם
חַיִּים חַיִּי עֹמֵל קָשִׁים וְכָל רִגְעַ פָּנוּי הָיָה קֹדֶשׁ לַעֲבוֹדַת
הַבּוֹרָא.

בַּעֲלֵי הַבָּתִּים בְּקֶרֶקוֹב, שִׁיָּדְעוּ עַל עֲבָרָם שֶׁל שְׁנֵי
הַקָּצָבִים הַשְּׁתֵּפִים, עַל חַיֵּי הַעֲשָׂר שֶׁלָּהֶם מִשְׁכָּבֵר הַיָּמִים
וְעַל שָׁנוֹת הַתְּשׁוּבָה הִרְבּוֹת, שֶׁעָבְרוּ עֲלֵיהֶם מִתּוֹךְ צֶעַר
וְיִסּוּרִים שְׁאִין לְתַאֲרָם, לֹא נִסּוּ אִף פַּעַם לְבַקֵּשׁ מֵהֶם שְׁרִיּוֹת
כְּלִשְׁהוּ בַּחֲסֵם, אוֹ לְנַהֵג כְּלִפְיָהֶם בְּפִחִיתוֹת הַכְּבוֹד. אֵין
לְמִרּוֹת זֹאת הָיוּ שְׁנֵי הַבַּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה עוֹמְדִים בְּפָנָי כָּל אֶחָד
וְאֶחָד בְּהִכְנָעָה, כְּעֹבֵד לִפְנֵי רַבּוֹ וְהָיוּ מְבִיטִים עַל כָּל אֶחָד,
בְּשִׁהְיֵם מְנַסִּים לְנַחֵשׁ אִם הָיָה זְקוּק לְמִשְׁהוּ וּמִיד מְזַדְדִּים
לְמַלֵּא אֶת מִבְקָשׁוֹ הַסָּמוּי בְּמִרְבַּ הַמְהִירוֹת וְהַיַּעֲלִילוֹת.
לְמִרּוֹת גִּילָם הַמִּתְקַדֵּם וְעַל אִף עֲיֻפוֹתָם מַעֲמָלָם הַקָּשָׁה,
הָיוּ רָצִים כְּמוֹ נַעֲרִים צְעִירִים כְּדִי לְהַשְׁבִּיעַ אֶת רָצוֹן הַבְּרִיּוֹת
וּפְנִיָּהֶם מְבִיעִים סְפוּק בְּלִי גְבוּל.

בְּרֵם הַשָּׁנִים וְהַגִּיל עָשׂוּ אֶת שִׁלְהֵם; עַל אֶחָד מֵהֶם
קִפְצָה הַזְקָנָה בְּמִפְתִּיעַ. הַרְגָּלִים הַתְּחִילוּ בּוֹשְׁלוֹת. הַגֵּב
כְּפוּף, הַיָּדַיִם רוֹעֲדוֹת... כְּחוֹתָיו נִדְלָדְלוּ וְהָלְכוּ וְלֹא הָיָה
מִסְגָּל יוֹתֵר לַעֲסֹק בַּעֲבוֹדָה פִּיזִית. עַד שִׁיּוֹם אֶחָד לֹא יָכַל
לְקוֹם מִמַּטָּתוֹ וּנְשָׂאֵר שׁוֹכֵב בְּאִין אוֹנִים וּבִאֲפִיסַת כְּחוֹת.
הָיָה נִרְאֶה בַּעֲלִיל שֶׁהַמּוֹת מִתְקַרֵּב אֵלָיו בְּצַעֲדֵי עֲנָק. לֹא
יֵאָרְכוּ הַיָּמִים וְהוּא יֵלֵךְ בְּדֶרֶךְ כָּל הָאָרֶץ.

הכתב המפרש

הִיָּה זֶה הַבַּעַל תְּשׁוּבָה הַשָּׁנִי, לֹא זֶה נִשְׁקָבֵל אֶת
מַגִּלַּת הַקֶּלֶף, שֶׁנִּכְתְּבָה בְּיָדֵי בַּעַל מַגִּלָּה עֲמֻקּוֹת, כְּכַתֵּב
אֲשׁוּר עֲבוּר בֵּית דִּין שֶׁל מַעֲלָה.

כְּשֶׁנִּדְעַה הַדָּבָר בְּעִיר, שָׂאֵחָד מִבַּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה חָלָה,
בָּאוּ לְבַקְרוֹ, בְּחֻדְרוֹ הַדֵּל, הָרַב וְכָל נִכְבְּדֵי הָעֵדָה. הַחֹלָה
הִתְרַגֵּשׁ מְאֹד לְמַרְאֵה הַמְּבַקְרִים רָמִי הַמַּעֲלָה שֶׁבָּאוּ לַחֲלֹק
לוֹ כְּבוֹד וְהוּא פָּרַץ בְּבִכּוֹ, חָשַׁב הָרַב שֶׁהַחֹלָה בּוֹכָה מִחֲמַת
הַפֶּחַד מִהַמּוֹת הַמִּתְקָרֵב וְבָא וּמְאִימַת הַהִתְיַצְבוּת לְמִשְׁפָּט
בְּפָנֵי בֵּית דִּין שֶׁל מַעֲלָה וְהוּא נָחַם אוֹתוֹ וְדִבֵּר עַל לְבוֹ שֶׁאֵל
לוֹ לִהְיוֹת מִדָּאָג כָּלֵל וְכָלֵל.

"הֲרִי אַתָּה צָדִיק גָּמוּר! הַגַּעַתְ אֶפְלוּ לַדֶּרֶגָה גְּבוּהָה
מִצָּדִיק גָּמוּר!" - הִרְגִיעַ אוֹתוֹ הָרַב - "נִשְׁמַתְךָ זָכָה וְנִקְיָה
כְּזָהָב וּכְפָז, לֹלֵא כָּל רָבִב קֵל שֶׁבִּקְלִים! כִּסֵּא שֶׁל זָהָב מִשְׁבָּץ
בִּיהֲלוּמִים מוֹכֵן בְּשִׁבְלֶךְ בָּגֵן עֵדֶן! כִּי אֶת כָּל הָעֹנֵשׁ עֲבוּר
חֲטָאִיךָ כְּבָר קִבַּלְתָּ דִּי וְהוֹתֵר בְּעוֹלָם הַזֶּה!"

"אֵךְ מַגִּלַּת הַקֶּלֶף אֵינָה נִמְצָאת בְּיָדֵי אֶלָּא בְּיָדֵי
חֲבֵרִי!" - קוֹנֵן הַחֹלָה שֶׁעָמַד עַל סֵף הַמּוֹת - "אוֹי, מָה גָּדוֹל
פֶּחַדִּי מִיּוֹם הַדִּין! אֲנִי מִמֶּשׁ מִתְּפַתֵּל מֵאִמָּה וְכָל הַזְּמַן אֲנִי
רוֹאֶה לְגֵגֶד עֵינַי אֶת מִלְּאֲכֵי הַחֲבָלָה הַנוֹרָאִים, הַמִּתְקָרְבִים
אֵלָיו בְּשִׁפּוּדֵיהֶם הַלוֹהֲטִים, מְצַפִּים לָרַגַע שֶׁל יִצְאֵת
נִשְׁמָתוֹ, כְּדִי לִתְקַע אוֹתָם בְּגוּפּוֹ וְלִהְטִילוֹ בְּדוּדֵי הַזָּפֶת
הַרוֹתַחַת שֶׁל הַגִּיהֶנֶם!"...

שׁוּב הָרַעִיף הָרַב עַל הַחֹלָה דְּבָרֵי עֵידוּד וְחֻזּוֹק
וְהַסְבִּיר לוֹ בְּטוֹב טַעַם וְדַעַת, שֶׁבְּשִׁמְיִם אֵין זְקוּקִים לְמַגִּלַּת
הַקֶּלֶף וְכִי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא בּוֹחֵן כְּלִיּוֹת וְלֵב, יוֹדֵעַ כָּל
הַנִּסְתָּרוֹת וְאֵין דָּבָר נִעְלָם מִמֶּנּוּ.

הַחוּלָה הָאֶזֶן בְּדוּמְיָה לְדַבְרֵי הָרֵב וּשְׁאֵר הַנִּכְבָּדִים,
אֲךָ הִרְגָּשְׁתוּ לֹא הִשְׁתַּפְּרָה וְהִפְחַד הַמְּשִׁיךְ לְכַרְסָם בְּלִבּוֹ.

בְּצֵל הַמּוֹת

עָבְרוּ יָמִים אֶחָדִים וּמִצְבוֹ שֶׁל הַחוּלָה הוֹרַע מְאֹד,
צֵל הַמּוֹת כָּבֵד הָיָה פָּרוּשׁ עַל פָּנָיו. הוּא שָׁכַב בְּמִטָּתוֹ כְּשֶׁבִּלּוֹ
פָּקַעַת אַחַת שֶׁל צַעַר וְיִסּוּרִים וְכָל הַזְמַן לֹא הִפְסִיק לִבְבוֹת
וּלְקוֹנוֹ, מִתּוֹךְ הַזִּיּוֹת וְסִיּוּטִים, עַל מִלְאָכֵי חֲבֵלָה לְאִין סִפֵּר
הַמְּמַלְאִים אֶת כָּל חֲלָל הַחֹדֶר, שְׁפּוּדִים אֲרָכִים שְׁלוּפִים
בִּידֵיהֶם וְהֵם מַחֲכִים בְּחֹסֶר סִבְלָנוּת לְרַגַע שֶׁל יְצִיאַת
הַנִּשְׁמָה...

אֲנָשֵׁי הַ"חֲבֵרָה קְדִישָׁא", שֶׁהִבְהִילוּ לְמִטָּתוֹ, לֹא יָכִלוּ
לַחְזוֹת בְּעֵנָיו הַנֶּפֶשׁ הַנּוֹרְאִים שֶׁל הַגּוֹסֵס וְהֵם נוֹשֵׁב הַזְעִיקוֹ
אֶת הָרֵב בְּעַל מְגָלָה עֲמֻקּוֹת, אוֹלֵי יַעֲלֶה בִּידּוֹ לְהִשְׁקִיט אֶת
רוּחוֹ וּלְסַלֵּק מֵעָלָיו אֶת סִיּוּטֵי הַגִּיהֶנֶם.

"רַבִּי" ... הִפְלִיט בְּעַל הַתְּשׁוּבָה הַגּוֹסֵס, בְּסִנְנוֹ אֶת
הַמֵּלִים בְּקִשֵּׁי רֵב מִתּוֹךְ שְׁפָתָיו הַמְּכַחֲלִילוֹת, כְּשֶׁדַּמְעוֹתָיו
זֹרְמוֹת וְשׁוֹטְפוֹת אֶת פָּנָיו הַצֹּהֲבִים כְּדוֹנֵג "רַבִּי" ... לְבִי
מִתְפּוֹצֵץ מֵאִמָּה וְאֵף לְרַגַע לֹא מִרְפָּה מִמֶּנִּי הִפְחַד שְׁמָא
לֹא נִתְקַבְּלָה תְּשׁוּבָתִי בְּשָׂמִים! וְאִזִּי אוֹי וְאִבּוֹי לְנִשְׁמָתוֹ
הַחוּטָא - "וְאִנִּי אֵכָה אֲנִי בָּא"? (בְּרֵאשִׁית לז, ז) הֲרִי לְעוֹלָם לֹא
יֵצֵא מִהַגִּיהֶנֶם! וְהִיא אֲבוּד בְּכַף הַקֶּלַע וּבְעֵנָיו הַתִּפֶּת
לְנִצּוֹחַ נְצָחִים!...

לִבּוֹ שֶׁל הָרֵב בְּעַל מְגָלָה עֲמֻקּוֹת נִשְׁבֵּר בְּקִרְבּוֹ
לְמִרְאֵה הַסִּיּוּטִים הַקּוֹשִׁים הַפּוֹקְדִים אֶת הַחוּלָה וְהוּא שָׁלַח
לְקֹרָא לְבְּעַל הַתְּשׁוּבָה הַשֵּׁנִי וּפָקַד עָלָיו לְמַסֵּר אֶת מְגֻלַּת
הַקֶּלֶף לְיַד הַגּוֹסֵס, שֶׁיִּקַּח אוֹתָהּ אִתּוֹ אֶל הַקֶּבֶר ... וְאִלּוּ עַל

הכתב המפרש

הגוסס הנוטה למות צוה לתת תקיעת כף לשפתו ולהבטיח לו, שלאחר מותו יבא אליו בחלום וימסר לו דיווח מלא ומפרט על כל מה שארע לו מהרגע של יציאת נשמתו ועד שהגיע למקום מנוחתו.

שמע בעל התשובה השני בקול הרב ומסר את מגלת הקלף לידי חברו הגוסס. כתמורה לכך נתן לו הגוסס תקיעת כף, שמיד שיגיע למנוחתו, יבא אליו בחלום וימסר לו בפרוטרוט כל מה שהתרחש איתו בעולם האמת.

רק אז נרגע בעל התשובה הנוטה למות וכעבור יום נוסף הוציא את נשמתו מתוך שלוה מלאה, כשעל פניו נסוף חיוך רחב של קדשה ושביעות רצון כמתוך חוויה של תענוג רוחני עלאי הנשגב מהשגת אנוש...

ההלליה נערכה ברב עם, הרב שלח את השמש לכל בתי הכנסת להכריז על בטול מלאכה, כל החגיות ויבתי המסחר נסגרו וכל תושבי העיר, מנער ועד זקן, מהאיש הפשוט ועד פרנסי הצבור, נהרו להלליה כדי לחלק לבעל התשובה את הכבוד האחרון.

המונים הצטופפו בבית הקברות והארון הטמן בקבר, כשבידי הנפטר מגלת הקלף לבית דין של מעלה.

בעל מגלה עמקות השמיע דברי הספד נרגשים בקול חוצב להבות אש, שהרטיט את הלבבות וכל הקהל פרץ בבכי.

בדבריו גולל הרב את פרשת הענווים והסגופים הנוראים שהנפטר קבל על עצמו באהבה וברצון כדי לכפר על חטאיו ולטהר ולזכך את נשמתו מכל סיג ופגם.

"צאו וראו מה גדול כחה של תשובה שהיא מגעת עד כסא הכבוד!" - פנה הרב אל הנאספים – "אפלו החוטא הגדול ביותר, שדומה שאין לו תקנה כלל, גם הוא יכול לעשות תשובה כל זמן שהנשמה בקרבו ולהגיע לעולם הבא נקי מכל חטא ועון!"

והוא סיים את ההספד בהרעימו בקול אדיר, כשִׁמְבֹטוֹ מִפְּנֵה כְּלָפִי מַעֲלָה: "פנו מקום! פרצו דרוך! צדיק גדול מגיע עתה למנוחתו! נשמה של פז וספירים עולה וחוזרת למקור מחצבתה, זכה וטהורה בדיוק כפי שהיתה בעת ירידתה לעולם!"

במשך ימי השבעה בא הרב ועמו נכבדי העדה להתפלל בבית בו הוציא בעל התשובה את נשמתו ולנחם את האלמנה והיתומים. החדר הצר וכל החצר היה צר מלהכיל את כל הבאים והתפללות נערכו ברגש רב. לאחר התפללות למד הרב פרק משניות יחד עם כל הקהל לעלוי נשמת הנפטר ובמשך כל היום הקמה המקום ממבקרים מכל העיר והסביבה שהפגינו את אהדתם והוקרתם למנוח.

פרק עשירי

לפני בית דין של מעלה

השתף בחלום

בעל התשובה השני, שתפו של הנפטר, שאת מגלת הקלף שלו לקח אתו אל הקבר, חכה בחסר סבלנות במשך כל ימי השבעה, שחברו יבא אליו בחלום ויספר לו כל מה שארע לו בעולם האמת. אך - לשוא! שום אתות לא הגיע מהמת. עבר עוד שבוע ועוד שבוע. השתף היה כבר מלא דאגה וצער. לבסוף, אחרי שבועים נוספים של צפיה מתוחה, הופיע המת בחלומו...

זה היה בלילה הראשון שאחרי השלשים. באשר בעל התשובה שנשאר בחיים, נרדם על משכב הקש שלו, לאחר יום של עבודה מפרכת, הופיע בחלומו השתף המת. הוא ידע היטב ששתפו כבר הלך לעולמו ולא נמצא יותר בין החיים ובדמיונו ראה אותו כדמות מענה ורצוצה עוד יותר מכפי שהיה בעודנו בחיים. ביחוד בימים האחרונים שלפני מותו, כשתוארו היה ממש שחר משחר וכל צורתו נשתנתה ונתעקמה מרוב בכי ויללות, חרד ורועד מאימת יום הדין.

אך בהופיעו בחלום כמעט ולא הכיר את שתפו, שבלה אתו ביחד את כל שנות חייו, בתקופות של שמחה ואנשר ובתקופות של יגון וכאב. בלו היה קורן אור וכל דמותו הבהיקה באור יקרות. הוא הפיץ סביבו זיו של קדשה וזך, שסנור את העינים, כנגה השמש בצהרים עד

שְׁהִיָּה קִשָּׁה לְהִסְתַּכֵּל בּוֹ. גַּם הַתְּכַרִּיכִים שָׁלוּ הֵיוּ צָחוֹת מִצָּחוֹר, כָּלֶבֶן שֶׁל שֵׁלֶג קִטִּיפְתִּי בַּהֲשִׁתְקָפוֹ בְּאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ שֶׁמַּעַל, לֹלֵא כָּל צֵל אוֹ רֶבֶב, כָּל יִשׁוּתוֹ אֶמְרָה הוּד וְהָדָר שֶׁל צִדִּיק הַנִּהְנֶה מִזִּיו הַשְּׂכִינָה בְּגֵן עֵדֶן הָעֲלִיּוֹן...

וְהַקּוֹל שֶׁל דְּמוּת הַפְּלָאִים שֶׁל מִי שְׁהִיָּה שֶׁתִּפּוּ לְשַׁעֲבֵר! קוֹל מְלִטָּף וּמַעֲוֹדֵד כְּצִלְיִי פַעֲמוֹנֵי כֶּסֶף! בְּמִשְׁךְ שְׁבוֹת הַתְּשׁוּבָה, הוּא שָׂכַח כְּבָר שְׂאִי פַעַם הָיָה שֶׁתִּפּוּ מִסְגָּל לְדַבֵּר בְּקוֹל נִמְרָץ וְעֲרִנִי. כָּל הַזְּמַן הָיָה קוֹלוֹ עָצוּב וְלֹאֵה, מַחְרִישׁ יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר מְדַבֵּר. וְגַם מַעַט הַמְּלִים שְׁהִיָּה מוֹצִיא מִפִּיו פֶּה וְשֵׁם, הָיָה לָהֶם צִלִּיל צְרוּד וְחֶרֶק, כְּאִלוּ בָקְעוּ מִקְבְּרוֹ שֶׁל מֵת חִי. וְאִלוּ עֵתָה הָיָה הַקּוֹל צָלוּל, מְלֵא עֲדָנָה וּמִתִּיקוּת וְשׁוֹפֵעַ אֲשֶׁר וְנַחַת רִיחַ. רְחוֹק כְּרֹחַק מִזֶּרֶח מִמַּעֲרֵב מִקּוֹלוֹ שֶׁל קֶצֶב בּוֹר וְעַם הָאָרֶץ, שֶׁקֶפָה שֶׁל שְׂרָצִים - עֹנּוֹת וּפְשָׁעִים חֲמוּרִים - תְּלוּיָה לּוֹ מֵאַחֲרָיו. הָיָה זֶה קוֹלוֹ כְּשֶׁל אֲבִיר מְשִׁי, מַעֲדָן שֶׁנִּזְדַּכֵּךְ עַל יְדֵי שְׂקִידָה נִמְרָצָת בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה וּבְחַיֵּי קִדְשָׁה וְטָהָרָה.

מִיָּהוּ הַבֶּעַל מְגִלָּה עֵמֶקוֹת

"חֲבֵרִי הָאֱהוּב!" - ... - הִגִּיעַ אֵלָיו קוֹלוֹ הַקִּטִּיפְתִּי וְהֶרֶךְ שֶׁל הַנִּפְטָר - "אֲצִלְכֶם בְּעוֹלָם הַשְּׁפָל לֹא יוֹדְעִים כָּלֵל מִיָּהוּ הַבֶּעַל מְגִלָּה עֵמֶקוֹת, מֵה גְדוֹלָה מַעֲלָתוֹ בְּשָׂמִים, בְּתוֹךְ הַפְּמִלָּא שֶׁל מַעֲלָה וּבְאִיזוֹ מִדָּה מִתְחַשְּׁבִים שֶׁם בְּדַעְתּוֹ! כָּל הַשְּׁעָרִים שֶׁל הָעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים עוֹמְדִים פְּתוּחִים לִפְנֵי וְהִרְיָהוּ שֶׁם בְּבַחֲנִית בֶּן בֵּית, יוֹצֵא וְנִכְנָס, כְּמוֹ בְּבֵיתוֹ הַפְּרָטִי! כָּלֵם נִשְׁמָעִים לְמוֹצֵא פִּיו וְשָׂשִׁים לְמֵלֵא אֶת רְצוֹנוֹ - מֵה שֶׁהוּא גּוֹזֵר הִרִי זֶה שְׂרִיר וְקִיָּם!"

וְאֵז הַתְּחִיל הַנִּפְטָר לְסַפֵּר אֶת כָּל הַקּוֹרוֹת אוֹתוֹ מֵאֵז יְצִיאַת נִשְׁמָתוֹ:

לפני בית דין של מעלה

"פחדִי אִמָּנָם לֹא הָיָה פֶּחַד שָׁוֵא! רַע וְמֵר הָיָה לָהֶם
וּלְנִשְׁמוֹתֵיהֶם לְנִצָּח נִצָּחִים, אֲלֵמָלָא הָיִינוּ חוֹזְרִים בְּתִשְׁבּוּבָה
בְּעוֹדֵנוּ בְּחַיִּים, כִּי כָּאן, לְמַעְלָה, אִי אֶפְשָׁר יוֹתֵר לְתַקֵּן מֵה
שֶׁקִּלְקְלוּ לְמִטָּה!

"וּבִכְן הִסְכַּת אֶפּוֹא וְשָׁמַע, חֲבֵרִי הִיקָר!

"בוֹ בְּרָגַע שֶׁנִּשְׁמַתִּי פָּרְחָה מְגוּפִי, מִיַּד הִקִּיפוּ אוֹתִי מִפְּנִים
וּמֵאַחֹר, מְלַמְעָלָה וּמְלַמְטָה כְּתוּת כְּתוּת שֶׁל מְלֹאכֵי חֲבֵלָה,
מְשִׁחִיתִים וְקִלְפוֹת כְּחוֹל אֲשֶׁר עַל שִׁפְתֵי הַיָּם! מְרֹאִיָּהֶם הָיָה
כָּל כֶּף אִים וּמַעוֹרֵר חֲלָחָלָה וּפְלָצוֹת, שֶׁמֶהֶפְחַד בְּלִבָּד
אֶפְשָׁר הָיָה לְמוֹת אֶלֶף (1,000) פְּעָמִים! חֶלֶק מֵהֶם הִגִּיעוּ
בְּדַמּוּתָם שֶׁל זֵאבֵי טָרֶף רַעֲבִים וְחֶלֶק בְּדַמּוֹת נְחָשִׁים
אַרְסִיִּים וּפְתָנִים עֲנֻקִּיִּים, שֶׁהִתְפַּתְּלוּ סָבִיב בְּמַחֹל שִׁטְנִים
מִקְפִּיא דָם... וְאַחֲרֵים עָטוּ עָלַי בְּדַמִּיּוֹת זִזְעָתִיּוֹת בְּיוֹתֵר שֶׁל
בְּרִיּוֹת שׁוֹנוֹת וּמִשְׁנוֹת, מִיֵּן תַּעֲרֹבֶת שֶׁל אִישׁ הַפָּרָא וְחִית
הַיַּעַר, עִם פְּרָצוּפִים שְׁחוּרִים מִשְׁחֹר וְעֵינִים לוֹהֻטוֹת
צִמָּאוֹת לָדָם וּבִידֵיהֶם פְּגִיחוֹת שְׁלוּפִים, דְּרוֹכִים וּמוֹכְכִים
לְתַקֵּעַ אוֹתָן בְּלִבּוֹ וּלְטַלֵּטל אוֹתוֹ בְּתַנּוּפָה אַחַת אִי שֶׁם לְתוֹךְ
גִּיא צִלְמוֹת בְּאִיזוֹ אֶרֶץ צִיָּה וְשׁוּמְמָה, אֲשֶׁר מִשָּׁם לֹא יִחַלֵּץ
עוֹד לְעוֹלָם וַיְהִיָּה אָבוֹד לְנִצָּח נִצָּחִים!...

"אֵךְ הָאִימָה הַחֲשֻׁכָה שֶׁנִּפְלָה עָלַי הִיָּתָה רַק לְהֶרֶף
עֵין, כִּי מִיַּד נָצְבוּ לִידֵי אֲרֻבָּעָה מְלֹאכֵי רַחֲמִים, בְּדַמּוֹת
כְּרוֹבִים צְחוּרִים, שׁוֹפְעֵי עֲדָנָה וְרֹף לְאִין קֶץ. הֵם תִּפְסוּ
מָקוֹם, אֶחָד לְמֶרְאִשׁוֹתִי, אֶחָד לְמֶרְגְּלוֹתִי וּשְׁנַיִם מִשְׁנֵי
הַצְּדָדִים, הֵם לֹא זָזוּ מִמֶּנִּי אֶף לְרַגַע עַד אַחֲרֵי שֶׁגִּמְרוּ אֶת
הַטְּהָרָה. כֶּף חֶסֶם-אוֹת הַגִּישָׁה בְּפָנַי כָּל מְלֹאכֵי הַחֲבֵלָה וְלֹא
הִיָּתָה לָהֶם כָּל שְׁלִיטָה עָלַי. הֵם חָרְקוּ בְּזַעַם בְּשִׁנֵּיהֶם וַיְרוּ
זָקִי אִשׁ, מוֹכְכִים לְקַרֵּעַ אוֹתוֹ לְגִזְרִים, לַעֲשׂוֹת אוֹתוֹ כְּלָה וְלֹא
לְהַשְׁאִיר מִמֶּנּוּ שְׁרִיד וּפְלִיט... אֵךְ אֲרֻבַּעַת מְלֹאכֵי הַרַחֲמִים

הַקִּיפּוֹ אוֹתִי בְּבַחֲמוֹמָה בְּצוּרָה וְהַמְשַׁחִיתִים לֹא יָכְלוּ
לְהִתְקַרֵּב אֵלַי בְּשׁוּם פָּנִים.

"כְּשֶׁהִכְנִסוּ אוֹתִי לְאָרוֹן כְּדִי לְהוֹבִילֵנִי לְבֵית
הַקְּבָרוֹת, נִגְלּוּ לְעֵינַי עוֹד מְלֹאכֵי מַעֲלָה, שֶׁהִצְטָרְפוּ
לְאַרְבַּעַת מְלֹאכֵי הָרַחֲמִים וְגוֹנְנוּ עָלַי לְאַרְךָ כָּל הַדֶּרֶךְ.
וְלִמְרוֹת שֶׁמְלֹאכֵי הַחֲבֻלָּה הַשְּׁחָרִים אָרְבוּ לִי כָּל הַזְמַן
בְּלִהִיטוֹת עֲצוּמָה, נִדְּחָפִים וְנִדְּחָקִים לְעִבְרִי בְּמֵאֲמָץ רִצְחָנִי
לְפָרֹץ פְּרָצָה בַּחוּמַת הַמֶּגֶן שֶׁמִּסְבִּיבִי וּלְתַפְסּוֹ וּלְטַלְטְלוֹ אֶל
מַעְבַּר לְהָרִי חֹשֶׁף וְעַל אֵף מִסְפָּרָם הָאֵין סוֹפִי - לֹא יָכְלוּ לִנְגַע
בִּי וּלְעֲשׂוֹת לִי כָּל רָע.

"כְּשֶׁהוֹרִידוּ אֶת אֲרוֹנִי אֶל הַקֶּבֶר, לִפְנֵי שֶׁכֶּסּוּ אוֹתִי
בְּעֶפֶר, עָשׂוּ מְלֹאכֵי הַחֲבֻלָּה מֵאֲמָץ נוֹעַז אַחֲרוֹן, בְּהִדְחָפָם
אֶל הָאָרֶץ בְּרֹב רַעַשׁ וְהִתְעַקְשׁוּ דוֹקָא לַחֲטוֹף אֶת גּוּפִי
בְּכָל מַחִיר. אֵף הַמְלֹאכִים הַקְּדוֹנִשִּׁים נָצְבוּ סְבִיבִי אֵיתָנִים
כְּצוּר וְגוֹנְנוּ עָלַי כָּל הַזְמַן מִבְּלִי לְהַסִּיר מִמֶּנִּי אֶת מִבְטָם
הָרַחוּם אֵף לָרָע.

"גַּם לְאַחַר סְתִימַת הַגּוֹלָל כַּאֲשֶׁר הַקֶּבֶר הָיָה כְּבָר
מְבֹסָה לְגִמְרִי וְכָל הַמַּלְאִיִּם, עִם הָרֵב הַקְּדוֹשׁ שְׁלֵנוּ, כְּבָר
עָזְבוּ אֶת הַמָּקוֹם וַחֲזָרוּ הָעִירָה, גַּם אֲזַל לֹא זָזוּ אַרְבַּעַת מְלֹאכֵי
הָרַחֲמִים מִקְבְּרִי וְנִשְׁאַרוּ עוֹמְדִים שָׁם, סוֹכְכִים עָלַי
בְּכִנְפֵיהֶם שֶׁלֹּא יֵאָנֶה לְגוּפִי כָּל רָע.

בְּפִנֵּי בֵּית דִּין שֶׁל מַעֲלָה

"וְאֵזַז הוֹפִיעוּ אַרְבָּעָה מְלֹאכִים אַחֲרִים, עוֹטִים הוֹד
וְהֶדֶר, כְּדִי לְהִבִּיא אֶת נִשְׁמָתִי בְּפִנֵּי בֵּית דִּין שֶׁל מַעֲלָה.

"הַתְּרוּמָתִי אֶל עַל וְזִנְקָתִי לְמִרְוֵי הַשָּׁמַיִם
בְּהִרְגִּישִׁי עֲצָמִי כָּל כֶּף קַל, כְּשֶׁאֲנִי מֵרַחֵף בְּקִלּוֹת כְּזוֹ בְּאֵלֹי.

לפני בית דין של מעלה

הייתי מלאך בעל שש כנפים... עד מהרה הגעתי לתוך עולם מלא אור וגוהות, זהר ומבריק, במדה כזו, שאתם שם למטה, בעולם הגשמי, אינכם יכולים אפלו לתאר בדמיון אפס קצהו. מיד מלאה אותי הרגשת אשר ותענוג רוחני עלאי שאין לתארה ולבטאה במלים, כל תענוגי עולם הזה במשך כל ימי חיי אנוש הם כאין וכאפס לעומת הענג של שכינה אחת (1) בנהורא עלאה זו.

ארבעה מלאכים, השושבינים שלי, הובילו אותי לעבר ארמון רם ונשא, שכתליו עשויים כלם בדלח טהור והעמודים והקשתות מזהב ומפז. החלונות שצצו ביהלומי ענק, שנוצצו והפיצו אור יקרות למרחקים בצבעי קשת מרהיבי עין, שנשארת עומד נפעם ונרגש מרב קסם. מעל השער הענקי בפתח הארמון מתנוססות המלים "מקום המשפט" חריטות באותות של אש לוקטת - וליד הפניסה רובצים אריות ונמרים שמרחרחים אחרי כל נשמה המבקשת פנימה ובהתאם למדת החטאים של הנשמה, הם משמיעים קולות נהמה מחרידים.

"ארבעה (4) המלאכים נשאו אותי על כנפיהם והכניסוני למקום המשפט. כאן נתגלה לפני מחזה מרהיב עינים כזה, שלא ידעתי על מי להסתכל קדם, את גדלו של האולם אי אפשר לתפס אפלו במבט מקצה אחד אל משנהו. נוסף לכך משבצים התקרה והרצפה באבני חן מבריקים, המפיצים סביבם קרני אור כאלה, שזיום יכהה את עין השמש המאירה שם למטה על פני כדור הארץ...

"באמצע האולם עומד שלחן ענקי שסביבו מסבים חברי בית הדין של מעלה - כלם מלאכי אש אוכלת: בראש השלחן לוחשות מלמעלה באותיות של אש המלים:

בכור ההתנדה

"תורת משה אמת" ועל פני השלחן מנח ספר תורה פתוח,
שאותיותיו בורקות בגחלי אש...

"לכאן, אל השלחן הזה, מביאים את הנשמות
שהעלו זה עתה מעמק הבכא, כדי לחרץ כאן את משפטן
לשבת או לחסד.

"בעת המשפט, פותחים את הדף של הנשמה
הנדונה, בספר הזכרונות העבה העשוי מקלף וקוראים
מתוכו את כל המעשים הטובים ואת כל המעשים הרעים
שבעל הנשמה עשה במשך כל שנות חייו עלי אדמות
ושהוא כתב אתם במו ידיו. לכל משפט מתיצבים מלאכי
רחמים ומלאכי דין, מליצי ישר ומקטרגים. הנשמה עצמה
נאלמת דום בדרך כלל מרב חרדה ופחד ואינה מסגלת
ללמד זכות על עצמה לבד ולהתגונן נגד דברי האשמה על
עברות וחטאים המוטחים נגדה על ידי הקטגוריה.

"על פי רב מזמינים גם עדים למשפטים אלה, בעת
שחפיתי לתורי להקרא לבס המשפט, התנהל שם משפט
של נשמה אחרת ובמהלך הדין נקראו קירות ביתו של
אותו אדם להעיד נגדו על עברה שעשה שם בסתר, בהיותו
בטוח שאף אחד אינו רואה אותו.

"פסקי דין שונים נחרצים לכל נדון ונדון. חלק
נדונים לגיהנם, אך יש לקבוע גם לאיזה מדור ולכמה זמן.
על אחרים גוזרים לרדת לשאול תחתית ולכף הקלע. יש
גם כאלה שחותכים את דינן לרדת שוב לעלמא דלתתא
ולהתגלגל בגוף של בהמה, או בצמח או בדומם ולעמד
ולחפות ימים ושנים לאין קץ עד שיגיעו לידי תקון.

"מיד עם מתן פסק הדין, כשהנשמה יוצאת חיבת
בדין, נתנת הרשות למלאכי החבלה והם חוטפים אותה

לפני בית דין של מעלה

ומוציאים אותה אל המקום המיועד לה. הנשמה מקוננת ומיללת, מביעה את חרטה ומבקשת רחמים - אך בעולם העליון שוב אין מקום לחרטה ולתשובה על העברות שהאדם עבר עליהן בימי חייו עלי אדמות".

המקטרגים במלא הקטרוג

החלום של הקצב בעל התשובה שנשאר בחיים נמשך שעות על שעות ושתפו הנפטר המשיך בדווחו על מהלך הדברים באולם בית הדין של מעלה, אליו הובא כדי למסר דין וחשבון על מעשיו בעולם הזה:

"קורה גם, שנשמטו של אדם מגיעה לכאן לבנה כשילג וצחה כבדלח, ללא כל כתם או רבב והיא יוצאת זכאית בדין ואז נשמעה הכרזה: 'לגן עדן!'

מיד קמים מלאכי מעלה ממקומם וקוראים בקול רנה וצהלה:

"אשריך וטוב לך! אשריך שזכית לחיי העולם הבא!" כהה של מלאכים קדושים עם כנפים לבנות מקיפות את הנשמה כמין משמר של כבוד ומפנים לה דרך בהכרזם בקול חגיגי: "פנו דרך ישרו מסלה, כי צדיק בא! אמרו צדיק כי טוב כי פרי מעלליהם יאכלו" (ישעיה ג, י).

בכבוד ובפאר בל יתאר מובל הצדיק למקום מנוחתו בגן עדן, כל הצדיקים יוצאים לקראתו ומקבלים בשמחה גדולה ובחבה יתרה את הצדיק עמיתם החדש, השמש והירח והכוכבים מאירים את דרכו בהזרימם אלמות אור בצבעי הכסף והזהב וברק של יהלומים ואבני חן. כל המזלות וכוכבי הלכת משתחווים לפני הצדיק

בהגיעו לשערי גן העדן, כל הבריאָה כלה אומרת שירה ומשמיעה בקול בכל כלי הזמר: "אשרי לו ואשרי חלקו!".

"אך דברים כאלה קורים רק לעתים נדירות, בדרך כלל יוצאות נשמות חיבות בדין ואז אני ואבוי לה. חברי בית הדין של מעלה מטיחים בפניה דברי תוכחה ונזיפה קשים ביותר ומרעימים עליה בקולות צעקה נזעמים, המזעזעים את כל העולמות:

"רשע! פושע! ישראל! באיזו עזות מצח התמרדת נגד מצותיו של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא?! נתנו לך נשמה זכה וטהורה והזהירו אותך: 'לשמר עליה מכל סיג ופגם! ולהחזיק אותה בקדשה ובטהרה!!' - ולבסוף טמאת אותה וזהמת אותה בחטאיו ובתאוותיו הנפשעות! אני לך ואני לנפשך! בגלל הנאות שעה מדמות נמוגות בעשן ותרבת על ש"י (310) עולמות של חיי נצח ותענוגים רוחניים ללא גבול!!"

"לקול דברי התוכחה האלה של חברי בית הדין של מעלה, היוֹרדים על הנדון כמהלמת פטיש, נזעקים כתות לאין ספר של מלאכי חבלה שחורים הפורצים לאולם בסערה וסופה, ברוחות ושרי שחת, עטים על הנשמה הרועדת כעלה נדף. אלפי ידים נוחתים עליה בבת אחת והיא נסחבת באכזריות מדיכן המשפט ונדחפת בגסות החוצה, בדרך אלה הגיהנם, או אל איזה גיא צלמות אי שם במרחבי שממה אין סופיים, אשר משם אין חוזרים לעולם..."

"אני עצמי - המשיך הנפטר לספר לשתפו בחלום - נדחקתי לתוך קרן זוית, כדי שלא יראוני וישלל ירגישו בי וכל כלי רועד מפחד ובעתה. לבי היה מר עלי מאד מאימת

לפני בית דין של מעלה

הדין. מי יודע איזה גזר דין אכזרי מצפה לו? האם הגיע לכאן אי פעם רשע כמותו אשר רוב שנות חייו עלי אדמות היה שקוע במ"ט (49) שערי הטמאה והזהמה, חטא והחטיא אחרים והכשיל רבבות יהודים יראים ושלמים בעברות חמורות ביותר? האם יהיה לו פתחון פה בפני בית דין של מעלה? התכונצתי בתוך פנתי כשאני כואב ודואב וכל אותה שעה נצמדתי למגלת הקלף של בעל מגלה עמקות, שהחזקתי בה בחזקה בשתי ידי בתור המפלט היחידי והאחרון...

הנשמות מיללות

"הנשמות עברו בפני בס המשפט בבני מרון. אחת אחרי השנייה נדונו הנשמות מי לענש חמור ומי לענש קל יותר. אף אחת לא יצאה חפה מפשע לגמרי.

והנה אני שומע את קולו של הכרוז קורא בשמי ובשם אבי... ארבעה מלאכי הרחמים הוליכו אותי בעדינות אל שלחן המשפט ואחד המלאכים פתח את הדף שלי בספר הזכרונות הגדול...

לפתע פתאום רעדו אמות הספים מקול צעקה אימה שהדהדה בחלל האולם הענקי:

"מי הביא לכאן את הרשע המרשע הזה? כל מדורי הגיהנם לא יספיקו בשבילו!!!"

"קפאתי על מקומי מרב בעתה ופלצות אף המלאכים השושבינים שלי, עוררו אותי מקפאוני בנגעם בי בקלילות בכנפי המשי הרכות שלהם. נזכרתי במגלת הקלף של בעל מגלה עמקות שהיתה צמודה ללבי והנחתי אותה במהירות על פני השלחן..."

וְאֵז נִשְׁמַע שְׁנִית הַקּוֹל הַתְּקִיף:

"אֵיזָה מִין דְּבוּרִים הֵם אֵלֶּה שֶׁל בַּעַל מַגְלָה
עִמְקוֹת?! שֶׁהוּא יִגְזֹר עָלֵינוּ לִפְטֹר נִשְׁמָה כְּזוֹ מִכָּל עֲנִשׁ?
אֵין לוֹ כָּל סִמְכוּת לְתֵת לָנוּ הוֹרָאוֹת שֶׁנִּקְבַּל אֶת הַתְּשׁוּבָה
שֶׁל הַפּוֹשֵׁעַ לַעִיר שְׁלֵמָה שֶׁל יְהוּדִים בְּמִשְׁךְ עֲשָׂרוֹת שָׁנִים,
לִמְעַן בָּצַע כֶּסֶף!!!"

בְּאַרְח פְּלֹא הוֹפִיעָה בְּמַהֲרִית הַבֶּזֶק מֵאֵי שָׁם
קְבוּצָה גְּדוֹלָה שֶׁל מְלָאכִים, מְלִיצֵי יוֹשֶׁר, נִשְׁפָּתְחָה
בְּ"הַתְּקַפֵּת נֶגֶד" בְּתַקִּיפוֹת דְּקֻדְשָׁה:

"מִדּוּעַ אַתֶּם עוֹד נִטְפָּלִים לְנִשְׁמָה מַעֲנָה זוֹ?! הָאֵם
לֹא מִסְפִּיקִים בְּשִׁבְלָה הַיְסוּרִים שֶׁסִּבְּלָה בְּחִיָּה?! בְּאֵיזָה
אִמָּץ וּגְבוּרָה גִּלְתָּה הִיא בַּעֲצָמָה אֶת פְּשָׁעֶיהָ בְּרַבִּים
וְהוֹדְתָה עֲלֵיהֶם לֹא כָּל סִיג בְּפָנַי עִם וְעֵדָה, מִבְּלִי לְהִרְתַּע
מִלְּהִיּוֹת צָפוּי לַבְּדִיּוֹנוֹת וְלַחֲרָפוֹת בְּלִי סוּף! זָרְקָה מֵאַחֲרֵי גוֹה
אֶת כָּל חַיֵּי הָעָשָׂר וְהַרְחָחָה וְהַשְׁמִידָה בְּמוֹ יָדֶיהָ אֶת כָּל הוֹנָה
וּרְכוּשָׁה אֶת כָּל אוֹצְרוֹת הַחֲמֻדָּה שֶׁאֲסָפָה בְּמִשְׁךְ כָּל שָׁנוֹת
חַיֶּיהָ, מִבְּלִי לְהַשְׁאִיר מֵהֶם שְׂרִיד וּפְלִיט! וְתָרָה מִרְצוֹנָהּ
הַטּוֹב וּבִנְכַּשׁ חֲפָצָה עַל כָּל תַּעֲנוּגֵי הָעוֹלָם הַזֶּה, עֲבָרָה סִבָּל
וְעַנּוּיִים קָנִשִׁים וּמְרִים בְּמִשְׁךְ שְׁלֹשׁ שָׁנוֹת גְּלוּת וּכְדוּדִים, קָר
וְחָם. בּוֹשׁוֹת וְהַשְׁפָּלוֹת, יְסוּרֵי גּוֹף וְנַפֶּשׁ שָׁאִין לְתֹאֲרָם!
וְהִפֵּל קִבְּלָה בְּאַהֲבָה וּבְהִכָּנְעָה גְּמוּלָה! אֱלֹהֵי הַיִּיתָם אַתֶּם
מִתְּלַבְּשִׁים בְּגוֹפּוֹת שֶׁל בְּנֵי אָדָם וַיּוֹרְדִים לְאוֹתוֹ עוֹלָם לַחַיּוֹת
חַיֵּי אָנוּשׁ לֹא הַיִּיתָם מִסְגָּלִים בְּשׁוּם פְּנִים לְשֹׂאת וּלְסִבָּל
עַנּוּיִים כְּאֵלֶּה! הַיִּיתָם נִשְׁבָּרִים מִיָּד וְלֹא הַיִּיתָם יְכוּלִים
לְהַמְשִׁיךְ בְּתַקּוּנֵי הַתְּשׁוּבָה! וְעַתָּה אַתֶּם רּוֹצִים גַּם לְהַטִּיל
אוֹתָהּ לְתוֹךְ אֵשׁ הַגִּיהֶנֶם?! הָרַב הַקָּדוֹשׁ וְהַטָּהוֹר בַּעַל מַגְלָה
עִמְקוֹת הַבְּטִיחַ לָהּ בַּעַל פֶּה וּבִכְתָּב שֶׁהִיא צִרְפָּה כְּבָר
מִסְפִּיק בְּכוֹר הַיְסוּרִים וְכִי כָּל עֲוֹנוֹתֶיהָ וּפְשָׁעֶיהָ מוֹרְקוּ

לפני בית דין של מעלה

וְשִׁטְפוּ בָדָם וּבִדְמָעוֹת וַיִּצְאָה זָכָה וּנְקִיָּה לְלֹא רָבֵב יוֹתֵר
מִצְדִּיקִים גְּדוּלִים, כִּי בַמָּקוֹם שֶׁבַעֲלִי תִשּׁוּבָה עוֹמְדִים אֵין
צְדִיקִים גְּמוּרִים יְכוּלִים לַעֲמֹד! וּלְבַסּוֹף אַתֶּם מְטִיחִים בְּפָנָיו
אֶת הַמֶּלֶךְ 'רָשָׁע'!?"

אָךְ מֵלֶאכֶי הַדִּין, הַמְשֻׁטִּינִים וְהַמְקַטְרְגִים, הִשְׁיבוּ
מִלְחָמָה שְׂעָרָה בְּצַעֲקָם בְּחֶמְת זַעַם בְּקוֹל מְרִעִישׁ עוֹלָמוֹת:

"בּוֹאוּ וּרְאוּ אֶת הַשּׁוֹאָה שֶׁנִּשְׁמָה זֶה חֲלָלָה בְּרַב
פְּשָׁעֶיהָ!"...

וְתוֹךְ שְׁנֵיהֶם הִגִּיעוּ מִכָּל הַצְדָּדִים אֲלֵפִים וּרְבֻבוֹת
נְשָׁמוֹת, מִיָּלּוֹת וּבּוֹכוֹת וְצוֹעֲקוֹת מָרָה:

"הוּא גָרַם לְמוֹתָם בַּמַּגָּפָה בְּגִלְל עוֹנוֹתָיו!"

אֶחָת הַנְּשָׁמוֹת קוֹנְנָה "שְׁעֵבְרָה מִן הָעוֹלָם בְּדָמַי
יְמִיָּה - מִפְּנֵי שֶׁרָשָׁע זֶה הִכְשִׁיל אֲלֵפִים וּרְבֻבוֹת בְּמַאֲכָלִי
טְרָפָה!"

"יְלָדִי חֲדָר, תִּיבּוֹקוֹת שֶׁל בֵּית רַבָּן! - יָלּוּ נְשָׁמוֹת
אַחֲרוֹת - לֹא יָדַעְנוּ טַעַם חֶטָּא! הָיוּ לָנוּ סְבוּיִים לַהֲיוֹת גְּדוּלֵי
תוֹרָה וַיִּרְאָה וּבְגִלְל עֹכֵר יִשְׂרָאֵל זֶה גָּנְעוּ בְּעוֹדָם בְּאַבָּם!"

"וְנָשִׁים צַעִירוֹת - נִשְׁמַע קוֹל נְהִי וּבְכִי תַמְרוּרִים,
מִסְמְרֵי שְׂעָרוֹת - יָלְדוּ יְלָדִים בְּקִדְשָׁה וְטַהֲרָה, קוִינּוּ לְגִדּוֹל
אוֹתָם לַתּוֹרָה וּלְחִפָּה וּלְמַעֲשִׂים טוֹבִים, אוּלַם בְּגִלְל עוֹנוֹתָיו
שֶׁל זֶה, נִפְּחוּ אֶת נִשְׁמָתָם בְּשַׁעַת הַלָּדָה אוּ בַתְּקוּפַת
הַהֲבָקָה, הַתִּיבּוֹקוֹת הָרַכִּים נִשְׁאַרוּ יְתוּמִים פְּעוּטִים לְלֹא
אַהֲבַת אִם וּלְלֹא טַפּוּל אִמָּהִי מְסוּר וְעֵתָה אֵין לְאַמָּהוּת
מְנוּחָה בַּקֶּבֶר, קוֹל בְּכִי הַפְּעוּטִים הַמְסַכְּנִים בַּעֲרִיסוֹתֵיהֶם
אֵינוֹ מְרַפֶּה מֵאֵתָן! כְּצַפְרִים הַמְקַנְנוֹת עַל גּוֹזְלֵיהֶן כֵּן

מרחפות תמיד על עריסותיהם ומטותיהם של פרי בטן שנשארו לאנחות. וכשהם סובלים תחת יד המטפלות או בידי האמהות החורגות, האמהות נשפרות ממש מרב צער למראה הדמעות של מחמלי נפשנו חסרי הישע... בשבילן ואין צורך בגיהנם! הסבל והצער של היתומים העזובים, שאין להם מי שיגן עליהם, הם בשבילן יותר גרועים מענויי התפת, כבר חכו ליום, שבו יגיע לכאן הרשע האכזר הזה, כדי לראות כיצד יתנקמו בו על צערם של עולליהן וטפן, כיצד יתלקח באש הגיהנם! ולבסוף רוצים למחל לו ולסלח לו על הכל! לא! בשום פנים ואפן לא!"

בעוד הנשים שפכות את מרי לבן בצוחות זעם וכעס ותובעות נקמה עבור עולליהן ויונקיהן, התחילו לפלש לתוך אולם המשפט עדרים-עדרי של בקר וצאן, עגלים וגדיים, כשהם פועים וגועים, בוכים ומקננים בלשונם האלמית ושוטחים את טענותיהם בפני בית הדין של מעלה:

"גלגולים הזקוקים לתקון נשמותיהם בעולם של מטה. יכלו לזכות למנוחה רק על ידי זה ששוחט ירא שמים ישחט אותם בשחיטה כשרה ויעשה עליהם את הברכה! כל הזמן היו מלאי חרדה שלא יפלו חלילה בידי של גוי וישחטו שחיטה טרפה. וכשכבר זכו שיהודי יקנה אותם וצפו שייבילו אותם אל השוחט שישחט אותם בברכה, בסכין כשרה ללא פגימה לקח אותם פושע ישראל זה, הביא אותם לתוך מחסן סתר נדח ושם קטל אותם במהלמות קרדם על הראש, כפי שנוחרים חזירים טמאים! כל תקותם וצפיתם לתקון ולמנוחה, נפצו ונהיו לאל בידי הגסות של מאכיל טרפות זה ועכשיו הם שוב נעים ונדים בעולם הטהור מבלי למצא מנוחה!"

אֲשֶׁרֵיכֶם, בְּעֲלֵי תְשׁוּבָה!

פָּרָק אֶחָד עָשָׂר

אֲשֶׁרֵיכֶם, בְּעֲלֵי תְשׁוּבָה!

אֲשֶׁרֵי, בְּעַל תְּשׁוּבָה

"בְּתוֹךְ כָּל הָרַעַשׁ וְהַמְהוּמָה הַזֹּאת עֲמַדְתִּי בָּאֵלֹו לְשׁוֹנֵי
נִתְקָה בְּפִי, מִבְּלִי לִמְצֹא אֵף מְלֶה אַחַת לְזִכּוּתִי" - הַמְּשִׁיחַ
הַנִּפְטָר לְסִפּוֹר בְּחִלּוֹם לְשִׁתְּפוֹ הַקֶּצֶב.

"כֹּאֲשֶׁר רָאָה הַסַּנְגּוֹר שְׁלִי שְׂכַף הַמַּאֲזֵנִים עוֹמַדָּת
לְהַכְרִיעַ לְרַעְתִּי, הוּא לָקַח מִמֶּנִּי אֶת מְגִלַּת הַקֶּלֶף שֶׁל רַבְּנוֹ
בְּעַל מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת, בְּאִמְרוֹ אֵלַי:

"אַל תִּירָא וְאַל תִּפְחַד! הִמָּתֵן לִי כֹאן!"

הַמְּלֶאךָ מְלִיץ הַיִּנְשָׁר שְׁלִי הַתְּנַשָּׂא בְּמַעוֹף הַבִּזָּק
מַעֲלָה-מַעֲלָה, לְגַבְּהֵי מְרוֹמִים וְלֵאחֶר שְׁהוּת קֶצֶרָה חֲזָר
בְּלוֹיֹת מַחֲנֶה שָׁלֵם שֶׁל סַנְגּוֹרִים, מְלֶאכִי עֲלוּן בְּעֲלֵי כִנְפֵי
כֶּסֶף צָחוֹר, שִׁפְתָּחוּ בְּנֵאוֹמֵי הַגָּנָה בְּדִבְרִים כְּדִרְבָּנוֹת:

"אֲמַנְכֶם חֲטָא הַנִּדּוֹן חֲטָאָה גְּדֹלָה, עֲוֹנוֹתֵינוּ רַבּוּ
מִשְׁעֵרוֹת רֵאשׁוֹ - זֹאת עֲבָדָה שְׂאִין לְהַכְחִישָׁה... אֵף אֵף
אֶחָד אֵינוֹ יָכוֹל לְהַכְחִישׁ אֶת הָעֲבָדָה שֶׁהוּא נִשְׁאָר יְתוֹם
בְּגִיל פְּעוּט וְגָדֹל בְּתַנָּאִים קָשִׁים בְּיוֹתֵר אֲצֵל דּוֹד קָשׁוּחַ
וְאֶכְזֵר, שֶׁהַעֲבִיד אוֹתוֹ בְּפֶרֶךְ וְלֹא לִמַּד אוֹתוֹ לֹא תוֹרָה וְלֹא
חֻכָּמָה, לֹא יִהְיֶה וְלֹא יֵרָאֵת שְׂמִים. וְכִיוֵּן שֶׁהִיא בּוֹר וְעַם
הָאָרֶץ הוּא נִתְּפָס לְתַאֲוֹת הַמָּמוֹן וְשִׁקְעַת בְּיוֹן הַחֲטָאִת מִבְּלִי
לְתֵת דִּין וְחִשְׁבוֹן לְעַצְמוֹ עַד הֵיכֵן הַדְּבָרִים מְגִיעִים. וְעוֹד
עֲבָדָה שְׂאִין לְהַכְחִישָׁה, שְׂמִיד כְּשַׁעֲמַד עַל חֲמֵרֵת הַדְּבָרִים,

מִיד בְּשׁוֹדֵעַ לוֹ נֶאֱשַׁמְתוּ גְדוֹלָה עַד רוּם שָׁמַי שְׁמַיִם - לֹא
הִסָּס אֶף לָרַגַע מִלְּהִתְנוּדוֹת עַל פְּשָׁעָיו בְּרַבִּים, לְהַבִּיעַ חֲרָטָה
בְּלֵב נֶשֶׁבֶר וְנִדְכָּה וּלְבַקֵּשׁ דֶּרֶךְ לְתִשׁוּבָה! וְאִיזוֹ דֶּרֶךְ תִּשְׁוֹבָה
הִיְתָה זֹאת! אֵיזָה סֶבֶל וְיִסּוּרִים קָשִׁים וּמִרִים קִבֵּל עָלָיו
בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן בְּמִשְׁךְ שָׁנִים רַבּוֹת לְאַחַר מָוֶן, כְּדִי לְכַפֵּר
עַל עֲוֹנוֹתָיו! אֵין לְתַאֵר אֶת הָעֲנוּיִים הַגּוֹפִנִיִּים וְהַנִּפְשִׁיִּים
שֶׁל שְׁלֹשֶׁת שָׁנוֹת הַגָּלוּת, בְּדֶרֶךְ הַנְּדוּדִים מְלֹאת
הַחֲתָחֲתִים, בָּרָעַב וּבִקָּר וְכָל מִינֵי פָגְעִים, בְּהִשְׁפָּלוֹת
וּבִבְדִיּוֹנוֹת, בְּחֲרָפוֹת וּבְבוֹשׁוֹת וּבְהִכָּרוֹת פְּמִבִּיּוֹת בְּכָל אֶתֶר
וְאַתֶּר: "שֶׁהוּא הַחוּטָא וְהַפּוֹשֵׁעַ! שֶׁהוּא הָעוֹכֵר יִשְׂרָאֵל! אֲנֹא
תִּבְזֶה אוֹתִי! תִּרְקוּ לִי בַּפְּרָצוּף! תִּרְמָסוּ אוֹתִי בְּרַגְלֵיכֶם!"
וְהָכַל מִפְּנֵי שְׁוֹדֵעַ לוֹ עַד מָה כְּבִדָּה אֲשַׁמְתוּ וּבִגְלָל
הַהֲחֻלָּה הַנְּחוּשָׁה לַעֲשׂוֹת הַכֹּל כְּדִי לְמַרְק אֶת עֲוֹנוֹתָיו
וּלְהַגִּיעַ לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, כְּפִי שֶׁהִבִּית הַדִּין הַגָּדוֹל בְּקִרְקוֹב
הַטִּיל עָלָיו! וְהִנֵּה כָּאֵן מִנַּחַת לַפְּנִיכֶם מְגַלַת הַקֶּלֶף שֶׁל הָרַבִּי
הַקְּדוֹשׁ בַּעַל מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת, הַקּוֹבֵעַ וּמַאֲשֵׁר שֶׁהִנְדוֹן כָּבֵר
כָּפַר עַל כָּל חֲטָאָיו עַל יְדֵי הַסֶּבֶל וְהָעֲנוּיִים וְתִקּוּנֵי הַתִּשְׁוֹבָה
בְּשֵׁאֲרִית שְׁנוֹתָיו עַל אֲדָמוֹת! וְהִרִי דִין מִפְּרֹשׁ הוּא בְּגִמְרָא:
כִּיִּן שְׁלֵקָה הָרִי הוּא כְּאַחִיָּה! (מְכוֹת ג, טו) וּלְאַחַר שֶׁכָּבֵר קִבֵּל
מִרְצוֹנוֹ הַטוֹב אֶת מִנַּת הַיִּסּוּרִים בְּעוֹלָם שֶׁל מָטָה, הָרִי הוּא
נָקִי עֵתָה מִכָּל חֲטָא..."

נְאוּמֵי הַסִּנְגוּרִיָּה הַשְּׂאִירוּ רָשָׁם עַז וְחֲבָרֵי בֵּית הַדִּין
שֶׁל מַעֲלָה, הִתְחִילוּ מַחְדָּשׁ לְנַתֵּחַ אֶת הָעֲבָדוֹת, לַבְדִּיק
וּלְשַׁקֵּל שׁוֹב וְהַדִּיּוֹנִים נִמְשָׁכוּ שְׁעָה אַרְבָּה.

לְבַסּוֹף נִפְלָה הַהִכָּרָעָה: 'כֶּשֶׁם שֶׁקִּבְעוּ בְּבֵית דִּין שֶׁל
מָטָה כֶּף קוֹבְעִים וּמַאֲשֵׁרִים בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה! פֶּסֶק הַדִּין
שֶׁל בַּעַל מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת שְׂרִיר וּבְרִיר וְקִיָּם! הַקָּצֵב בַּעַל
הַתִּשְׁוֹבָה נָקִי מִכָּל חֲטָא וְעוֹן כְּתִינוּק שְׁנוֹלָד!..."

אשריכם, בעלי תשובה!

"בד בבד עם פסק הדין שלי הוציא בית הדין של מעלה עוד פסק דין שני - המשיך הנפטר לספר לשתפו בחלום - כל הנשמות שבגלל עונותי הלכו לעולמם ללא עת וכן כל הגלגולים של בעלי החיים שקטלתי אותם ועל ידי כך קפחתי את חלקם בשני העולמות, יקבלו עתה את תקונם וישערי גן העדן יפתחו לפניהם..."

"מיד באו במעוף-הבזק מחנות-מחנות של מלאכים והחלו להוביל, כל נשמה לחוד, ברוב פאר והדר בדרך לגן עדן, כל אחד למקום היכלה בהתאם למאזן מעשיה הטובים. חלק מנשמות אלו החלו בו ברגע להקריין סביבם קרני אור מבהיקים בזהר כזה שאצלכם למטה אי אפשר לתאר דבר כזה, כל נשמה זכתה לכבוד ויקר כזה אשר "עין לא ראתה" (ישעיה סד, ג) כמותם.

"בשגמרו עם כל אלה, נפנו לטפל בי. העמידו אותי על דוכן גבוה כשמסביבו מלאכי מרום זוהרים בזהר הרקיע ובלם באחד משמיעים בקול ומנגינה שמימית שאין דומה לה: "פלוני יצא זכאי בדיון!" בקראם שמי ובשם אבי.

ואז נבקעו ונפתחו רקיעים ללא ספור ולעיני נתגלה מחזה מרהיב כזה של הוד והדר, פאר ותפארת שאין לתארו ואין להשיגו בתפיסת אנוש.

מכל הצדדים הדהדה שירת המלאכים:

"זכאי הוא! בעל תשובה גמור הוא!"

הכל אומר שירה! גם ספר התורה המנח על השלחן השתתף בשמחה ואותיותיו הלוחשות כגחלי אש כאלו הכריזו גם הן: 'זכאי הוא! צדיק הוא!'

"מִסְבִּיבִי הִתְפַּשֵּׁט מִיֵּן אוֹר כָּזֶה, שֶׁהִיָּה חֶזֶק אֶלַי
מוֹנִים מֵאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ בְּגְבוּרָתוֹ וּמֵלֵא אוֹתִי עֵנֵג אֵין קֵץ.

"מֵרַגַע לְרַגַע זָרְמוּ לִקְרָאתִי יוֹתֵר וַיּוֹתֵר מֵלֵאכִי עָלַיִן
יְצִדִיקִים זָכִים וְטְהוֹרִים שִׁי־צִאוּ מִגֵּן הָעֵדֶן כְּדִי לִקְבֹּל אֶת פְּנֵי
הַשֶּׁכֶן הַחֹדֵשׁ. רֵאשִׁי בָלֵם הָיָה מַעֲטָרִים בַּעֲטוֹת מִשְׁבָּצוֹת
יְהוֹלָמִים וְאַבְנֵי חֵן שֶׁנוֹצְצוּ כְּנִיצוֹצוֹת שֶׁל אֵשׁ בְּשִׁלָּל צְבָעִים
וְגוֹנִים.

"עַד מְהֵרָה הוֹפִיעוּ שִׁשָּׁה מֵלֵאכִי אֵשׁ, שֶׁנִּשְׁאָאוּ חֶפֶת
פָּאָר, שִׁמוּטוֹתֶיהָ עֲשׂוּיוֹת מַעֲצֵי אֲרָזִים וְהַפְּרֹכֶת הַפְּרוּשָׁה
עָלִיהֶם מִלְמַעֲלָה - זָהָב טְהוֹר וּבְמִרְכָּזָהּ הַזְּהִירוֹ הַמְּלִים: "כִּי
לֵה' הַמְּלוּכָה" (תהלים כב, כט). עִם הַמֵּלֵאכִים נוֹשְׂאֵי הַחֶפֶה
הִגִּיעַ מַחֲנֵה שָׁלֵם שֶׁל מַנְגְּנִים וּמִשׁוֹרָרִים עִם כָּל זֶמֶר לֵאֵין
סֹפֶר. אֵלֶּה הָיוּ הַלְוִיִּם הַקְּדוּשִׁים, מִהַמְּקַהֲלָה שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ.

"כָּל הַכְּבֹדָה הַזֶּה נִעְצָרָה לִיד הַדּוֹכֵן שֶׁעָלָיו עֲמַדְתִּי.
שׁוֹב נִשְׁאָאוּ אוֹתִי הַמֵּלֵאכִים עַל כְּנַפֵּיהֶם וְהַעֲמִידוּ אוֹתִי
מִתַּחַת לַחֶפֶת הַזָּהָב וּמִיד פָּתְחוּ הַמַּנְגְּנִים בְּזֶמֶר
וְהַמִּשְׁרָרִים בְּשִׁירָה, אֶת הַתַּעֲנוּג הָרוּחָנִי הָעֵלְאִי שֶׁהִרְגֵּשְׁתִּי
בְּהַקְשִׁיבִי לְשִׁירֵי הַמְּקַהֲלָה אֵין לְתֹאֵר בְּמִלִּים, אָדָם חֵי
שִׁי־שָׁמַע שִׁירָה כָּזוֹ עָלוּל לָמוֹת מִיתַת נְשִׁיקָה מֵרַב מְתִיקוֹת.

"וְכָךְ הִתְחִילוּ לְהוֹבִיל אוֹתִי בְּרוֹב פָּאָר וְהָדָר לְמָקוֹם
מְנוּחָתִי בְּגֵן עֵדֶן."

הַנִּפְטָר הַמְּשִׁיךְ לְסֹפֶר בְּחִלּוֹם לְשִׁתְּפוֹ בְּחַיִּים
לְשַׁעֲבֵר, כִּיצַד הִכְנֵס לְבִסּוֹף לְגֵן עֵדֶן וְתֹאֵר בְּכַף אוֹת הַכְּבוֹד
וְהִיקָר וְהַגְדֵּלָה שֶׁחִלְקוּ לוֹ בְּהַכְּנֵסוֹ לְשַׁעֲרֵי גֵן הָעֵדֶן.

"הַכְּבוֹד הַגָּדוֹל בְּיוֹתֵר שֶׁהָאָדָם יָכוֹל לִקְבֹּל בְּמִשְׁךְ כָּל
יְמֵי חַיָּו עָלֵי אֲדָמוֹת הָרִיהוּ כְּקִלְפַת הַשּׁוּם לְגַבִּי מֵה

אשריכם, בעלי תשובה!

שהשפיע עלי בשנה אחת בגן עדן! וממי זכיתי לקבל את כל הכבוד והיקר? מצדיקים קדושים וטהורים, אשר פניהם מזהירים כזהר הרקיע וראשיהם עטורים בכתר התורה.

"שני ישישים, שהוד פניהם הקרין אור יקרות למרחקים, צעדו לקראתי בשהם נושאים בידיהם כתר מפאר להפליא, משבץ באבני חן יקרות ביותר. ועליו התנוססו המלים "בעל תשובה גמור". את הכתר הזה נתנו על ראשי במעמד מרשים ביותר והתחילו להוליד אותי בדרך להיכלם של בעלי התשובה, היכל מפאר ונהדר ביותר, שאין די מלים בשפת אנוש כדי לתארו. כל הצדיקים לוו אותי עד לשם ובהכנסי פנימה בפרדו ממני בקראם יחד בקול: 'אשריך שזכית לכה!'"

"עין לא ראתה"

בכך סים הנפטר את ספורו על מה שהתרחש אתו מאז פטירתו ועד שזכה להגיע למקום מנוחתו בהיכלם של בעלי התשובה בגן עדן. ולפני שדמותו נמוגה בערפלי החלום, השמיע באזני שתפו לשעבר את המלים האלה:

"תמשוך במקדם בעקשנות ובלי לאות בחיי הסבל של בעלי תשובה! שלא תעלה אף רגע בלבך את המחשבה לסטות מדרך היסורים שצעדת בה עד כה! זכר! מוטב לסבל את הענווים הקשים ביותר בכל החיים בעולם שלמטה, מאשר לסבל רגע אחד את יסורי התפת שבגיהנם! חיי האדם עלי אדמות מגיעים פעם לקצם ואילו בעולם הבא נמשך הכל לעולמי עולמים! לנצח אין גבולות! ...

"לך אל רבנו הקדוש בעל מגלה עמקות ומסר לו את כל מה שספרתי לך. אם כי אני בטוח שהוא בודאי יודע את כל זאת יותר טוב ממני, בכל זאת לך וספר לו! תבקש ממנו: לפסם את הספור הנפלא הזה בכל רחבי העולם, שיעלה את הדברים בספר ויפיץ אתו בקרב ההמונים!

שכל אחד ידע, ראשית כל (1), עד כמה חייב האדם להתרחק מן העברה;

ושנית (2), לאיזה מדרגות נשגבות יכול הצדיק להגיע בעולם הבא על ידי מעשיו הטובים בעולם הזה:

ושלישית (3), כמה גדול כחה של תשובה המגיעת עד פסא הכבוד, כי 'במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמד'.

(4) ולמען ידע כל אשר נשמה באפו, שמתן שכרן של מצות אין לתאר ואין לשער - "עין לא ראתה!"

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ

הָאֹר הַמִּפְלָא

סְפֹרוֹ שֶׁל בַּעַל תְּשׁוּבָה מִלְמַבְּרָג

נֶעֱרַךְ וְסוּדָר ע"י מִנְחֵם מִנְדֵּל, יְרוּשָׁלַיִם ה'תשנ"ח

הַתּוֹכַן

קט	פָּרָק רִאשׁוֹן: בְּמַחִיר קְלוּת רֹאשׁ
קיג	פָּרָק שְׁנִי: בְּצֵלוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק
קיט	פָּרָק שְׁלִישִׁי: דְּרָכֵי תְשׁוּבָה
קכה	פָּרָק רְבִיעִי: מַחִילָה גְמוּרָה
קלב	פָּרָק חֲמִישִׁי: בְּתִינוּק שְׂנוּלָד מִחֲדָשׁ
קלח	פָּרָק שִׁשִּׁי: גְּזֵרַת הָרֶב
קמו	פָּרָק שִׁבְעִי: בְּמָקוֹם בַּעֲלֵי תְשׁוּבָה

האור המפלא

פרק ראשון

במחיר קלות ראש

בעיר העתיקה למברג, הידועה כעיר ואם בישראל
מזה מאות בשנים, גר חיט בשם בערקע.

בערקע זה חי בדחוקות ובעוני, ואף פעם לא הרויח
כדי פרנסתו, כי בינינו לבין עצמנו, הוא לא היה חיט
מזהיר ביותר... כשתפר חליפה, היה תמיד כנף אחד
גבוה ממשנהו, השרוולים - האחד ארוך מדי והשני קצר
מדי, וכל החליפה עשתה רשם כאלו נתפרה בשביל גבן
עם חטוּטֶרֶת תלולה. קצורו של דבר, הבגדים שיצאו
מתחת ידיו של בערקע עוררו גחוף לא מעט, ומנת חלקו
היו חצי לעג וצחוק למכביר.

אף אם סבורים אתם שהדברים נגעו ללבו של
בערקע, אינכם אלא טועים. הוא היה ברנש עליז מטבעו,
ותמיד היתה מוכנה אתו בדיחה טובה או דבר הלצה,
שעוררו צהלה בלב הבריות והשרו אוירה של עליצות.
דבר זה הביא לו קצת עידוד במעמדו הנחות והיה
בבחינת קרן האור היחידה בחייו המרודים.

נוסף לכך, אל לנו לשכח שבערקע חנן באשה חשובה ובבנים חמשה... זוגתו חנה היתה דוקא אשה כשרה וצנועה שמעולם לא התלוננה על מר גורלה. היא האמינה שכל מה שצא על האדם - הריהו בהשגחה פרטית של הכל יכול, ואסור להקשות קשיות. אם בעל הרחמים נוהג כך את עולמו - בודאי כך צריך להיות.

לעמית זאת היו לה תמיד דין ודברים עם בעלה, ה"חיט העליון" - הכנוי שנדבק לו בעיר - בהטיחה נגדו שזה לא נאה ליהודי, בעל בעמיו ואב לחמשה ילדים, להשתטות בבדיחות ובדברי ליצנות! האם לא יותר טוב להגיד כמה פרקי תהלים, ותוף כדי עבודה להלל ולשבח את הקדוש ברוך הוא, בשירי דוד המלך ובתפלות בן ישי שהן סגולה לברכה והצלחה?!

ברם, בערקע היה משיב לה בחרפות ובגדופים, בעשותו ללעג ולצחוק את כל דברי המוסר שהשמיעה באזניו. חנה היתה בוכה במסתרים ושופכת בשקט את מרי שיחה על המאבק המר שהיא נאלצת לנהל נגד בעלה. אף היא לא נרתעה והמשיכה להוכיח את בערקע על דרכיו ועל מעלליו. היא אף התאוננה על בעלה בפני אחד מקרוביה, יהודי ירא שמים ותלמיד חכם, שעשה כמיטב ויכלתו כדי לתאר בפני בערקע את גדל העונש עבור העון של ליצנות, אולם בערקע נשאר בשלו ולא נסה כלל לשפר את התנהגותו.

ביום בהיר אחד צץ לפתע הרעיון במחו של החיט העליוז, שאין זה "תכלית" בשבילו להמשיך לשבת בתחומי הסמטאות העלובות של מושב היהודים, בתוך מרכזי העני והדחקות, ולצפות שמישהו ירחם עליו ויביא לו בגד כלשהו לתקן או לשים עליו טלאי. האם לא מוטב לצאת לכפרים, בין האפרים, מקום שם נזקקים עדיו הבריות למלאכת החיטות ולא מזלזלים בה?!

אומר ועושה. ביום ראשון אחד, התפלל בערקע השכם בבקר, ארז בשקית את כלי מלאכתו, יחד עם כמה מלבושים וחפצים חיוניים, ושם את פעמיו לעבר הכפרים שבסביבה.

בבואו לכפר, נכנס בערקע לבית הראשון ושאל אם זקוקים הם לחיט. תוך כדי כך פתח, כמנהגו, בשטר של הלצות ודברי צחוק מפוצצים ומיד נאספו כל בני הבית ולקקו את האצבעות מה"חכמות" של היהודי. מיתר להוסיף, שספקו לו עבודה בשפע, ובנוסף לכך כבדו אותו גם במאכל ובמשקה ביד רחבה. בערקע לא שאל שאלות אודות פשרותם של המאכלים. הוא זלל וסבא כמו גוי והמשיך לבדר את הכפריים ולהצחיקם בבדיחותיו ובהלצותיו.

כך עבר יום אחר יום, תושבי הכפרים לא הרפו ממנו, והוא שכח לחשב על ביתו, אשתו וילדיו, על יהדותו ועל נשמתו, ונטמע יותר ויותר בין הגויים.

לעתים היה חוזר לביתו בעיר ואז קבלה אשתו את פניו בבכי ובתחנונים שיירחם עליה ועל הילדים ויעזב את דרכיו הנלוזים וישוב להיות יהודי כמו כל היהודים – אבל השטן כבר החזיק אותו בצפרניו, ובמקום להטות אذن לדבריה הנכוחים של אשתו הצנועה, התנפל עליה בקללות ובגדופים ואף הראה לה את נחת זרועו... הוא גם אים עליה שאם תדבר הרבה, יסתלק מן הבית לגמרי ויברח לקצה העולם, והיא תשאיר עגונה שוממה ומרודה כל ימי חייה.

נאלצה אפוא חנה המסכנה לספג את העלבונות בדומיה ולסבל את כל הצרות מבלי לפצות פה. כדי לפרנס את עצמה וילדיה, שהיו בבחינת "יתומים בחיי האב", התחילה למכר קצת ירקות בשוק, ולפנות ערב היתה מכמתת את רגליה בסביבות בתי הכנסת ומוכרת דברי מאפה, ומזה הרויחה למחיתה כדי לחם צר ומים לחץ.

ברבות הימים התרחק בערקע יותר ויותר מיהדותו. שמעו של החיט העליז הגיע לאזנו של הפריץ, והלה הזמין אותו לביתו ובקש ממנו להראות את בחו בשעשועים. בערקע לא התמהמה הרבה והתחיל "להרביץ" בדיחות והלצות מפלפלות עד שהפריץ ובני חבורתו התפוצצו מצחוק עד לדמעות.

כך הפך בערקע להיות בן-בית אצל הפריץ, על שלחנו אכל ואת יינו שתה, ומלא את כרסו בכל מיני

מאכלות אסורות. שום חטא לא הרתיעו. יתר על כן: על מנת למצא חן בעיני הפריץ ומרעיו, הוא כוון את חצי לעגו לעבר בני עמו היהודים וצחק והתלוצץ על דרכיהם ומנהגיהם. דבר זה השביע עוד יותר את רצונו של הפריץ, וחיבתו לבערקע הלכה וגברה, עד שהחליט לתת לו את ה"תאר" "ליצן החצר", כמנהג הפריצים בימים ההם, כשכל תפקידו היה להרבות צחוק והוללות.

בערקע הסיר מעליו את בגדיו היהודיים והתלבש בבני ביתו של הפריץ. אף את זקנו לא הוריד, כי מזמן לזמן, היה לובש שוב את בגדיו הקודמים, והיה בא העירה, מתהלך בסמטאות הצפופות של היהודים, מתבונן אל המתרחש ומרחרח פה ושם, כדי שיוכל לבא אל הפריץ עם מטען חדש של ספורים ובדיחות על היהודים ועל חייהם, מתבלים בתוספת פלפל ומלח, כאלה הערבים לחכם של שונאי ישראל.

בערקע היה גם נכנס לאכסניה היהודית שנמצאה באותו כפר, שם כבר הכירו אותו היטב כעוֹכֵר ישראלי וכמומר להכעיס, והוא היה אורח מאד לא קרוא. אך הוא דווקא דחף את עצמו למקום בו לא היה רצוי, כי כלם פחדו ממנו פחד מות. האם יבצר מברנש כזה להמציא איזו עלילה נגד בעל האכסניה או נגד יהודי אחר מהכפר? ולהלשין עליו בפני הפריץ, והמסכן יהיה צפוי לגזר דין אכזרי, בהתאם לסמכותם של הפריצים בימים ההם, שגורל נתיניהם היו מסורים בידם לשבט או לחסד.

W. H. P.

פרק שני

בצלו של הצדיק

בעיר למברג נודע הדבר שבערקע החיט סטה מן הדרך הישרה, נטמע רחמנא לצלן בין הגויים, מקום שם הוא מתגורר, מתנהג כגוי לכל דבר, ולא עוד אלא שכל תפקידו באחזת הפריץ הוא לעשות את היהודים לצחוק, ללעג ולשנינה. החליט אפוא הקהל להתרחק ממנו כמטחוי קשת, לנדות אותו ולא לתת לו דריסת רגל בבתי הכנסת. יצא אפוא הכרוז בכל בתי הכנסת בלמברג, בשם בית הדין, שבערקע החיט יצא לתרבות רעה ובי לאף אחד לא יהיה שום מגע ומשא אתו. מיתר לתאר כמה צער ובושה גרם הדבר לאשתו הצנועה חנה ולקרובי המשפחה.

בערקע הוקיר את רגליו מהעיר ורק לעתים נדירות מאד היה מופיע בשעה מאחרת בלילה ליד דירתו ודופק בחלון. אשתו הצנועה היתה מבסה שוב ושוב לדבר על לבו בבכי ובלב מרתח שיעזב את דרכיו הנלוזים ויחזר לביתו ולמשפחתו להיות יהודי ככל היהודים. ואלו הוא היה שופך על ראשה קיתונות של לעג וצחוק, כשהוא

נִעְזָר גַּם בְּאֶגְרוֹפִּיו, כֹּף שֶׁהִיא הִיְתָה מוֹדָה לָהּ כִּשְׁהוּא
הִיָּה עוֹזֵב אוֹתָהּ לְנִפְשָׁהּ וְחוֹזֵר לְכֹפֶר.

בְּיוֹם שְׁשִׁי אֶחָד יוֹשֵׁב לוֹ בְּעֶרְקֶע בְּאַחֲזִית הַפְּרִיץ
כִּשְׁהוּא נִשְׁקוּעַ בְּשִׁרְעָפִיו וּמְחוּ רֹקֶם, כְּדָרְבוֹ, מְזֻמּוֹת
חֲדָשׁוֹת נֶשֶׁל צָחוֹק וְתַעֲלוּלִים – וְהִנֵּה הוּא רוֹאֶה מֶרְחוֹק
עֶגְלָה מְלֵאָה חֲסִידִים וּבְרֹאשָׁם הָרָבִי, מִתְקָרֵב אֶל הַכֹּפֶר
וְנוֹסֵעַ הַיָּשֵׁר לְאַכְסִנְיָה – כִּנְרָאָה לְשִׁבְתָּ שֶׁם אֵת הַשָּׁבֶת.

חִישׁ מִהֵר הַבְּרִיק בְּרֹאשׁוֹ הָרַעִיּוֹן לְהִתְאַרֵּחַ גַּם הוּא
בְּאַכְסִנְיָה בְּשִׁבְתָּ, לַעֲקֹב אַחֲרֵי הַתְּנֵהְגוּתוֹ שֶׁל הַצִּדִּיק,
לְהִתְבּוֹן כִּיצַד הוּא מִתְפַּלֵּל וְעוֹרֵף אֶת שְׁלַחֲנוֹתָיו, כְּדִי
שְׁיֻכַּל אַחֵר כֹּף לְהַצִּיג אֶת הַכֹּל בְּפִנֵּי הַפְּרִיץ וְאֲנָשֵׁי הַחֲצֹר
בְּרֹאֵי עֵלָם וּבִתְאוּרִים מְגַחְכִּים – וְהַשְׁמָחָה תִּהְיֶה עֲצוּמָה.

אָךְ בְּעֶרְקֶע יוֹדֵעַ שֶׁבַעֵל הָאַכְסִנְיָה לֹא יִסְכִּים בְּנִקֵּל
לְאַרֵּחַ אוֹתוֹ בְּצֵל קוֹרְתּוֹ, וְלָכֵן רָץ תַּכְף אֶל הַפְּרִיץ, וְסִפֵּר לוֹ
עַל "יְהוּדוֹן" הַנוֹשֵׂא אֶת הַתֶּאֱר "צִדִּיק" שֶׁנִּקְלַע לְאַכְסִנְיָה
וַיִּשְׁבֶּת שָׁם אֶת הַשָּׁבֶת, וְכִי תִהְיֶה זֶה הַזְדַּמְנוּת מְצִינָה
בְּשִׁבּוֹ לְהִתְחַקוֹת אַחֲרֵי מִנְהֲגֵי הַמְּשֻׁנִּים וְלַעֲרֹךְ מִכָּל זֶה
הַלְצוֹת עֲסִיסוֹת.

"רַעִיּוֹן עֲצוּם!" צוּהַל הַפְּרִיץ לְשִׁמְעַ דְּבָרֵי בְּעֶרְקֶע,
וְרוֹשֵׁם מִיד פֶּתֶק-פִּקְדָּה לְבַעַל הָאַכְסִנְיָה שְׂיִתֵּן לְבְּעֶרְקֶע
חֶדֶר מִיחַד לְשִׁבְתָּ הַקְּרוּבָה, כּוֹלֵל שְׁלֹשֶׁת הַסְּעֻדוֹת עַל
חֲשִׁבוֹן הַפְּרִיץ.

עם הפתק בידו רץ בערקע אל בעל האכסניה, אשר אם כי בלבד היה רוצה לשלח את בערקע לכל הרוחות, הרי לא היה יכול לסרב לפקדתו של הפריץ, ונאלץ היה לקבל את "אורחו" בסבר פנים יפות – ובאכסניה התחילו ההכנות לשבת.

ואמנם לאכסניה הגיע אחד מהצדיקים המפרסמים עם מנין חסידים מקרבים לשבת שם את השבת. עצם הנסיעה היתה לפלא בעיני המקרבים, ועוד יותר תמוה היה ענין החניה באכסניה נדחת זו, בה בשעה שהיתה עוד נהוית להגיע ללמברג לשבת. אך חסידים אינם שואלים שאלות. אם נוסעים – הרי ברור שייש צרך בכך אם כי המטרה אינה נראית לעין...

עם רדת הערב התפללו מנחה ואחר-כך פתחו בקבלת שבת.

הצדיק בעצמו עבר לפני התבה והתפלה היתה אש שלהבת. ההתלהבות והדבקות הרעידה את לבות השומעים, ואף בלבדו של החיט, בעל העברה, זו משהו... אך בהיותו שקוע במ"ט (59) שערי טמאה, לא שם לב לנצנוצי התשובה, אלא רכז את כל חושיו כדי לעקב אחרי תנועותיו של הרבי ולחקות את קולו המתמשך והמתרפק, ורוקם במחו את ההצגה העליזה שהוא יציג בפני הפריץ ומרעיו ההוללים.

מיד אחרי התפלה הסבו לסעדת השבת. הצדיק ישב בראש השלחן וחבירת החסידים תפסו את

מְקוֹמוֹתֵיהֶם לְאַרְךָ הַשְּׁלַחַן בְּשָׁנֵי הַצָּדִדִּים. בְּעֶרְקֵה הַתִּישָׁב
בְּקֶצֶה הַשָּׁנִי שֶׁל הַשְּׁלַחַן בְּדִיּוֹק מוֹל הַצַּדִּיק.

קָדְשׁוֹ עַל הַיּוֹם, נָטְלוּ יָדִים, וְהִגִּישׁוּ אֶת הַדָּגִים
וְשָׁאָר מֵאֲכָלֵי הַשִּׁבְת, בְּנֶהוֹג. עֵינֵי הַחֵיט הָיוּ נְעוּצוֹת כָּל
הַזְמַן בְּכַף שֶׁל הַצַּדִּיק וְאִזְכִּיּוֹ קָלְטוּ כָּל הֶגֶה שֶׁיִּצָּא מִפִּיו.

בְּאֻמָּצֵה הַסֵּעָדָה הַתְּחִיל הַצַּדִּיק בְּאַמִּירַת דְּבָרֵי
תוֹרָה, אֵךְ הַפַּעַם לֹא דִבֵּר עַל פְּרִשְׁת הַשְּׁבוּעָה, אֶלָּא פָּתַח
בְּדִבְרֵי כְּבוֹשִׁין, בְּתֹארוֹ אֶת גָּדֹל הָעֶנֶשׁ עַל עֲבֻרוֹת קְלוֹת
וְעַל עֲבֻרוֹת חֲמוּרוֹת, וְכִיצַד הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִפְרָע מִבְּעָלֵי
הָעֲבֻרוֹת שֶׁהִלְכוּ אַחֲרֵי עֲצַת הַיָּצֵר וְשָׁקְעוּ בְּזִהְמַת הַחֲטָא.
לְעֻמַּת זֹאת כִּמָּה גָּדוֹל שִׁכְרָם שֶׁל בְּעָלֵי הַתְּשׁוּבָה,
הַמִּתְחַרְטִים עַל חֲטָאֵיהֶם, וְחוֹזְרִים בְּתְשׁוּבָה בְּכָל לְבָבָם.

הַמְקַרְבִּים הַחֲלִיפּוֹ מִבְּטִים תְּמוּהִים, כְּשֶׁהֵם
מְנַסִּים לְנַחֵשׁ אֶת מִשְׁמַעוֹת הַשִּׁיחָה הַזֹּאת וְלַהֲבִין אֶת
הַכּוֹנֵה הַנִּסְתָּר שֶׁבְּדִבְרֵי הָרֵב: הָאֵם הַבְּחִין הָרֵבִי אֶצֶל
מִשְׁהוֹ אֵיזָה שֶׁרֶשׁ פּוֹרָה רֹאשׁ וְלַעֲנָה וְהוּא רוֹצֵה לְעַקְרוֹ
בְּעוֹדוֹ בְּאֵבֹן, וְלַהֲחִזִּירוֹ בְּתְשׁוּבָה? כִּךְ חָשַׁב כָּל אֶחָד בְּלִבּוֹ
עַד שֶׁבִּרְכוּ בְּרַפְת הַמָּזוֹן וְהִלְכוּ לְנוֹחַ.

אֵךְ שְׁנֵתוֹ שֶׁל בְּעֶרְקֵה נִדָּדָה בְּאוֹתוֹ לַיִל שַׁבָּת, וְהוּא
לֹא יָכוֹל הָיָה לְהִרְדֵּם. דְּבָרָיו הַבּוֹטִים שֶׁל הַצַּדִּיק, אֲשֶׁר
קָדָם הִתְיַחַס אֲלֵיהֶם בְּחִיּוֹךְ נִלְעָג עַל הַשְּׁפָתִים, הַחֲלוּ
לְחִזֵּר לְלִבּוֹ. הָיָה בְּרוּר לוֹ שֶׁהַדְּבָרִים מְכֻנִּים אֵלָיו. כָּל
הַקָּפָה שֶׁל הַשְּׂרָצִים שֶׁהִרְבִּי הִטִּיב כָּל כִּךְ לְתֹאֲרָה תְּלִיָּה

לו בצוארו... אף מנין יודע הצדיק, הבא ממרחקים, שהוא בערקע התדרדר בצורה כזו?

כל הלילה התהפך החיט על משכבו. הדרת פניו של הרבי רחפה כל הזמן לנגד עיניו. קולו הרועם ודבריו הנסערים הדהדו באזניו בלי הרף. לראשונה מזה זמן רב הרגיש בערקע תחושת אשמה, ולאט לאט התחיל לתפס מה גדולים הם החטאים שהוא חטא נגד א-לקי ישראל...

למחרת בבקר שוב התפללו בצבור. הצדיק עצמו עבר לפני התבה, ופה נשם הנעים בנעימה מתפללות הימים הנוראים ובנגונים שהזכירו את ימי התשובה. וכשהסבו לסעדת היום, שוב ישב בערקע בקצה השלחן בדיוק מול הצדיק, אשר מפעם לפעם נעץ בו את מבטו החודר, הבוחן כליות ולב. דומה שהצדיק מציץ עמק עמק לתוך נשמתו והוא רואה את כל מה שהוא עולל בזמן האחרון, כאלו הכל גלוי וידוע לפניו ושום דבר אינו נעלם ממנו...

וגם עכשו היה נושא שיחתו של הצדיק ענין הפגם שהאדם גורם על ידי חטאיו ואף על פי כן גדול כחה של תשובה, שעל ידה אפשר לתקן הכל ולהפוך את החובות לזכויות... הדברים יצאו מפי הרבי בקול חוצב להבות אש וחדרו ישר למעמקי הלב. בערקע ישב בראש מרכן, כשהוא מנסה להסתיר את פרץ הדמעות שהחלו מתגלגלות על לחייו...

בָּצִלוּ שֶׁל הַצַּדִּיק

אַחַר כֵּן בָּרְכוּ בִּרְכַּת הַמָּזוֹן וְהָלְכוּ לְנוּחַ. בְּעֶרְקָע
כָּבֵר לֹא זָז מֵהָאֲכֻסָּנִיהָ. הוּא נִכְבָּס לְחִדְרוֹ שְׁקוּעַ
בְּהִרְהוּרִים כְּבִדִּים.

בְּסַעֲדָה הַשְּׁלִישִׁית הִרְחִיב הַצַּדִּיק אֶת הַדְּבֹר עַל
הַמַּעֲלוֹת שֶׁל בַּעַל הַתְּשׁוּבָה, כִּמָּה גָּדוֹל שִׁכְרוֹ וּלְאִיזוֹ
מַדְרָגוֹת הוּא יָכוֹל לְהִגִּיעַ, שֶׁהִרִי 'בְּמָקוֹם שֶׁבַעֲלִי תְּשׁוּבָה
עוֹמְדִים אֵין צַדִּיקִים גְּמוּרִים יְכוּלִים לַעֲמֹד'.

אַחֲרֵי תַּפְלִית עֲרַבִּית הַבְּדִילוֹ עַל הַפּוֹס, וְהַחֲסִידִים
שֶׁהִגִּיעוּ מֵהַסְבִּיבָה לַהֲיוֹת בְּצוֹתָא עִם הַצַּדִּיק, קָבְלוּ אֶת
בִּרְכַּת הַפְּרָדָה וְנִסְעוּ לְדֶרֶכָם. הָרַבִּי נִכְבָּס לְחִדְרוֹ, וּבְעֶרְקָע
הַתַּחִּיל לְהַסְתוֹבֵב בְּפֶרוֹזְדוֹר בְּלִי לָדַעַת אֶת נַפְשׁוֹ מֵרַב
מְבוּכָה. הוּא פָּסַע הֵנָּה וְהֵנָּה מְבִלִּי לַמָּצָא מְרֻגָּע לְנַפְשׁוֹ.

פרק שלישי

דרכי תשובה

דברי ההתעוררות של הצדיק, שנגעו בנימים הנסתרים שבנפשו, עוררו סערה עצומה בלב. הציורים של הגיהנם והגן-עדן שהצדיק תאר בשיחותיו במוחשיות רבה, לא משו מנגד עיניו. לרגע נדמה לו שהנה הוא כבר נמצא בעולם האמת, הנה מביאים אותו בפני בית דין של מעלה, ומחנות מחנות של אלפי מלאכי חבלה, שנוצרו על ידי עוונותיו הרבים, מקיפים אותו מכל צד וקורעים מבשרו גזרים גזרים, ואחר כך מטילים אותו לתוך איזה תהום עמק והוא נופל ונופל, יורד יורד לשאול תחתיות, המעמיק והולך ללא סוף.

זעה קרה בסתה את כל גופו. הוא חומק החוצה ומתחיל לצעד בתוך החשך. עננים כבדים מכסים את השמים, וגשם טורד הדולף בלי הרף ומרטיב אותו עד לישד עצמותיו מזכיר לו שבטעם עדין הוא לא מת, הוא עוד חי בעולם הזה, וכאן עוד אפשר לחזר בתשובה. עדין לא הכל אבוד. יש רק להתגבר על המכשולים להשתחרר מהשפעת היצר הרע, להלחם נגד ההרגלים הרעים, וכך להנצל מדינה של גיהנם.

אולם איך עושים זאת? איך מגיעים לשערי התשובה? כיצד מתחילים ובמה פותחים? הרי למדן גדול אף פעם לא היה. אי פעם בעבר היה לומד דף גמרא, או מקשיב לדרשה של מגיד, אבל מזה זמן רב התיחס לכך בבוז ובלעג, בנצלו את כל הענין כחומר להלצותיו ולבדיחותיו, ואם כן, איך אפשר להנתק מעבר כה מכער ולהתקרב לדרכי התשובה?

והנה עומד בערקע על יד דלת חדרו של הצדיק. הוא השתנה בלו, מכנס בתוף עצמו, שבור ורצוץ, לגמרי לא אותו בערקע...

בעל האכסניה נצב מרחוק, מתבונן בתדהמה ואינו מאמין למראה עיניו. מי היה יכול לעלות על דעתו שדברי הצדיק ישפיעו על בערקע במדה כזו, עד שהוא עומד כעת נרעש ונפחד בחצות הלילה ומתחנן שיתנו לו להכנס אל הצדיק כדי להתנדות על חטאיו ולקבל על עצמו את תשובת המשקל.

הדלת נפתחת - ובערקע נמצא בפנים, ביחידות אצל הרבי. זרמי דמעות זולגות מעיניו. הוא בוכה ומקונן, מכה באגרופיו על לבו, ומונה בקול את כל החטאים והעוונות והפשעים שעבר בימי חייו; את העברות שבין אדם למקום ואת העברות שבין אדם לחברו. עד היכן הגיע בשפלותו הנוראה בהתמרדו נגד מצות הבוֹרֵא. באיזו צורה נלעגת עשה לצחוק ולקלס כל מנהג יהודי וכל דבר שיש בו ריח של קדשה. היצר הרע שלט בו

שלטון בלי מצרים וסחב אותו מטה מטה עד לדיוטה
תחתונה. האם יש עוד תקנה למומר להכעיס במוהו
לשוב בתשובה?!

"אני מוכן לעשות הכל כדי לכפר על עוונותי" —
קרא בערקע מנהמת לבו — "יורה לי הרבי את הדרך
לתשובה, וטיל עלי לעשות את הדברים הקשים ביותר:
תעניות, סגופים וענויים, ואני מקבל עלי הכל ברצון. שום
דבר לא יבצר ממני ובלבד שבורא העולם, החפץ
בתשובת רשעים, ירחם עלי, יתן יד לרשע כמוני וישיבני
אליו..."

בערקע נפל לרגלי הצדיק והתחנן: "אני רוצה
לחזר ולהיות יהודי, רבי! אני רוצה להיות שוב בעל
מלאכה פשוט, איזה בערקע חיט היושב בחדרו הדל
בלמברג, מתפרנס בדחקות, ועובד את בוראו מבלי לבא
אליו בטרוניות..."

הצדיק ישב נדהם נכח שטף דבוריו של בערקע.
מודיו של הברנש היה ברור שהוא לא פסח, רחמנא
לצלן, על שום עברה שבתורה. ואם כן, מה עושים עם
ברנש כזה? האם יתכן שאדם כזה יתהפך מן הקצה אל
הקצה, יחלץ ממעמקי הטמאה ויעבר לעולם הקדשה?
קשה מאד להאמין בכך. אף האם אין זה אלא הרהור
גרידא שמחר או מחרתים הוא יפוג ויעלים כיום אתמול כי
יעבר, והוא יחזר שוב אל הגוים, רחמנא לצלן, ושוב יעבר

על כל העברות שבעולם ויטבע ביון הטמאה יותר
ויותר...?

הצדיק נאנח עמקות. הוא קם מבסאו והחל פוסע
בחדר הנה והנה. מה עושים, לבל ידח ממנו נדח? לפתע
עצר ממהלכו והתיצב על יד בערקע.

"מה פרושה של תשובה?" - קרא הצדיק
בהחדירו את מבטו בפני בערקע - "ראשית, חייב בעל
התשובה להתרחק מהסביבה הנכרית, להנזר ממאכלות
אסורות, להתחיל להתפלל כל יום בצבור ואחר כך גם
להתענות בימי שני וחמישי, והשם יתברך יהיה בעזרו!"

אולם בערקע רואה בתשובת הצדיק דברים
פשוטים מדי וחושש שהצדיק אינו תולה בו תקוות
מרבות. לא יתכן שבשביל בעל עברה כמוהו תספיק
תשובה כזו...

הוא פורץ אפוא שוב בבכי ובזעקת שבר:

"יסלח לי, כבוד הצדיק הקדוש, אולם מתירא אני
שקמא הוא דוחה אותי בקש... מי כמוני יודע עד מה עצמו
עוונותי ופשעי ומה גדולה אשמת, ולכן יודע אני שאין די
בתשובה כזו כדי לכפר על עברות כאלה. יוציא נא למעני
תשובת משקל כבדה ביותר בהתאם לחמרת האשמות...
הלואי ויכליתי לקרע את סגור לבי ולשכנע רום מעלת
צדקתו שאני מתחרט באמת ובתמים על כל מה שעשיתי
וכי עז רצוני לשוב בתשובה שלמה. שום דבר לא יהיה

קִשָּׁה עֲבוּרִי וְלֹא אֶרְתַּע מִשּׁוּם מְשִׁימָה. אֲנִי מוֹכֵן לְצִיַּת
לִפְקֻדָּתוֹ וְלִקְלִים אֶת כָּל מָה שִׁיִּצְוָה עָלַי מִבְּלִי לִסְטוֹת בְּקוֹצוֹ
שֶׁל יו"ד. אֲפִלוּ אִם אֵין לִי בִפְרָה אֶלֶּא מִיָּתָה, אֲנִי מוֹכֵן לְבֹא
בְּאֵשׁ וּבַמֵּיִם וּבִלְבָד שְׁאֲזָכָה לִסְלִיחָה וּמַחִילָה. יְחוּס נָא
הַצַּדִּיק עַל נִשְׁמָה טוֹעָה וְנִדְחַת כְּמוֹנִי וְאַל יִתֵּן לִי לִטְבַּע
יוֹתֵר בֵּינִי הַמְּצוּלָה. אֲנִי בְּטוֹחַ שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלַח
אֶת מַעֲלָתוֹ לְכָאן רַק לְמַעֲנִי. בּוֹדְאִי יֵשׁ לִי עוֹד זְכוּת כְּלִשְׁהִי
בְּשָׂמִים, אוֹ שְׁזָכוּת אֲבוֹתַי הִיא שְׁעֵמֶדָה לִי לִפְתּוֹחַ בְּכַפִּי
אֶת פֶּתְחֵי הַתְּשׁוּבָה. אָנָּה, אֵל יְחֻשֵׁשׁ לְגִמּוֹר אֶת הַמְּשִׁימָה
וְלִהְרָאוֹת לִי אֶת דֶּרֶךְ הַתְּשׁוּבָה הַנְּכוֹנָה. יַעֲזֹר לִי לְהִגִּיעַ אֶל
דֶּרֶךְ הָאֱמֶת וְיוֹרְנִי בִּיצֵד לְהִתְקַרֵּב לְאֲבִינוֹ שֶׁבְּשָׂמִים..."

דְּמָמָה כְּבִדָּה הַשְׁתַּרְרָה בַּחֲדָר. בְּעֶרְקֶע עֵמֶד שְׁחוּחַ
וְנִדְכָּה וְצָפָה לְמוֹצָא פִּיו שֶׁל הָרַבִּי, אֲשֶׁר שָׁקַע בְּהִרְהוּרִים
כְּבִדִּים. לְאַחֵר הַפּוּגָה אֲרָכָה הִגִּיעוּ לְאֲזִנּוֹ שֶׁל בְּעֶרְקֶע
דִּבְרָיו שֶׁל הָרַבִּי כָּאלוֹ מִמְּרַחֲקִים:

"שְׁמַעֲנִי בְּעֶרְקֶע!" - קָרָא הָרַבִּי - "בִּתְחִלָּה אֲמַנֵּם
לֹא הָאֲמַנְתִּי שְׁאֵתָה מִתְכַּנֵּן לְכָךְ בְּרִצְיוֹנִית. אַךְ עַתָּה אֲנִי
יּוֹדֵעַ שְׁאֵתָה רוֹצֶה בָּאֱמֶת לָשׁוּב בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה וְלִהְתַּחִּיל
הַכֵּל מִחֻדָּשׁ. וּבִכֵּן הִסְכַּת וּשְׁמַע:

"כְּדִי לְהִגִּיעַ לְתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה וְלִזְכוּת לִסְלִיחָה
וּמַחִילָה גְּמוּרָה, עָלֶיךָ לְקַבֵּל עַל עֲצָמְךָ לְהִתְעַנּוֹת בְּכָל
יָמוֹת הַשָּׁבוּעַ בְּרִצְיּוֹת, כְּלוֹמַר לְצוּם מִשְׁבֹּת לְשִׁבֹּת, מִבְּלִי
לְטַעַם שׁוּם דָּבָר. רַק בְּשִׁבֹּת, שֶׁהִתְעַנִּית בָּהּ אֲסוּרָה,
תִּפְסִיק אֶת הַצּוּם וְתֹאכַל וְתִשְׁתֶּה כְּדִי לְקַיֵּם מִצְוַת עֹנֶג

שבת. בצאת השבת תתחיל שוב לצום כל ימות השבוע עד השבת הבאה. באפן כזה תמשיך עד שיודיעו לך מן השמים להפסיק את הצום. מובן מאליו שבימי הצום, תאמר פעמים ביום ודוי, בחרטה על העבר ובקבלה על העתיד, תאמר תהלים בכונה גדולה ותעסק בתורה עד כמה שידך מגעת. וכשתעשה כל זאת בדיוק כפי שאני מצוה עליך, אני מבטיחך שתשובתך תתקבל ברצון ויתזכה לכפרה גמורה על כל עוונותיך".

פרק רביעי

מחילה גמורה

בערקע החיט קבל על עצמו לעשות ולקיים
בנאמנות ובדיקנות כל מה שהצדיק צוה עליו.

על אחזת הפריץ לא רצה יותר להסתפל. הוא
חפץ היה להיות הרחק כמטחוי קשת מהמקום בו בצע
כל כך הרבה עברות. הוא עזב אפוא את הכפר ללא
שהיות ויצא העירה – חזרה ללמברג.

בהגיעו העירה עם עלות השחר, חפש לו ראשית
כל בית בנסת באזור נדח בקצה העיר, מקום שם לא
הכירוהו. הוא השתפך בתפלה בבכי ובתחנונים מעמק
הלב, ונשקע את כל עצמותיו באימה ברדת ובזיע בתפלת
שחרית זו, הראשונה שלו מזה זמן רב. התפלה נמשכה
שעה ארפה, כל המתפללים כבר עזבו את בית הנסות,
אך בערקע אינו מסים את תפלתו. השמש, שתחלה לא
רצה להפריע לאורח הזר בתפלתו הנלהבת, לא יכול היה
להמתין יותר, והוא בגש אל בערקע ובקשו שיסיים את
תפלתו, כי רוצה הוא לסגר את בית הנסות.

בְּשִׁמְעוֹ אֶת דְּבָרֵי הַשָּׁמַשׁ, פָּנָה אֵלָיו בְּעֶרְקָע
בְּבִקְשָׁה, בְּהַדְּגִישׁוֹ כָּל מְלָה וּמְלָה בְּנִעְיָמָה כְּזוֹ בָּאָלוּ כָּל
חַיֵּיו תְּלוּיִים בְּמַלְוֵי בִקְשָׁתוֹ ז':

"יֵשׁ לִי מִשְׁאָלָה גְדוֹלָה אֵלַי, וְאֲנִי מִתְחַנֵּן לִפְנֵיךְ
שֶׁלֹא תִשָּׁיב אֶת פְּנֵי רִיקִם. קִבַּלְתִּי עַל עֲצָמִי לְהִתְעַנּוֹת
מִשְׁבֶּת לְשִׁבְתָּ, וְעַז רְצוֹנִי לְהִשָּׁאֵר כָּאֵן בְּבֵית הַכִּנְסֶת
בְּמִשְׁךְ כָּל הַשָּׁבוּעַ, כְּדִי שֶׁלֹא יִפְרִיעוּ לִי בַעֲבוּדַת ה', וְאֲנִי
מִבְקֵשׁ מִמֶּךָ שֶׁתִּרְשָׁה לִי לְהִשָּׁאֵר כָּאֵן כָּל יְמֹת הַשָּׁבוּעַ.
מִקוּמִי יִהְיֶה בַתְּבָה הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר מִתַּחַת לְבִימָה, שֵׁם
אֶהְיֶה סָגוּר בְּמִשְׁךְ כָּל הַזְּמַן שֶׁהַמִּתְפַּלְלִים נִמְצָאִים בְּבֵית
הַכִּנְסֶת, וְכֹאֲשֶׁר אַחֲרוֹן הַמִּתְפַּלְלִים יַעֲזֹב אֶת הַמָּקוֹם,
תִּפְתַּח אֶת הַתְּבָה וְתִתֵּן לִי לְצֵאת מִמִּחְבּוֹאִי, כְּדִי שֶׁאוּכַל
לְבַלּוֹת אֶת זְמַנִּי בַתּוֹרָה וּבַתְּפִלָּה בְּבֵית הַכִּנְסֶת, וּבִפְרוֹדוֹר
אוּכַל לִישֵׁן קֶצֶת וּלְנוּחַ לְפִי הַצֶּרֶף. וּבְהִשְׁכַּמַת הַבֹּקֶר,
כְּשֶׁתִּשׁוּב לִפְתַּח אֶת בֵּית הַכִּנְסֶת, תִּסְגֹּר אוֹתִי שׁוֹב
בַּתְּבָה...

"זֶה יִהְיֶה מִנְהַגִּי בְּמִשְׁךְ כָּל הַשָּׁבוּעַ" - הַמְּשִׁיךְ
בְּעֶרְקָע – "וְאֵלֹהֵי בְלִיל שַׁבָּת, כֹּאֲשֶׁר כָּל הַקֹּהֵל יַעֲזֹב אֶת
בֵּית הַכִּנְסֶת, אַחֲרֵי קִבַּלְתָּ שַׁבָּת וְתִפְלַת עֲרֻבִית, תִּתֵּן לִי
לְצֵאת מִהַתְּבָה. אֲנִי אֵלֶיךָ אֶל בֵּיתִי לְסַעֲדַת הַשַּׁבָּת, כִּי הִנְנִי
תּוֹשֵׁב הַמָּקוֹם..."

הַשָּׁמַשׁ הַקָּשִׁיב בְּדְרִיכוֹת מְרֵבָה לְמִשְׁאֲלָתוֹ
הַמוֹזָרָה שֶׁל הַיְּהוּדֵי הַבִּלְתִּי מִכָּר, וּבִרְאוּתוֹ שֶׁהִלָּה מִתְכַּנֵּן

לִכְךָ בְּמֵלֶא הֶרְצִינוּת, לֹא נִתְּנוּ לְבוֹ לְסָרֵב, וְהוּא הִבְטִיחַ לוֹ שְׁיַעֲשֶׂה לְמַעַנְוֹ אֶת כָּל מָה שֶׁהוּא בִקֵּשׁ מִמֶּנּוּ.

כִּךְ נִשְׁאָר הַחֵיט בְּבֵית הַכְּנֶסֶת, וּבְמִשְׁךְ הַשְּׁעוֹת הָרַבּוֹת שֶׁבֵּית הַכְּנֶסֶת הָיָה סָגוּר עֶסֶק בַּתּוֹרָה וּבַתְּפִלָּה וְהַפִּיל תַּחֲנוּנוֹ בְּפָנָיו רַבּוֹן הָעוֹלָמִים, בְּבִקְשׁוֹ סְלִיחָה וּמַחִילָה וְכַפָּרָה עַל עֲוֹנוֹתָיו. כָּל יוֹם גָּמַר אֶת כָּל סֵפֶר הַתְּהִלִּים בְּבִכּוּיֹת מְרַבּוֹת, כְּאִשֶּׁר יָם שֶׁל דְּמָעוֹת שׁוֹטֵף מֵעֵינָיו, וּבִשְׁאֵרִית הַזְּמַן לָמַד תּוֹרָה כְּמִדַּת יְכָלָתוֹ, וְעָצָם הָעֲבֹדָה שֶׁעָדִין נִשְׁאָר מִשְׁהוּ בְּזִכְרוֹנוֹ מִמָּה שֶׁלָּמַד בְּיָמָיו נְעוּרָיו, נִתְּנָה לוֹ קֶצֶת עִידוּד וְחִזְקָה בּוֹ אֶת הַתְּקוּהָ שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִקְבֹּל אֶת תְּשׁוּבָתוֹ וְכִי תַעֲבִיחוּתוֹ וְסָגוּפּיוֹ יִתְקַבְּלוּ לְרָצוֹן לִפְנֵי אֲדוֹן כָּל.

כָּכָל שֶׁהַתְּקַרְבָּה הַשָּׁבֶת, כֵּן הָיָה לוֹ קֵל יוֹתֵר לְסַבֵּל אֶת יְסוּרֵי הָרָעֵב. הַהֲרַגְשָׁה שֶׁהִנֵּה יָגִיעַ יוֹם הַשָּׁבֶת הַקְּדוֹשׁ וְהוּא יֵצֵא מִמָּקוֹם מְסֻתָּרוֹ וְיִלֹּךְ הַבֵּיתָה, אֶל אִשְׁתּוֹ וְיִלְדָיו וְיִקְרִים אֶת הַשָּׁבֶת כְּהִלְכָתָהּ כְּמִצְוַת הַבּוֹרָא וְגַם יִסְעֵד אֶת לְבוֹ בְּסַעֲדַת הַשָּׁבֶת, נִתְּנָה לוֹ אֶת הָעֵז לְהִתְחַזֵּק וּלְקַבֵּל הַכֹּל בְּאַהֲבָה וּבְסִבְלָנוּת.

מֵאִידֶךָ, הָיָה בְּעֶרְקָע מְלֵא חֲרָדָה בְּנִסּוֹתָיו לְתֹאֵר לְעַצְמוֹ כִּיצַד תִּקְבֹּל אֶת פָּנָיו אִשְׁתּוֹ הַכְּשֶׁרָה וְהַצְנוּעָה, שֶׁהוּא הַשְּׁבִיעַ אוֹתָהּ סָבֵל כֹּה רַב, גֶּרֶם לָהּ חֲרָפָה וּבוֹשָׁה וְשָׁבַר אֶת לְבָהּ בְּהִתְנַהֲגוּתוֹ הַנִּלְוָזָה. וְהָרִי אֵין הִיא יְכוּלָה לְדַעַת עַד כִּמָּה נִשְׁתַּנָּה בְּיָמִים סְפוּרִים אֵלָה וּבּוֹדָאִי לֹא תִתֵּן לוֹ לַעֲבֹר עַל סֵף הַבֵּית. אֵךְ אֵין בְּרָרָה, יְהִיָּה מָה

שְׁיֵהִיָּה... סוף כל סוף היא תהיה מכרחה להבחין בשנוי
שָׁחַל בו ועוד תשבע נחת ממנו.

לבסוף הגיע זמן כניסת השבת. קהל המתפללים
התאסף בבית הכנסת. החזן פתח בתפלת קבלת שבת,
ולאחר סיום התפלה התפזר כל אחד לביתו.

לבו של בערקע, שהיה מסתר בתבה הסגורה
אשר מתחת לבימה, החל לדפק בחזקה, כאשר בית
הכנסת התרוקן. הוא צפה בדריכות לרגע שאחרון
המתפללים יעזב את בית הכנסת, והשמש ישחרר אותו
ממאסרו. אולם הוא חכה לשוא. הקהל עזב את בית
הכנסת, ויחד אתם גם השמש ששכח לגמרי את בערקע
ואת ההבטחה שנתן לו, והלך לו הביתה לסעד את סעדת
השבת.

הנרות והעששיות התחילו לדעוך, ובבית הכנסת
השתררה אפלה. והוא, בערקע, יושב מבודד לבדו בתבה
הסגורה, רעב ותשוש אחרי צום של ששה ימים רצופים,
מבלי שיוכל לקדש על היין ולקיים את מצות ענג שבת,
והריהו כמנדה מא-לקים ואנשים...

יותר לא יכול היה בערקע לשלט בעצמו. כל
מעיונות הדמעות שלו נפתחו בבת אחת, והוא געה
בבכייה נוראה:

"רבובו של עולם!" שפף את שיחו לפני המקום,
"אני רואה שתשובתי לא נתקבלה, וסלקת אותי לגמרי

מִמַּחְצָתְךָ, כִּי אַחֲרֵת לֹא הָיָה הַשְׁמֵשׁ שׁוֹכֵחַ אוֹתִי, וְהָיָה
מִשְׁחָרֵר אוֹתִי מִכָּלָי. וּמִכִּיּוֹן שְׁאֲכִי יוֹדֵעַ שְׁשׁוּם דָּבָר אֵינוֹ
מִתְרַחֵשׁ בְּלִי הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית, אֲנִי רוֹאֶה בְּכָךְ אוֹת שְׁאֵינְךָ
רוֹצֶה יוֹתֵר לֹא בִּי וְלֹא בַּתְּשׁוּבָתִי וְלֹא בְּסִגּוּפִי.

"עוֹנוֹנוֹתִי אֲשֶׁר רַבּוּ מִסֵּפֶר יִצְרוּ בְּיָדָי חֹמֶת בְּרָזֶל
הַמִּפְסִיקָה בֵּינִי לְבִינְךָ, עַל כֵּן אֵין לִי בִּרְרָה אֲלֵךְ לְבִקֵּשׁ
מִלִּפְנֵיךָ, אָבִי וּמַלְכִּי, לָרַחֵם עַל נִשְׁמָה תּוֹעָה כְּמוֹנִי וְלִשְׁמִי
הַזֶּה לְחַיֵּי שְׁהִפְכוּ עָלַי לְנֶטֶל לְבָלִי נִשְׂאָ. קַח נָא אֶת נִשְׁמָתִי
וְתֵהָא מִיתָתִי כְּפָרְתִי, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָּה
עַל עֲבֵרוֹת יְדוּעוֹת, שֶׁרַק מִיתָה מְכַפֶּרֶת עֲלֵיהֶן".

כָּךְ שָׁטַח בְּעֶרְקֶךָ אֶת תַּחֲנוּנִי לִפְנֵי אָבִיו שְׁבַשְׁמִים
בְּלֵב שְׁבוּר וְרָצוּץ וּבִזְעָקָה גְּדוֹלָה וּמְרָה, עַד שֶׁמֶרֶב עֵיפוֹת
וְחִלְשָׁה נִרְדָּם וְשָׁקֵעַ בַּתְּרִדְמָה עֲמָקָה.

וְהִנֵּה בְּשִׁנְתּוֹ שׁוֹמֵעַ פְּתָאֵם בְּעֶרְקֶךָ אֵיךְ מִשְׁהוּ
מַדְבֵּר אֵלָיו בְּקוֹל שְׁלֹא מִהָעוֹלָם הַזֶּה: אֵל תִּתְּיָאֵשׁ וְאַל יִפֹּל
רוּחְךָ! יֵשׁ תִּקְוָה לְשָׂה הַנִּדְחָת... רַק חֲזֵק וְאַמֵּץ!

וּבַעֲדוֹ מְנַסֶּה לִרְאוֹת מִי הוּא הַמַּדְבֵּר אֵלָיו, מִתְגַּלֶּה
אֵלָיו בְּחִלּוּמוֹ אֵלֵיהֶוּ הַנְּבִיא שֶׁבָּא אֵלָיו לְנַחֲמוֹ וּלְחַזְקוֹ
וְלֹאֲמָצוֹ...

"שְׁלַחוּ אוֹתִי מִן הַשָּׁמַיִם לְבִשָּׁר לֶךְ אֶת הַבְּשׂוּרָה
הַטּוֹבָה שֶׁתְּשׁוּבָתְךָ נִתְקַבְּלָה" - אָמַר לוֹ אֵלֵיהֶוּ הַנְּבִיא -
"מַעֲתָה אֵינְךָ צָרִיךְ לָצוּם יוֹתֵר. עוֹד מַעֲט יָבֹא הַשְׁמֵשׁ
וְיוֹצִיאָךְ מִן הַמִּסְגָּר, תִּלְךָ לְבֵיתְךָ וְתִתְעַנֵּג עַל הַשִּׁבְתָּ

בְּמִצּוֹת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. מִיַּד אַחֲרֵי שִׁבְתַּת תִּמְכַּר אֶת נַחֲלַת
בֵּיתְךָ וְתִקְנֶה לָּךְ צָרִיף קָטָן עַל יַד הַמִּקְוָה, וְאֲנִי אָבֹא אֵלֶיךָ
כָּל לַיְלָה כְּדִי לְלַמֵּד אוֹתְךָ תּוֹרָה".

מִיַּד לְאַחֵר מִכֵּן נִעְלַם מַעֲיָנִיו אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא,
וּבְעֶרְקָע הִתְעוֹרֵר וְהִנֵּה חֲלוֹם. הוּא הָבִיט סְבִיבוֹ וְרָאָה
שֶׁעֵדִין הוּא נִמְצָא בַּתְּבָה הַנְּעוּלָה. בְּלִבּוֹ הִתְחוֹלְלָה סִעָרָה
אִימָה: הֵיטָכֵן שָׁכַל זֶה אֵינּוּ אֶלָּא חֲלוֹם שָׂוָא?!

אוֹלָם כְּשֶׁשָּׁחֲזָר אֶת כָּל פְּרִטֵּי הַחֲלוֹם הַבִּלְתִּי רָגִיל,
הִגִּיעַ לִיַּדִּי מִסְקָנָה, שְׁעוֹד מַעֵט קֵט יוֹכַל לְהוֹכֵחַ אִם יֵשׁ
בְּחֲלוֹם דְּבָר שֶׁל מִמָּשׁ, שֶׁהָרִי אִם אָמְנָם יָבֹא תִכְף הַשִּׁמְשׁ
לִפְתָּח לוֹ אֶת הַפֶּתַח, אֵין סִפֵּק שֶׁהִיא זֶה בְּאֶמֶת הַמִּלְאָךְ
הַמְּבֹשֵׁר שֶׁבָּא אֵלָיו בְּחֲלוֹמוֹ, וְכִי עָלָיו לְקַיֵּם בְּשִׁלְמוֹת אֶת
כָּל מֶה שֶׁהוּא אוֹמֵר לוֹ. אֲךָ אִם הַשִּׁמְשׁ לֹא יִגִּיעַ, יֵדַע שֶׁהִיא
זֶה חֲלוֹם שָׂוָא.

בְּעֶרְקָע לֹא הִסְפִּיק לְגַמֵּר אֶת מַחְשַׁבְתּוֹ, וְהִנֵּה הוּא
שׁוֹמֵעַ שְׁפוֹתָחִים אֶת דְּלֹתוֹת בֵּית הַבְּנִסָּת וּמִיַּד נִשְׁמָעִים
צִעְדֵּיו שֶׁל הַשִּׁמְשׁ הַמִּתְקַרְבִּים לְמַחְבּוֹאוֹ.

בְּיָדִים רוֹעֵדוֹת פָּתַח הַשִּׁמְשׁ אֶת דְּלֹת הַתְּבָה,
וּבִרְאוֹתוֹ אֶת בְּעֶרְקָע, הוּא נָפַל עַל צִנְאָרוֹ וּבִקֵּשׁ מִמֶּנּוּ
סְלִיחָה עַל שֶׁשָּׂכַח אוֹתוֹ בְּעֵת שֶׁסָּגַר אֶת שַׁעְרֵי בֵּית
הַבְּנִסָּת.

"וּבְאֶמֶת הָרִי זֶה מַעֲשֵׂה פֶּלֶא" - הוֹסִיף הַשִּׁמְשׁ –
"גְּמַרְתִּי מִזְמַן אֶת סִעֲדַת הַשִּׁבְתָּ וְשִׁכְבְּתִי לִישׁוֹן, אֲךָ פִּתְאֹם

מוֹפִיעַ בְּחִלּוּמִי אִישׁ שְׁיִיבָה, בַּעַל הַדֶּרֶת פָּנִים נִפְלְאָה, וְהוּא
פּוֹנֶה אֵלַי וְאוֹמֵר לִי: 'רוּץ מִהֵר לְבֵית הַכְּנֶסֶת וְהוֹצֵא אֶת
בַּעַל הַתְּשׁוּבָה מִהַתְבָּה, אַחֲרֵת לֹא תִהְיֶה תִקְוָה
לְאַחֲרִיתָךְ'. הִתְלַבְּשָׁתִי אִפּוֹא חִישׁ מִהֵר וְרָצָתִי לְכָאן כְּחֵץ
מְקֻשֵּׁת. אָנָּה, מַחַל לִי עַל שִׁגְרָמָתִי לָךְ צַעַר בְּשִׁגְגָה".

עָתָה כָּבֵד הִיא בְּרוּר לְבַעֲרָקָה, כִּי אֲכֹן זָכָה
לְתִשׁוּעָתָה. ה' הוּא נֶחֱפֵז אִפּוֹא לְלַכֵּת הַבַּיִתָּה וְלִבּוֹ מָלֵא עַל
גְּדוּתָיו מֵרַב תּוֹדָה וּבִרְכָּה לְשִׁמּוֹ וְיִתְבָּרַךְ...

פֶּרֶק חֲמִישִׁי

כְּתִינוּק שְׁנוּלָד מִחֶדֶשׁ

בְּעֲלִיצוֹת וּבְלֵב קל צֶעֶד בְּעֶרְקֶע לְעֵבֶר בֵּיתוֹ
שְׁנַמְצָא בְּקֶצֶה הַשְּׁנִי שֶׁל הָעִיר. בְּחוּץ דָּלֶף הַגֶּשֶׁם וְהָרוּחַ
חֲדָרָה לְעֶצְמוֹת – אוֹלָם בְּעֶרְקֶע לֹא הִרְגִּישׁ בְּכָף כָּלָל. גַּם
הָרָעַב לֹא הִצִּיק לוֹ יוֹתֵר אִם כִּי שוּם דָּבָר לֹא בָּא אֶל פִּיו
מִמוֹצָאֵי שַׁבָּת שְׁעִבְרָה. הוּא הָיָה נֶרְגָּשׁ וְנִסְעָר כִּלּוֹ מְרֵב
אֲשֶׁר וְגִיל פְּנִימִי. הִתְחַשֵּׁק לוֹ לְצֵאת בְּרִקּוּד שְׁלֹאחֵר חֲצוֹת
בְּתוֹךְ הָרְחוֹבוֹת הַגְּשׁוּמִים.

לְבִסּוֹף הִגִּיעַ לְבֵיתוֹ, שֶׁהָיָה סָגוּר כְּמוֹ כָּל הַבָּתִּים
שֶׁמִּסְבִּיב, וּבְנֵי הַבַּיִת נָמוּ אֶת שְׁנֵתָם. בְּעֶרְקֶע דָּפַק בַּדְּלֵת:

"חֲנָה! פִּתְחִי אֶת הַדְּלֵת! זֶה אֲנִי, בְּעֵלָךְ בְּעֶרְקֶע..."

אִשֶּׁת הַחֲזִיט הִתְעוֹרְרָה מִשְׁנֵתָהּ, וּבִשְׁמָעָהּ
שֶׁבְּעֵלָה הוּא הַדּוֹפֵק בְּשָׁעָה כֹּה מֵאֲחֶרֶת, נִתְקַפָּה בַּחֲמַת
זַעַם וְהִתְנַפְּלָה עָלָיו בְּמַלִּים מְרוֹת בְּיוֹתֵר:

"אֵיפֹה הָיִיתָ כָּל הַזְּמַן, מוֹמֵר לְהִכָּעִיס כְּמוֹךָ? מָזָה
חֲדָשִׁים רַבִּים לֹא הִרְאִיתָ אֶת צִלְךָ כָּאוֹ, וְאִיזוֹ רוּחַ רָעָה
הַבִּיָּאָה אוֹתְךָ פֹּה עֲכָשׁוּ בְּעֶצְמוֹ שֶׁל לַיִל הַשַּׁבָּת לְאַחֵר
חֲצוֹת? לָךְ לָךְ אֵל הַגּוֹיִם שְׁלָךְ וְאֵל הַפְּרִיצִים הַהוֹלְלִים וְהַנֶּחֱץ

לי לנפשי... האם לא די בצרות ובבזיונות שסבלתי ממך עד כה? הייתי מלאת תודה לה' בחשבי שזכרך בבר הולך ונשכח מלב הבריות, והנה שוב החזיר אותך השטן לכאן להשבת לי את מנוחת השבת..."

כך שפכה אשת החיט את כל חמתה על ראש בעלה, מבלי שיהיה לה משג קל שבעלים איזה שנוי התחולל בבעלה במשך השבוע האחרון.

בערקע מצדו, שלא כהרגלו, לא השיב לה אף במלה קשה אחת על כל חרופיה וגדופיה, ביצעו עד כמה היא צודקת בטענותיה וכי אכן הכל מגיע לו, עקב כל הסבל והענויים שגרם לאשתו המסכנה. ולכן השיב בשפה רכה ובתחנונים מרבים:

"חנה, עטרת ראשי, עשי נא עמדי חסד, אם לא למעני, הרי למען כבוד קדשת השבת. פתחי את הדלת ותני לי להכנס לבית. אני רוצה לעשות קדוש ולאכל את סעדת השבת כמצות השם יתברך".

דברים נכנעים כאלה, שאשת החיט לא הייתה רגילה לשמע מפי בעלה השכור וההולל, הגבירו עוד יותר את מבוכתה. האם זהו בעלה? האם זהו אכן בערקע שלה? הקול אמנם קולו של בערקע, אולם הדברים אינם דבוריו של בערקע... אף פעם בעבר לא דבר אליה דברים שקטים ורגועים כאלה... האם הפך בעלה ליהודי כשר כזה שכל חפצו ורצונו הוא רק לקיים את מצות הקדוש ולאכל סעדה לכבוד שבת?!

אך בְּעֶרְקֶע אֵינוֹ מְרַפֶּה, הוּא מְדַבֵּר שׁוּב וְשׁוּב דְּבָרֵי פִּיּוּס וּמִתְחַנֵּן בְּפִנֵּי אֲשֶׁתּוֹ: "אֲנִי עֹמֵד בְּתוֹךְ הַגָּשֶׁם הַשּׁוֹטֵף, אֲנִי רְטוּב לְגַמְרִי... אָנָּה, אֵל תִּתְּעַקְשִׁי, כִּבֵּר מֵאַחֵר מֵאֲד... עוֹד יִהְיֶה לְךָ זְמַן לַעֲשׂוֹת אֵת חֲשָׁבוֹן הַנֶּפֶשׁ... פִּתְחִי לִי אֶת הַדֶּלֶת..."

"אָבֵל מְדוּעַ בָּאתְּ רַק עֲכָשׁוּ, כָּל כּוֹן מֵאַחֵר בְּלִילָה, כְּשֶׁהִכַּל מְסָבִיב שָׁקֵט וְשָׁקוּעַ בְּאַפְלָה? הָאֵם לֹא יִכְלֹת לָבֹא בְּתַחֲלֵת הַלֵּילָה, בְּשַׁעַה שְׁכֵּלָם בָּאִים לַעֲשׂוֹת קְדוּשָׁה?" הַמְּשִׁיכָה חֲנָה לֹטֵעַן כִּנְגִידוֹ.

"זֶהוּ סִפּוּר שָׁלֵם, רַעֲיָתִי, וְעוֹד יִהְיֶה לָנוּ זְמַן לְדַבֵּר עַל כּוֹן. אֶךְ תַּחֲלָה תֵּנִי לִי לְהַכְנִס וְלֹא אֶעֱמֹד בְּגָשֶׁם רְטוּב עַד לְשֵׁד עֲצָמוֹתֵי..."

לְבַסּוֹף נַעֲתָרָה חֲנָה וּפִתְחָה אֶת הַדֶּלֶת. בְּעֶרְקֶע נִכְנָס אֶל הַבַּיִת כְּאִשּׁוֹר בְּרִכַּת "שְׁבַת שְׁלוֹם" רָחֵב מִתְפַּשֵּׁט עַל פִּיּוֹ, וְהוֹסִיף בְּחֻדוֹהָ רַבָּה:

"הַשִּׁבְחָ לֹא-ל עֲלִיוֹן שֶׁהִחְזִיר אוֹתִי לְבֵיתִי וְלִמְשַׁפְּחָתִי", וְאָז פָּתַח בְּגִיל וּבְשִׁמְחָה בְּאַמִּירַת "שְׁלוֹם עֲלֵיכֶם!"

הַפִּתְעָתָה שֶׁל חֲנָה הִלְכָה וְגִבְרָה מִרְגַּע לְרַגַּע. "שְׁלוֹם עֲלֵיכֶם" כְּזֶה לֹא שִׁמְעָה מַעֲלוֹם מִפִּי בַּעֲלָהּ. וְהִיא הִזְדַּרְזָה לַעֲרוֹךְ אֶת הַשְּׁלָחַן בַּחֲלוֹת וַיֵּין.

הוּא קִדַּשׁ עַל הַיֵּין בְּהִתְלַהֲבוּת גְּדוֹלָה, נָטַל אֶת יָדָיו, וּבִכּוֹנָה רַבָּה בָּרַךְ אֶת בְּרִכַּת הַמוֹצֵיא. אָכַל בְּנִחַת אֶת

מאכלי השבת, שר את הזמירות בנעימה לבבית וברוך
ברכת המזון. אחר-כך קרא קריאת שמע ושכב לישן על
הארץ...

בלב הולם מהתרגשות עקבה חנה אחרי בעלה
באכלו את סעדת השבת והתרגשותה גברה והלכה
בשהקשיבה לשירי הזמירות שלו. בקשי רב יכלה
להתגבר על השתוממותה: מה קרה פתאום לבעלה? הרי
אין היא מפירה אותו כלל... הן הוא מתנהג בצדיק גמור.
רבון כל העולמים, מה מתרחש כאן? האם זה אכן קורה
במצאות או אולי אין זה אלא חלום תעתועים...?

חנה לא עצמה עין כל הלילה. היא צפתה שפבר
יאיר הבקר כדי שתוכל לראות ולהיכח מה קרה. אך
השעות נקפו ונתמשכו בשנים. כל החיות שעברו עליה
במשך כל ימי חייה עד היום הזה, עלו ורחפו לנגד עיניה.

האם סוף סוף נתעוררו עליה רחמיו של הקדוש
ברוך הוא והפך את לב בעלה לטובה?

בשהאיר היום והיא הבחינה בבעלה בשהוא
שוכב ליד הדלת, על הרצפה הקרה בלי כר לראשו, נגע
הדבר עד עמק לבה. מעין רגשותיה נפתח מחדש והיא
התחילה לבבות...

גם בערקע התעורר משנתו בהשכמת הבקר, נטל
את ידיו כדין והלך למקוה לטבל לכבוד שבת. אחר כך
לקח את הטלית והלך לבית הכנסת להתפלל. בחזרו

מִבֵּית הַכְּנִסֶּת, נָשַׁק בְּעֶרְקֶע אֶת הַמְּזוּזָה בְּכָל יְהוּדֵי כָּשֶׁר,
קָדָם אֶת פָּנָיו בְּנֵי בֵּיתוֹ בְּבִרְכַּת "שִׁבְתָּא טָבָא", עָשָׂה
קְדוּשָׁה, סָעַד אֶת סְעֻדַּת הַשָּׁבֶת בְּנִגְנוֹ אֶת הַזְּמִירוֹת שֶׁל
סְעֻדַּת הַיּוֹם, וּבִרְךְ עַל הַמְּזוֹן - הַכֹּל כְּמוֹ יְהוּדֵי הַיָּרָא וְחִרְד
לְדַבֵּר ה'.

חֲנָה, אֲשֶׁתּוֹ, לֹא יָכְלָה יוֹתֵר לִשְׁלֹט בְּרִגְשׁוֹתֶיהָ. הִיא
מִכְרָחָה לְדַעַת מַה פֶּשֶׁר כָּל הַשְּׁנוֹי שֶׁחָל בְּהַתְנַהֲגוּתוֹ שֶׁל
בַּעֲלָהּ. עֵתָה לֹא הִרְפָּתָה מִבַּעֲלָהּ:

"אָמַר לִי, בְּעֶרְקֶע, מַה קָּרָה לָךְ? מֵאִמְתִּי
הַתְּחוּלָלָה בְּךָ מִהֶפְכָּה כְּזוֹ?"

"חֲכִי מַעַט קֹט וְהִכַּל יִתְבַּהֵר לָךְ", הִשִּׁיב בְּעֶרְקֶע,
"הֵרִי שָׁבֶת הַיּוֹם. אַחֲרֵי הַבְּדִלָה אֶסְפֵּר לָךְ אֶת הַכֹּל, מִבְּלִי
לְהַעֲלִים מִמֶּךָ שׁוֹם דָּבָר".

כִּף עֶבֶר יוֹם הַשָּׁבֶת. בְּעֶרְקֶע עָרַף אֶת הַסְּעֻדָּה
הַשְּׁלִישִׁית וְשָׁר אֶת הַזְּמִירוֹת בְּקוֹל נְעִים שֶׁהִרְעִיד אֶת הַלֵּב
בְּתוֹךְ דְּמָדוּמֵי בֵּין הַשְּׁמָשׁוֹת. לְאַחַר תְּפִלַּת עֲרֻבִית הַבְּדִיל
עַל הַכּוֹס בְּכָל פִּרְטִיָּה וְדִקְדוּקִיָּה, וְרַק אֶז הִתְיַשֵּׁב לִיד
הַשְּׁלַחן וְסִפֵּר לְאֲשֶׁתּוֹ אֶת כָּל מַה שֶּׁעָבַר עָלָיו, וְכִיצַד הִפְּךָ
בֶּן לִילָה לְאָדָם אַחֵר, בְּהִשְׁפָּעֶתוֹ שֶׁל הַצִּדִּיק...

כְּשֶׁגָּמַר אֶת סְפִירוֹ, פָּנָה לְאֲשֶׁתּוֹ וְאָמַר לָהּ שִׁישׁ
בְּדַעְתּוֹ לִמְכּוֹר אֶת הַבֵּית הַזֶּה וְלִשְׁכֹּר לָהֶם דִּירָה לִיד
הַמִּקְוָה. הוּא סָרַב לְגַלוֹת לָהּ אֶת טַעַם הַדָּבָר, אֵךְ בִּקֵּשׁ
מִמֶּנָּה שֶׁלֹּא תִתְנַגֵּד, בִּיּוֹן שִׁישׁ לוֹ בַּעֲבֹן זֶה כּוֹנֵה נִסְתָּרָת

למען מטרה קדושה מאד. בתחלה לא רצתה חנה אפלו לשמע על כך. היתכן? מי זה הולך למכר בית שֶׁהוא נחלת אבות ועובר להתגורר לצריף שכור ועלוב? אף בערקע עמד בתקף על דעתו. בראותה שהחלטתו נחושה, הבינה שוודאי יש טעם במוס בדבר, ונעתרה לבקשתו.

כך עבר בערקע לגור בצריף הדל שליד המקוה. הוא חזר שוב למלאכת החיטות, התנהג ביהודי פשוט ואף אחד לא היה יכול להעלות על דעתו שאליהו הנביא מתגלה אליו מדי לילה בלילה ולומד את התורה.

פרק ששי

גזרת הרב

רבה של למברג בימים ההם היה גאון וצדיק מפרסם. כל היום עסק בעניני העיר ובצרכי הכלל, החזיק ונהל ישיבה גדולה והשיב על שאלות שהפנו אליו מכל קצות הארץ. ורק עם רדת הלילה, כשההמלה השתתקה ותנועת המבקרים נפסקה, היה פונה לחדרו, לשכב ולנוח כדי להפיג את העיפות ולהחליף כח.

קרוב לחצות הלילה היה קם משנתו, נוטל את ידיו, מתעטף בחלוקו ויושב על התורה ועל העבודה כל הלילה עד עלות השחר, ואז היה אומר בדבקות רבה את ברכות השחר והולך לבית הכנסת להתפלל כותיקין.

לעתים קרובות היה הרב מעורר את השמש באמצע הלילה, כדי שהלה ילוהו בדרכו למקוה, כי לפי הדין אסור לתלמיד חכם ללכת ביחידות בלילה. הרב היה טובל במקוה, ובשובו לביתו היה יושב ועוסק בתורה בסתר בקדשה ובטהרה, ואף אחד לא ידע על כך.

פעם אחת, בלכתו למקוה, בשעה מאחרת לאחר חצות בלילות השמש, הבחין הרב באור בהיר הבוקע

האור המפלא

מחלון הצריף שליד המקוה, בעת שבכל העיר שררה אפלה גמורה וכל תושביה שקועים היו בשנה עמקה. הדבר היה לפלא בעיני הרב, והוא שאל את השמש האם ידוע לו מי גר שם בצריף שליד המקוה.

"כמדמני שגר שם איזה חיט, שהשתכן כאן לאחרונה", השיב השמש, "ואומרים עליו שאיננו מן ה'מיחסים'..."

"אם כן, גש נא ותציץ מה קורה שם בפנים ומה מתרחש שם בשעה כה מאחרת בלילה" - צוה הרב על השמש.

השמש דפק על הדלת.

"מי שם?" נשמע קול מבפנים.

"פתח נא בבקשה את הדלת... זה אני הדופק, השמש של העיר, בפקדת הרב!"

בשמעו נשזה השמש שדופק בשמו של הרב, פתח בערקע את הדלת מיד, והשמש נכנס פנימה.

"מה אתה עושה כל כך מאחר בלילה? הרי כל תושבי העיר נמים את שנתם מזמן, שום קרן אור לא נראית באף מקום, ואלו אצלך יש כל כך הרבה אור?..."

- "הרי רואה אתה" - השיב בערקע - "יושב לו החיט ומתקן בגדים..."

עזב אפוא השמש את בית החיט ומסר לרב
שהחיט יושב לו ומתקן בגדים וחיוץ ממנו אין אף אחד
בבית, פרט לבני הבית הנמים את שנתם.

נחה דעתו של הרב והמשיך בדרך למקוה. לאחר
שטבל חזר הרב לביתו לשעוריו, ולענינים הנשגבים
שהיה עוסק בהם בשעת רצון זו של אשמרת הבקר.

כעבר ימים אחדים שוב הלך הרב לטבל במקוה
לאחר חצות הלילה. הוא העיר את השמש, ויחדו צעדו
בסמטאות האפלות של הגטו היהודי בדרך למקוה.
מסביב שררה חשכה ועלטה, ורק מחדרו של החיט בוקע
האור.

"בכל זאת תמוה הדבר בעיני" - פנה הרב אל
השמש חייקל - "לך שוב וראה מה עושה שם החיט
בשעה כה מאחרת בלילה".

הלך אפוא חייקל השמש, דפק על דלתו של
החיט, נכנס אל הבית וחזר מיד באותה תשובה כמלפני
ימים אחדים:

"החיט יושב ליד השלחן ותופר. מלבדו לא ראיתי
שום איש בבית, פרט לבני ביתו הישנים שנת ישרים".

הסיח הרב את דעתו מהענין והמשיך בדרך, טבל
את טבילותיו במקוה וחזר לשעוריו ולעבודת הבואר.

לאחר תקופה קצרה הלך שוב הרב למקוה. היה זה לילה סוער במיוחד, והרוח החזקה כבטה את הבר של הפנס שנשא בידי השמש. החזיק הרב בידי השמש וכך פסעו שניהם בתוך העלטה – אך ראה זה פלא: מביתו של החיט בוקע האור ומבהיק עד למרחוק.

עתה הטריד הדבר באמת את דעתו של הרב והוא אמר לשמש:

"חייקל, סבירני שאין זה דבר פשוט עם החיט שלך... הואל נא לגשת עוד הפעם ובדק שוב מה הוא עושה בשעה כה מאחרת שלאחר חצות הלילה!"

דופק השמש שוב בדלת. בערקע היודע כבר מראש מי הוא הדופק, פותח מיד את הדלת, ושוב רואה השמש את המחזה המכר: בערקע יושב ליד שלחן עבודתו ועוסק בתפירה.

השמש מסתכל בכל הצדדים, בולש במבטו את כל פנות הבית אך אין הוא רואה מאומה. האשה והילדים שקועים בשנה, ומלבד זאת אין הוא מבחין בשום דבר חריג.

חזר חייקל אל הרב ואומר:

"רבי, חבל על הטרחה... אין מה לחפש ואין מה לראות. חיט ככל החיטים, יושב ותופר בגד לאור הבר. אין שום סבה להיות מטורד בשל כך, רבי".

- "אף הדבר הוא בכל זאת לפלא בעיני" - מדבר הרב פאלו לעצמו - "האם אין לו מספיק זמן ביום לעשות את מלאכתו והוא צריך לעבד לילות שלמים? ראה, חייקל, זו הפעם השלישית שאנו רואים את האור דולק בחדרו של החיט, ובכל פעם אנו מוצאים אותו כשהוא עסוק בתפירה, האינך סבור שהדבר אינו פשוט כלל ועקר?"

השמש לא ענה. הוא יודע שהרב אינו זקוק להסקמתו. אם הרב קובע שהדבר אינו פשוט - ודאי יש דברים בגו.

אחרי דממה קצרה מזדקף הרב ואומר:

"בא עמדי, חייקל. הובילני נא, במטותא ממך, לדלתו של החיט. עז חפצי להציץ בעצמי ולראות מה מתרחש שם בדירתו של החיט".

דפק הרב בדלת, ומבפנים נשמע הקול:

- "מי שם?"

- "זה אני, הרב. פתח את הדלת, למען השם!"

- "הרב?!" - קרא בערקע המפתע, ופתח מיד את

הדלת.

השמש נשאר לעמד בחוץ, ואלו הרב נכנס פנימה וסגר את הדלת אחריו. ומיד פרצה מפי הרב קריאת תמיהון:

"מדוע כה חשוף כאן?! הרי רק לפני רגע בקע מחלונך אור גדול, ועתה שוררת כאן חשכה ועלטה?..."

"לא נשתנה דבר בביתי, רבי, לא בביתי שום נרות" - אמר בערקה - "הנה אדליק איזה נר... אורח כל כך חשוב בביתי... זוהי באמת זכיה גדולה בשבילי..."

וכשהדליק בערקה את הנר, ראה הרב לפניו חדר קטן ודל עם חפצים זולים פזורים מסביב, וחיט פשוט נצב לפניו...

"אמר לי את האמת" - פנה אליו הרב כשהוא מישיר את מבטו בפניו של החיט - "ואל תעלים ממני שום דבר. משכנע אני עתה כי הדבר אינו חלק. והרי אני גוזר עליך, בסמכותי כרב בישראל וכמרא דאתרא, שתספר לי את כל האמת, ומה מסתתר מאחורי כל זאת!"

"רבי, כבוד תורתו העמיד אותי במצב מבין מאד" - קרא בערקה באנחה כבדה - "כי אין לי רשות לגלות את הדבר. אולם מאחר וכבודו גזר עלי בכם התורה בתור מרא דאתרא - אין לי ברירה. אאלץ לספר את האמת, אף הענין חייב להשאיר סוד כמוס ביותר. ובכן, ידע אפוא, כבוד הרב, כי אליהו הנביא מתגלה אלי בכל לילה ולומד אתי תורה, וזהו מקור האור הבוקע מחלוני, אף מקרוב הדבר שונה. לשמש, בתור אדם פשוט, נדמה שהוא רואה חזיון גשמי: יושב לו חיט ומתקן בגדים. אף כבודו, בתור גאון וגדול בתורה וביראה, אשר עיניו פקוחות

Stefano

לראות בתוך תוכם של דברים, אינו רואה מה שנראה בדמיונו של איש פשוט. אף מפיון שהוא לא זכה עדיו לגלוי אליהו, לכן לגבי כבודו שורת אפלה בבית, כפי שזה במציאות, ולכן אין כבודו רואה מאומה".

אין לתאר את הרשם העז שעשו דברי החיט על רבה של למברג. פרוש הדבר שהחיט איננו בעל מלאכה פשוט, אלא צדיק נסתר הזוכה לגלוי אליהו וללמד אצלו סתרי תורה.

הרב בקש ממנו שיאמר לו דבר תורה שלמד מפי אליהו הנביא זכור לטוב. מיד עמד בערקע והשמיע בפני הרב חדוש נפלא שלא שמעתו און מעולם.

עמד הרב נרגש עד מאד ומלא התפעלות, והודה להשם יתברך על אשר זכה לשמע תורה ממקור פה נשגב. שעה ארכה השתעשע הרב ושתה בצמא את דברי התורה שיצאו מפיו של החיט. לבסוף קבעו שהרב יבוא אל בערקע בכל ליל שבת, כדי ללמד אצלו את החדושים שהוא קבל מאליהו הנביא.

מאז היה רבה של למברג אורח קבוע אצל בערקע בכל ליל שבת, והיה נשאר שם עד אור הבקר. בערקע מסר לרב חלק מהחדושים שקבל מאליהו הנביא, והרב היה מתענג על כך בהנאה עלאית.

הרב חלק כבוד רב לחיט בישבו בביתו, אף מחוץ לבית, כשהיה פוגש את בערקע ברחוב, אפלו לא הסתפל

האור המפלא

עליו. כי כך היה רצונו. הוא נשאר נחבא אל הכלים, חיט פשוט, "בעל מלאכה" רגיל, ושום ילוד אשה פרט לרב, לא ידע דבר וחצי דבר על גדלתו ולא יזה דרגות הגיע בנגלה ובנסתר.

פָּרָק שְׁבִיעִי

בְּמָקוֹם בְּעָלִי תְּשׁוּבָה

עָבְרוּ שְׁנַיִם אַחָדוֹת וְהָרַב הַמְּשִׁיף לִלְמַד אֶצֶל
בְּעֶרְקֶע אֶת הַתּוֹרָה שֶׁהִיא לֹמֵד מִפִּי אֱלֹהֵי הַנְּבִיא וְהִיא
מִתְעַנֵּג עָלֶיהָ לֹלֵא גָבֹל.

פַּעַם אַחַת, בָּעֵת שֶׁגָּמְרוּ לִלְמַד, פָּנָה הָרַב אֶל
בְּעֶרְקֶע וְאָמַר לוֹ:

"לֹא־חֲרוֹנָה הַתְּחִילוּ סְפִקוֹת מְכַרְסָּמִים בְּלִבִּי.
הַתְּעַנּוּג שֶׁיֵּשׁ לִי מִהַלְמוּד אֶתְּךָ הוּא כֹּה גָדוֹל שֶׁלְעֵתִים אֲנִי
חוֹשֵׁב: מִי יוֹדֵעַ? הֲרִי אֵינֶנִּי אֶלָּא בָּשָׂר וָדָם, וְלֹא פַעַם קָרָה
שֶׁקֵּשָׁה לְהִבָּחִין בֵּין טוֹב לְרַע. וּלְפִתַּע מִתְעוֹרֵר בִּי הַחֲשָׁשׁ
שֶׁ... שְׁמִי יוֹדֵעַ אִם הַתּוֹרָה שֶׁאֲנִי לֹמֵד אֶצְלָךְ אֵינוֹ בָּא חֶסֶד
וְשָׁלוֹם מִמָּקוֹר לֹא טָהוֹר... וְלִמְרוֹת שֶׁאֲנִי מְרַגֵּשׁ לִפִּי דֶּרֶךְ
הַלְמוּד וְלִפִּי הַשְׁמָחָה שֶׁזֶּה מְעוֹרֵר בִּי, שֶׁהַחֲדוּשִׁים הֵם
לֹא־מִתָּה שֶׁל תּוֹרָה וְכִי הֵם בָּאִים מִסְטֵרָא דְקִדְשָׁה, אֵף עַל
פִּי כֵן כְּדִי לְהַרְגִיעַ אֶת רוּחִי וְכִדִּי שֶׁלֹּא יִטְרִידוּ אוֹתִי
מִחֲשָׁבוֹת שֶׁל סְפֵק, הֵייתִי רוֹצֵה לְקַבֵּל אִיזָה אוֹת אוֹ מוֹפֵת
שֶׁאֲמַנֵּם כִּךָ הוּא הַדְּבָר, וְלָכֵן הֵייתִי מְבַקֵּשׁ מִמָּךְ שֶׁתִּשְׁוּחַח
עַל כִּךָ עִם רַבִּי, עִם אֱלֹהֵי הַנְּבִיא..."

"כבוד הרב צודק בהחלט" - השיב בערקע -
"מכרחים באמת לקבל אות וסימן שחדושי התורה שאני
מזכה בהם את כבודו, נובעים ממקור של קדשה. זה
טבעי מאד שמתעוררים אצלו ספקות באלה, באשר
החדושים האלה מעברים אליו על ידי בריה שפלה
ועלובה כמוני". באשר הרב הגיע בפעם הבאה לביתו של
החייט, בשר לו בערקע כי יש לו תשובה על ספקותיו:

"הבאתי את בקשתו בפני אליהו הנביא והוא אמר
לי בדברים האלה: אמר למרא דאתרא של למברג, שכדי
שתהיה לו הוכחה שחדושי התורה הנשמעים מפי באים
ממקור הקדשה - אני מבטיח לו, שכל זמן שהחייט,
המוסר לו את חדושי התורה, ימצא בין החיים, לא ימות
שום יהודי מתושבי למברג -"

תשובתו זו הכתה בתדהמה את הרב. הכיצד?
היתכן שבעיר ואם בישראל כמו למברג, המאכלסת, בלי
עין הרע, באלפים ורבבות מיישראל, לא יקרה אף מקרה
של פטירה, רחמנא לצלן? הרי זה הפלא ופלא!...

אולם הרב שמר מאד את הדבר. בכל פעם שהוא
שמע שמכריזים על הללויה, היה הרב שולח אחד מאנשי
ביתו כדי לברר מי הוא הנפטר ואפוא היה מתגורר.

ואכן, תמיד היה האיש חוזר ובפיו התשובה:
הנפטר אינו מכאן. הוא היה גר בכפר, בעירה שבסביבה,
והביאו אותו לקבורה בלמברג. או: מישהו מת בבית
ההקדש, איזה עובר-ארח, לא מתושבי העיר.

כָּךְ עֲבָרָה תְּקוּפָה אֲרֻכָּה, וְאַף אֶחָד מִתּוֹשְׁבֵיהָ שֶׁל
לְמַבְרָג אָבֵן לֹא נִפְטָר לְבֵית עוֹלָמוֹ. עֵתָה יָדַע הָרֵב בְּבִירוֹ
שְׁחִדוּשֵׁי הַתּוֹרָה בָּאִים מִמָּקוֹר הַקִּדְשָׁה וְלֹא הָיָה גָּבוּל
לְשִׁמְחָתוֹ.

פַּעַם אַחַת בְּיוֹם שְׁשִׁי אֶחָד, שָׁמַע הָרֵב אֶת קוֹלוֹ שֶׁל
הַשֹּׁמֵשׁ שֶׁל "חֲבֵרָא קְדִישָׁא" הַקּוֹרָא לְצַבּוֹר לְהִלְוִיתוֹ שֶׁל
אֶחָד מִתּוֹשְׁבֵי לְמַבְרָג...

בְּפֶחַד וּבִרְעָדָה שָׁלַח הָרֵב מִיָּד אֶת אֶחָד מֵאֲנָשֵׁי
הַבֵּית לְרוֹחוֹב כְּדִי לְבַרֵּר מִיָּהוּ הַנִּפְטָר, וְצִוָּה עָלָיו לְחַזֵּר מִיָּד
וּלְהָבִיא לוֹ אֶת הַתְּשׁוּבָה.

לֹא עֲבָרָה שְׁעָה קִלָּה וְהַשְׁלִיחַ חוֹזֵר וּבִפְּיוֹ הַמַּעֲנָה:

הַנִּפְטָר הוּא אֵיזָה חֵיט עָנִי, שֶׁהָיָה גֵר בְּצָרִיף
הָעֵלּוּב שְׁלִיד הַמְּקוֹה - - -

זַעֲקַת שֶׁבֶר פָּרָצָה מִפִּי הָרֵב בְּשִׁמְעוֹ אֶת דְּבָרֵי
הַשְּׁלִיחַ. הוּא בִּרְךְ בְּרַכַּת "דִּין הָאֱמֶת" וְקָרַע קְרִיעָה, וּמִיָּד
הָעִבְרִי אֶת פִּקְדָתוֹ ל"חֲבֵרָא קְדִישָׁא" שֶׁיָּבִיאוּ אֶת אֲרוֹנוֹ
שֶׁל הַחֵיט לְבֵית הַכְּנֶסֶת הַגָּדוֹל, וְשֵׁם יִשָּׂא עָלָיו הַסֶּפֶד הָרֵב
בְּעֶצְמוֹ.

הַשְּׁמוּעָה עֲבָרָה חִישׁ מֵהָר בֵּין תּוֹשְׁבֵי הָעִיר.
הַיִּדְיעָה שֶׁהָרֵב נִתְקַף בִּיגוֹן כֹּה גָּדוֹל יֵעָקֵב מוֹתוֹ שֶׁל הַחֵיט,
כָּאֵלוֹ עוֹלָמוֹ חָרַב עָלָיו, עוֹרָרָה תִּמְהוֹן רַב, וְהַתּוֹשְׁבִים נִהְרִי
בְּהִמּוֹנֵיהֶם לְבֵית הַכְּנֶסֶת, מְקוֹם שֶׁם הֵצַב אֲרוֹנוֹ שֶׁל הַחֵיט
עַל יַד אֲרוֹן-הַקִּדְשׁ, וְהָרֵב נִשָּׂא עָלָיו דְּבָרֵי הַסֶּפֶד נִרְגָּשִׁים

ביותר. הוא גלה בפני הצבור את כל פרשת חיייו של החיט, מאז ימי נעוריו, את נפוליו עם היצר הרע ומאבק הגבורה שלו לחזר בתשובה גמורה, עד שזכה להגיע למדרגה הנשגבה, שאלהו הנביא זכור לטוב נתגלה אליו בכל לילה ולמד אותו את סתרי התורה. "ואלו אני, רב העיר, עמדה לי זכותי רק פעם אחת בשבוע לשמע מפיו של הנפטר הקדוש, המטל כאן לפנינו, מעט מזער מאותם חידושים נפלאים שהוא שמע מפי אלהו הנביא!"

דברי ההספד של הרב עשו רשם בביר על אנשי העיר, שזה עתה נודע להם שצדיק וקדוש כזה חי היה בתוכם - והם לא ידעו. ההלוי יצאה מבית הכנסת כאשר הרב וכל נבדי העיר יחד עם אלפי התושבים צועדים אחרי הארון, והצדיק הנסתר, ר' בערקע החיט, הובא לקבורה בכבוד גדול.

פרשת חיייו המפלאה והיחידה במינה של החיט החוזר בתשובה, נרשמה לזכרון בפנקס הקהלה, למען ילמדו הדורות הבאים מוסר-השכל עד היכן מגיעה כחה של תשובה, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה:

"במקום שבעלי תשובה עומדים, אין צדיקים גמורים יכולים לעמד!"

"אֵל נָא רַפָּא נָא לָהּ"
(במדבר יב, יג)

צילה בת איריס
רפואה שלימה
בתוך שאר חולי ישראל מהרה
אמן!

"נֵר הַשֵּׁם נִשְׁמַת אָדָם"
(משלי כ, כז)

לעילוי נשמת:
ר' יחיא זכריה בן עוואד,
מרת **רומיה בת סאלם,**
יוסף בן זהרה,
חיים בן ברכה,
דוד בן אסתר
תנצב"ה.

סגולת השעותים וחצי:

הסגולה לרפואה / ישועה / להצלחה / לזיווג / לזש"ק וכל מילי דמיטב.
גברים - שעתיים לימוד תורה (לא תהילים ולא "שנים מקרא ואחד תרגום")
בתענית דיבור ללא הפסקה.

נשים - חצי שעה ספר "שערי תשובה" של רבנו יונה.
3 חודשים רצוף - כל יום כולל שבתות, חגים וצומות.
הפסקה בדיבור - מתחיל שעתיים מחדש.
יום - מהבוקר ועד השינה.
במידה ופספסתם יום - מתחילים 3 חודשים מחדש.

סגולת השמחה:

ב"ה ישועות רבות זוכים עמך בית ישראל בפרנסה, בריאות ועוד ...
בזכות השירים והריקודים בשמחה לכבוד השי"ת!
גם אתם מוזמנים להצטרף למעגל הישועות הענק! ולשיר כל יום
במשך רבע שעה: **"עבדו את ה' בשמחה באו לפניו ברננה"** (תהלים ק, ב)
לפירוט הישועות ראו נא במדור **"הכרת הטוב"**

1. שרים בפעם הראשונה:

עבדו עבדו עבדו את ה' בשמחה, עבדו עבדו עבדו את ה' בשמחה, באו לפניו ברננה, באו לפניו ברננה, באו לפניו ברננה.

2. משלבים את שם הוי"ה בשיר, כך:

אומרים בקול רם את האו"ת י' **(בניקוד ציריה)** וחוזרים על השיר **"עבדו ..."**
אומרים בקול רם את האו"ת ה' **(בניקוד ציריה)** וחוזרים על השיר **"עבדו ..."**
אומרים בקול רם את האו"ת ו' **(בניקוד ציריה)** וחוזרים על השיר **"עבדו ..."**
אומרים בקול רם את האו"ת ה' **(בניקוד ציריה)** וחוזרים על השיר **"עבדו ..."**

3. מברכים אחד את השני. ניתן לשמוע את השירה הנפלאה

מפיו של כבוד הרב **אמנון יצחק** שליט"א בליווי מוזיקלי.

גב. הסגולה בעקבות הספרים הנפלאים על השמחה:

שמחת עולם וכן **וישמחו בך ישראל** מאת הרב **ישראל שלמה** שליט"א.

סגלה לפרנסה טובה (סגולת הביסים):

יכתב הרה"ק **רבי מנחם מנדל מרימנוב זיע"א**,

שכיון שכל השפיע של כל שבוע יורד בשעה זו, לכן כגון האדם באכילתו את סעודה שלישית להמשיך שפע לכל השבוע כלו. דהינו, שפחתיתת החלה הראשונה שאוכל כגון להמשיך שפע ליום ראשון, ובחתיכה השנייה ליום שני, וכן הלאה, ובזכות כך מבטח לו שלא יחסר לו שפע של פרנסה לכל השבוע כלו.
וכן כתב בעל ה"בני יששכר" **זיע"א**,

שמסגולת סעודה זו לפרנסה טובה, מפני שסעודה זו היא כנגד יעקב אבינו עליו השלום אשר בקש מהקדוש ברוך הוא: **"ונתן לי לחם לאכל ובגד ללבש"** וכו'.

וכן כתב **רבי פנחס מקוריץ זיע"א**,

ששעה זו היא עת רצון לפעל בה פרנסה טובה לכל השבוע כלו.

(ע"פ הספר ישמחו במלכותך - הדרך לזכות לאורה הגדול של שבת המלכה).